SEN olduğunu biliyorum 2

Otantik

1. Bölüm

"Arzularının yangınları içinde yürür insan..."
– William Blake

Onunla tanışmamız kader miydi, yoksa planın bir parçası mıydı? Bunlar onun seçimleri miydi? Ben bir piyondum o ise usta bir oyuncu, benimle istediği gibi oynamıştı. Beni canının istediği gibi oradan oraya savurmuştu. Zihnimden geçen onlarca soru vardı. Cevaplarımın sahibi karşımdaydı ve bana bakıyordu. Öfkeyle derin bir nefes aldım. Gözlerimden yaşlar süzülüyordu o ise öylece olduğu yerden bana bakıyordu.

Daha fazla güçlü duramadığımdan omuzlarım düştü. "Bana bunu yaşatan sensin!" diye inledim az önce söylediklerimi tekrar ederek, acı çekiyordum. Ayağımdaki cam kesiklerinin acısı nefesimi kesti, Adım atamadan öylece olduğum yerde kalakaldım. Bana doğru adım attı.

Merdivenin tam ortasında duruyordu. Üzerinde siyah, dar bir tişört ve altında gri, bol eşofman vardı. Çıplak ayaklarıyla sessizce yanıma doğru geldi. Yüzündeki ifadesizlik beni daha çok korkutuyordu. Aklından neler geçiyordu kim bilir? Sakinliği sanki bunu bilmemi istediğini gösteriyordu. Yüzündeki ifadeden beklediği sona ulaştığımızı görebiliyordum. Bu yüzleşme, bir sonu mu yazacaktı yoksa başlangıcı mı?

"Hazel."

Elini bana doğru uzattı. Bana yaklaşmamıştı. Sesi yumuşaktı, sesiyle beraber bakışları da yumuşadı. Eskiden olsa o masmavi gözleriyle attığı bu yumuşak bakış karşısında eriyebilirdim ama onun yerine su katılmamış bir öfkeyle baktım ona. Öfkeyle yanağımdaki yaşları sildim ve kendime geldim. Sesi beni harekete geçirmişti. Eski Hazel olsa ona safça karşılık verirdi ama artık karşısında o eski Hazel yoktu.

Bir adım attım. Acıyla kaşlarım çatıldı ve güçlü durmaya çalıştım. Bir adım daha, derimin altına geçen o küçük cam parçalarını hissedebiliyordum. Küçük ama bir o kadar can yakıcıydı. Merdivene doğru yöneldim. Son basamakta duruyordu. "Hazel, canın yanıyor olmalı." dedi. Ona cevap vermeden, acıdan ses çıkarmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım ve yürümeye çalıştım. Başarabilirdim, bunu da atlatabilirdim. Ondan kurtulabilirdim. Hah, onun evindeydim. Neredeyse benim iki katım kadardı. Tam karşımda duruyordu. Kaderim onun elleriyle yazılmıştı. Güçlü duruşumun aksine, kafamdaki düşünceler omuzlarımın düşmesine sebep oluyordu. Merdiven genişliğinden faydalanarak yanından inmeye başladım. Hızlı adımlar atarsam acıyı daha az hissedeceğimi düşünüyordum.

Adımı bir kez daha zikretti.

Ona cevap vermeden merdivenin basamaklarını inmeye çalıştım. Kolumda hissettiğim baskıyla ona doğru döndüm. "Hazel diyorum!" diye bağırdı hiddetle.

Mavilikleri alev alevdi. Bakışları beni korkutsa da sadece öfkeyle baktım ona. Sakin olursam elinden kurtulabilirdim. Sakin olmam gerekiyordu. Ona, ondan korkmadığımı göstermeliydim. Kolumu acıttığından kaşlarım çatıldı. Dudaklarım kurumuş ve sanki dudaklarımın üzerinde bin ton ağırlık varmış gibi hissediyordum. Konuşamıyordum. İçimdeki öfkeyi kusamıyordum.

Bir süre birbirimize baktık.

"Açıklamama izin ver!" dedi. Bu bir emirdi, Hazel'in uyması gereken bir emir. Uymayacaktım, kolumu bırakması için silkeledim.

"Konuş benimle!"

Israr ediyordu. Bıkmadan usanmadan benim için çabalıyordu. Kolumu kurtarmak için silkeledikçe kolumu daha da sıkı tuttu. "Bırak!" diye bağırdım avazım çıktığı kadar. "Bırak beni!" diye tekrar ettim. Sesim en az önceki kadar öfkeli ve yüksekti. "Bırak beni, senin kim olduğunu biliyorum, Aslan Bey!" diye tısladım. Cümlem bittiğinde konuşmak için bana doğru yaklaştı. Elini gevşetmişti ama hâlâ tutuyordu. Bırakırsa kaçacağımı biliyordu.

"Öyle mi?" dedi, sıcak nefesi yüzümü okşuyordu. Tiksinerek baktım ona. Yakışıklı yüzüne bakarken ondan nefret etmek neredeyse imkânsızdı. Hele ki, içimde hissettirdiklerinden sonra... O bana bu kadar yakınken... Uzakken nefret etmesi kolaydı ama bu kadar yakınımdayken... O an tek düşündüğüm yakışıklı yüzüyle beni aldatmasıydı. Dikkatimi dağıtmasına izin vermeden bakışlarımı kaçırdım.

"Kim mişim ben, prenses?"

Boştaki eliyle çenemi tuttu ve beni kendine bakmaya zorladı. Bakışlarım basamaklardaydı. "Bana bu şekilde seslenme dedim sana!" cümlem bittiği anda kendimi havada buldum. Kucağındaydım, şaşkınlıkla yüzüne baktım. Aramızda çok bir mesafe yoktu. Bana baktığında bakışlarımız buluştu. Bakışlarımı hemen çektim ve kollarımı kurtarmaya çalışırken ona ağzıma geleni söyledim. "Sen iğrenç bir herifsin, Aslan Demiresen! Aşağılık herifin tekisin, sen dünya üzerinde gördüğüm en iğrenç insansın!"

Benden yediği laflarla kulağıma çarpan solukları sıklaştı. Merdiven bittiğinde banyoya yöneldi. "Aynı zamanda..."

Cümlemi bitirmeme izin vermeden banyonun aralık kapısını tekmeleyerek açtı. Kapı gürültüyle arkasındaki duvara çarptı. Gelen sesle yüreğim hopladı. Beni küvetin içine bıraktı.

"Sana söyleyeceğim o kadar şey var ki ama değmezsin!" Beni duymuyormuş gibi suyu açtı ve duş başlığını kaldırarak yüzüme tuttu. Aniden suratıma çarpan soğuk suyla titredim. "Ne yapıyorsun!" diye bağırdım. Suyu ağzıma doğru tuttuğundan konuşamadım. Su yavaş yavaş ısınmaya başladığında vücudumda gezdirdi. En son ayaklarımda durdu. Duş başlığını bıraktı ve musluğu açtı. Akan su ayaklarıma çarpıyordu. Yüzümden akan suları elimin tersiyle sildim ve ne yapacağını tedirginlikle izledim. Küvetin kenarına oturdu. Ayaklarımdan birini eline aldı, suyun altına tuttu. Su ayağıma değdiği anda acıdan nefesim kesildi. Ayağımı kendime çekmeye çalıştım ama benden hızlı davranıp sıkıca kavradı. "Hazel, dur artık!" diye bağırdı. Burun delikleri genişlemişti.

Yeniden ayağımın altına dokunmaya çalıştığında aynısını tekrar ettim. Üşüyordum, ıslak bedenimi ellerimle sardım. Bana doğru döndü ve ıslak eliyle yüzünü sıvazladı. "Sakin ol, sadece ayağındaki cam parçalarını temizleyeceğim! Sakin ol, tamam mı?" Bunları söylerken kendini de sakinleştirmeye çalıştığını fark ettim.

Bir kez daha aynı şey oldu. Ayağımı çektiğimde, "Ben sana ne zaman zarar verdim, Hazel?" diye gürledi. "Sana bir kez olsun zarar vermeye kalktım mı?" Oturduğu yerden kalkmış, üzerime doğru yürüyordu. Titriyordum. Konuşmak için dudaklarımı araladım. Sorusu zihnimde yankılandı. Bana daha ne kadar zarar verebilirdi ki? Korkularım, paranoyalarım, yalnızlığım... Dudaklarıma alaycı bir tebessüm yayıldı. Gözümün önüne gelen anılar, sanki benimle alay ediyordu. Ona güvenmiştim, sığınmıştım. Ona olan hislerimi düşündüm. Belki aşk değildi ama bir güven vardı. Ona karşı içimde günden güne beslenen bir tutku vardı. Ona çekildiğimi hissediyordum. Sonumuzun farklı olacağını düşünmüştüm. Dudaklarımdaki tebessüm yerini gülümsemeye bıraktı. Ne aptalım! Ne körüm! Onu tanımıyordum bile, onun hakkında bildiğim şeyler bir elin parmağını geçmezdi.

Bana öylece bakıyordu. Acıyordu bana, bakışlarında görebiliyordum. Delirdiğimi düşünüyordu. Beni delirten oydu. "Eserinle gurur duymalısın Aslan Demiresen! Yukarıdaki kadınları da hayatından böyle mi çıkarttın? Onları bir sapık gibi takip mi ettin? Onları korkuttun mu, bana yaptığın gibi acı çekmelerini mi sağladın?"

"Hiçbir şey bilmiyorsun." dedi başını sallayarak. "Şimdi ayağındaki cam parçalarını çıkartmama izin ver, sonra da şu konuyu konuşalım."

Az önceki yerine geçerken acı acı gülümsemeyi sürdürdüm. "İzin vermesem de sen bunu yapacaksın zaten!" dedim. Ben izin vermesem de hayatımın bir parçası olduğu gibi.

"Aynen öyle, prenses... Beni doğru tanımışsın." Kendiyle övünüyordu bir de... Sıklaşan soluklarıma rağmen yapmak istediği şeyi, yapmasına izin verdim. Canım acıyordu. Sesimi çıkartmamak için elimle ağzımı kapattım. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. Hıçkırıklarımı yutuyordum. Eminim ki, tek sorun ayağımdaki kesikler olsa bu kadar canım acımazdı. Dünden beri yaşadıklarım bir kâbus gibiydi. Üzerime çöken, lanet bir kâbus... Günlerdir aynı evi paylaştığım herif, sapığımdı. O benim avcımdı, ben de onun için bir avdım. Diğerleri gibi beni de avladıktan sonra odasına bir skor olarak asacaktı. Boğuk bir hıçkırık çıktı dudaklarımdan. O görüntü aklımdan gitmiyordu.

"Bitti." dedi suyu kapatarak. Oturduğu yerden kalktı ve lavabonun altındaki beyaz, ahşap dolaplardan birini açtı. İçinden beyaz bir bornoz çıkarttı. Küvetin iki yanına tutundum ve ayağa kalkmaya çalıştım. Yere bastığımda ayaklarımın altı sanki ateşte yürüyormuşum gibi yanıyordu. Bornozu açtı ve giymeme yardım etti. Bornozun kemerini bağladığımda küvetin içinden çıkmak için adım attım. Beni tekrardan kucağına aldı. Bu sefer daha sakindim. O da bu yüzden kollarımı sıkmadı. Beni kaldığım odaya taşıdı.

Yatağın üzerine usulca bıraktığında bana doğru eğildi. Gittikçe yakınlaşıyordu. Ne yapacağını anladığımda elimi kaldırdım ve suratına tokadı patlattım. Benimle nasıl hâlâ böyle bir şey düşünebilirdi? Yediği tokadın etkisiyle afalladı.

"Benden uzak dur!" diye tısladım. Yatağın üzerinde sürünerek ondan uzaklaştım. Gözlerinde öfke vardı. Duruşunu bozmadan beni izledi. Yatağın en ucunda durdum. Üzerimdeki bornoza sarındım. "Burada ikimizden başka kimse yok." diye konuşmaya başladı. Farkında olsam da o tok sesiyle bunu sesli duyduğum için sessizce yutkundum. "Sen ve ben... Ben sana müsaade etmezsem hiçbir yere gidemezsin." Beni süzüyordu. Ayaklarımı karnıma doğru çektim ve bakışlarımı kaçırdım.

"Elbet elinden kurtulacağım. Buradan kurtulacağım, bana yaptıklarının yanına kalacağını mı düşünüyorsun?"

Yatağın üzerinden kalktı ve duruşunu dikleştirdi. "Seninle birbirimizi tanımanın zamanı geldiğini düşünüyorum. Beni tanımak istemez misin?" diye sordu. Bu soruyu sorarken ağır adımlarla yatağın etrafından dolanıp camın önüne doğru yürüdü. Gün ağarıyordu. Bakışlarım onu takip etti. "Tek istediğim buradan gitmek, bunun için geç kaldım." ve ekledim, "Hakkında yeterince bilgiye sahibim." dediğimde güldü. Sanki ona komik bir şaka yapmışım gibi. Muhtemelen hakkında anlattığı birkaç bilgi ile ahkâm kestiğimi düşünüyordu. Polislerin anlattıklarını bildiğimden haberi yoktu.

"Hazel merak etme ben seni seçmedim." dedi. Kaşlarım çatıldı. Duruşumu dikleştirdim ve sırtımı yatak başlığına verdim. Duyacaklarım sonrasında dayanacağım bir şeye ihtiyacım vardı.

"Anlamadım."

Camdan dışarı bakıyordu. Benim verdiğim cevapların onun için hiçbir önemi yoktu ve bu yüzden anlatmaya başladı. "Her şey o aptal siteyle başladı ama sana oradan yazan ben değildim." Afallamıştım. Bundan sonra onun

hangi dediğine güveneceğimi bilmiyordum. Bana hâlâ yalan söylüyor olabilirdi. Yine de "Kim?" diye sordum.

Kısa bir süre bakışlarını bana doğru çevirdi. Tepkimi ölçüyor gibiydi. Sonra tekrardan bahçeye baktı. Sanki bakışları birini takip ediyordu. Ellerini eşofmanının cebine soktu. Geniş gövdesi aldığı nefesle daha da genişledi, aldığı nefesi çabucak verdi. "Veledin teki ama hallettim sayılır."

"Sayılır? Sen... Sen onu bulmuş muydun?"

Bana yalan söylemişti, bulmadığını söylemişti. Kalp atışlarım hızlandı. Ondan daha neler duyacaktım? "Kim olduğunu biliyorum ama onu saklandığı delikten çıkartıp elime geçirdiğimde halletmiş olacağım." dedi. Başımı hafifçe sağa eğdim ve yüzündeki alaycı ifadeyi gördüm. Kendi hâliyle dalga geçer gibiydi. "Bana yalan söyledin!" Daha önce sanki söylememişti, bunu sesli söylediğimde ne kadar aptalca bir cümle kurduğumu fark ettim. "Sahi ya, hangisi doğruydu söylediklerinin?"

Tekrardan bana döndü.

"Yaşattıklarımın hepsi doğruydu."

Bakışları bana kapana kısılmışım hissi veriyordu. Huzursuzca yerimde kıpırdandım. "Bana yaşattıkların..." diye geveledim. "Bana yaşattığın korku mu gerçekti? Birinin beni sürekli takip ettiği korkusu, evimde günlerce sırf bu yüzden acı çektim. Annemin evinde yaşadığım tedirginlik, kendi evimde yaşadığım korkular... Bana tek yaşattığın bunlar!"

Onunla konuşmak öfkemi arttırıyordu. Daha dün öğrendiklerimi sindiremezken bugünkü duyduklarım... *Duyduklarım ve duyacaklarım...* Bu kelimeler kafamda bir şeyleri çağrıştırdı. Ardından gelecek itiraflar...

Hepsini bir ses kaydına alırsam yeterince de kanıt elde etmiş olurdum. İzlediğim suç filmlerinde adamlara suçunu itiraf ettirip ses kaydına alıyorlardı. Filmlerde öğrendiklerimi, son yaşadığım olaylardan sonra uygulamamam gerektiğini öğrenmiş olmam gerekirdi ama bu fikir bana oldukça cazip gelmişti. Odanın içine bakındım. Odanın bir köşesinde komodinin üzerinde duran telefonuma baktım. Sanki bana göz kırpıyordu. Ona baktım, bakışlarını tekrardan camdan dışarıya çevirmişti. "Sana daha fazlasını yaşattım Hazel." telefonuma sessizce uzandım ve hemen elime aldım. Ona hafifçe sırtımı döndüm ve telefonumu açtım. Telefonumun ses kaydını açtım. Telefonu belimdeki yastığın altına doğru ittim. Tekrar duruşumu eski hâline getirdim. "Sana güzel anılar yaşattım, aramızda geçen hiçbir şey sahte değildi. Bana karşı olan hislerini inkâr edemezsin. Seni istiyorum Hazel, seni her an, her saniye istiyorum."

"Ben seni istiyor muyum acaba, bana sormayacak mısın?"

"İstemesen neden burada olasın ki?"

Sabırsızca atıldım. "Çünkü sana güvendim, aptal herif! Senden sana sığınmışım! Ama ben senden daha aptalım ki senin hayatımı zehir eden asıl kişi olduğunu görememişim? O... O fotoğrafları çekerken ne düşündün, sana geleceğimi biliyordun değil mi? Zaten bunu sana gelmem için yaptın öyle değil mi?"

Bana doğru döndü son defa, "Başından beri seninle oynayan ben değilim, dolayısıyla seni çıplak çeken veya ikimizi çeken ve sana gönderen de ben değilim. Sen benim yanımdayken veya seni takip ettirdiğim zamanlarda çekilmiş fotoğraflar yukarıda ama onun dışında

gördüklerin benim sanatım, ben bu işi keyif için yapıyorum ve bu kadınlar bana isteyerek geliyor." adımlarını bana doğru çevirdi. Her bir kelimesinden sonra ağır adımlarla bana doğru yaklaşıyordu. O yaklaştıkça ben de yatağın öbür ucuna kaçmaya başladım. Bu sefer kapıya yaklaşıyordum. Yaşadığımız saçma bir köşe kapmacaydı. Yatağın ucuna geldiğinde durdu. Ben de onunla beraber durdum.

"Senin ondan ne farkın var?" diye sordum. Kafam allak bullak olmuştu.

Yastığın altına elini uzattı. Telefonu eline aldı ve ekranını açtı. "Ses kaydı, öyle mi?" Ekranı bana doğru çevirdi. Telefonu parmaklarının arasında sıktı. Öfkesini güçlükle bastırıyor gibiydi.

"Bana dün nasıl bir anda kaybolduğunu anlatmak ister misin?" diye sordu. Sanki bir şeyler tahmin ediyormuş da emin olmak ister gibiydi.

"Bu seni ne ilgilendirir?"

"Beni ilgilendiren tek şey sen olduğuna göre bu da pekâlâ beni ilgilendir." dediğinde bakışlarımız buluştu. Birbirimize öfkeyle bakıyorduk. Bu sefer gülme sırası bendeydi. Histerik bir ses çıktı dudaklarımın arasından, gülmeyle karışık acı bir ses. "Çip taktır, öyle daha kolay olur takip ettirmesi!" dedim ama o bunu çoktan yapmış bile olabilirdi, yaptığını söylese şu an şaşırmazdım.

"Sana bir şey söyleyeyim mi, bu evden ben istemeden seni kimse çıkartamaz! Şimdi dinlen ve sakinleş, sonrasında konuşmaya çok zamanımız olacak." dedi ve cevabımı beklemeden odadan çıktı.

2. Bölüm

"Yalan öyle nüfuz etmiş ki insanların diline,
'doğruyu söylemek gerekirse...' diye bir kalıp var."
– Dostoyevski

Odadan çıktığından beri kulağım kapının ardındaydı. Ondan bir ses bekliyordum. Beni öylece bırakmıştı. Polislerin farkında mıydı acaba? Farkındaysa elimde kanıt olacak hiçbir şey yoktu ve bulmam daha da zorlaşacaktı. Üstelik burada zorla tutulduğuma dair kanıtım da yoktu. Beni hayatına çekerken bunu kendi rızamla yaptığımdan bahsediyordu. Maalesef haksız sayılmazdı. Onunla olmayı seçmiştim çünkü aptal gibi ona güvenmiştim. Her şeye rağmen güvenebileceğim bir insan olduğunu düşünmüştüm. Onun o yakışıklı çehresine, o centilmen tavırlarına aldanmıştım. Çünkü ben bir

aptaldım ve bunu açıkça kendime itiraf ediyordum. Çok kolay kandırılabilecek bir insandım. Önce Murat ve sarışın yılan, şimdi de Aslan... Beni parmaklarının ucunda oynatmışlardı. Huzursuzca nefes aldım ve uzandım. Madem bu cehenneme katlanacaktım, buradan çıkmak için ona göre bir yol izlemeliydim. Yastığı kafamın altına çektim ve düşündüm. Bu zamana kadar yaşadıklarımız bir film şeridi gibi gözümün önünden geçti. Yavaş yavaş oynattım o filmi. Önce o arkadaşlık sitesine üye olmam, ardından mekânın açılışında karşılaşmamız, bana olan tavırları... Beni tanımamıştı ama bana "Hakan'ın kızı." demişti o gün. Babamla iş yapan çoğu insan beni tanımazdı. Uzandığım yerden doğruldum. "Fotoğraflarda görmüştüm." diye cümlesi devam ediyordu. O zaman o kadar üzerinde durmamıştım ama şimdi hangi fotoğraflar olduğunu düşünmeye başladım. Telefon numaramı ona vermediğim hâlde beni Maria'ya arattırmıştı. Bu onun için zor olmasa gerekti, bunun üzerinde de fazla durmamıştım. Yemek için beni almasını söylediğimde konum atmamıştım ona. Ona sadece eve giderken sokağın başında konum atmıştım ama o beni almaya kapıya kadar gelmişti. Aklıma binlerce detay geldi ve her birini düşündükçe irkildim. Bacaklarımı kendime doğru çektim ve düşünmeyi sürdürdüm.

Akşama kadar zihnim durmadan çalıştı.

Kapı aralanana kadar onunla yaşadığım her bir sahne kafamın içindeydi. Her bir detay beni daha da korkutuyor, ondan daha da soğutuyordu. O yakışıklı suratı aklımı başımdan alırken ben ne gibi detayları atlamıştım. Onun için kalbim öyle delicesine atmıştı ki kan beynim yerine kalbimde toplanmış olmalıydı veya başka yerlerimde.

Aralık kapıdan elini uzattı ve ışığı açtı. Işığı açana

kadar karanlıkta oturduğumun farkında bile değildim. Zihnimdekilerle yaşar olmuştum. İçeriye doğru adım attı ama iri bedeninin yarısı kapının ardındaydı.

"Yemek hazır, bana eşlik etmeye ne dersin?" diye sordu, her zamanki o uysal, etkileyici ses tonuyla. Sanki sabah hiçbir şey yaşanmamış gibi gayet sakindi. Ona benimle dalga mı geçiyorsun der gibi baktım.

"Sana hapis hayatı yaşatmıyorum güzelim, abartma. Eskiden olduğumuz gibiyiz."

Derin bir nefes aldım ve bakışlarımı tiksintiyle başka yöne çevirdim.

"Hazel, benden nefret etmiyorsun." dedi, her zamanki gibi kendinden emindi. Sanki benim duygularımın sahibi oymuş gibi. Haksız da sayılmazdı, bunca zaman duygularımın kontrolünü ele geçirmişti. "Senden tiksiniyorum!" diye tısladım. Bakışlarımı camdan dışarıya çevirdim.

"Seninle konuşmamız için önce sakinleşmen lazım, şu an fazla önyargılısın ve beni anlayabileceğini zannetmiyorum." İçeri bir adım attı. Cümlesi biter bitmez kafamı hışımla ona doğru çevirdim. "Öyle mi? Acaba neden, seni aşağılık herif! O bana yasak bölge dediğin odada bir sürü çıplak kadın fotoğrafları ile beraber sapık gibi her anımın karelendiği fotoğraflarımı görmüş olduğum için olabilir mi? Ve sen buna sanat diyorsun? Onu geçtim, benim hayatıma benim iznim olmadan defalarca müdahale etmeye kalkmışsın. Beni resmen aptal yerine koymuşsun Aslan! O kandırdığın onlarca, yüzlerce insan gibi beni de kandırmışsın. Sen aşağılık dolandırıcının tekisin! Adın gerçek mi bari? Yoksa sana Ahmet, Mehmet falan mı demeliyim?" Öfkemi kustuğum zaman gözlerim dolmuştu. Konuşmaya

başlamadan önce içim patlamaya hazır bir volkan gibiydi. Şimdi ise içimdeki nefret kussam da dinmeyecek, asla içim soğumayacak gibiydi. Soluklarımı dindirmeye çalışırken ona baktım. Sadece gülüyordu. Hem de alay eder gibi hâlime bakıp gülüyordu.

"Komik bir şey mi oldu?" dedikten sonra arkasından içinde annesine de hakaret içeren sağlam bir küfür savurdum. Küfür ağzımdan tükürüklerle çıkmıştı. Aslan bunu beklemiyormuş gibi şaşırdı ama daha çok gülmeye başladı.

Ardından aynı küfrü tekrar ettim. Ona biraz da içimden nefret kusmaya devam ettim. "Yemeğe geliyor musun?" diye tekrar sordu. Sanki söylediklerim hoşuna gitmiş gibi sesi keyifli geliyordu.

"Sen beni anlamadın herhâlde!" diye bağırdım ona bakmadan ama camın yansımasından onu görebiliyordum. Odanın içine doğru geldi ve yatağa çıktı. Bana doğru davrandığında kaçmaya çalıştım ama uzun kollarıyla çoktan beni kavramıştı. Güçlü kollarıyla beni omzuna attı. Saçlarım yer çekimine meydan okurken ağzıma gelen küfürleri saydım ona. Hiçbir zaman bu kadar ağzımı bozmamışımdır. Merdivenden inerken "Bir prensesin ağzına hiç yakışmıyor böyle şeyler!" dedi pişkin bir tavırla.

"Bunu komik mi buluyorsun seni manyak!" diye bağırdım. Ona karşı tiksintiden öte bir duygu vardı içimde artık. Bu tavırları midemi bulandırmaya başlamıştı. Gizemli olmaya mı çalışıyordu? Zaten yeterince gizemli değil miydi?

Mutfağa girene kadar ayaklarımı sallayabildiğim kadar göğsüne salladım ama üzerimdeki bornozla istediğim etkiyi verememiştim. Beni sandalyeye bıraktığında saçlarım önüme düştü. Önümdeki tabakta duran hafif

pişmiş, içi pembe, dilimlenmiş ete baktım. Yanında boş kadehler duruyordu, ortada bir salata tabağı ve yanında etrafa hoş, normal zamanda rahatlatıcı olabilecek, vanilya kokusu yayan mumlar vardı. Sıradan romantik bir akşam yemeği konsepti hâkimdi odaya. Kulağıma hoş bir müzik çalındı. Çok derinden bir piyano sesi geliyordu, sesin geldiği tarafa doğru baktım. Karşımdaki sandalyesini çekmeden önce "Joep Beving," dedi. Sonra da ekledi, "Sleeping lotus." Çatık kaşlarla bakışlarımı ona doğru çevirdim. Karşıma oturdu. Ellerimi önümde birleştirdim ve öylece tabağa baktım. Yanındaki bıçağa elim gitti. Gümüş bıçağın sap kısmını tuttum ve inceledim. Neyini incelediğimi bile bilmiyordum. Belki de zihnimin arka sularında farklı senaryolar dönüyordu.

"Beni onunla öldürmeyi mi düşünüyorsun?" diye sordu Aslan, çatalını ve bıçağını eline alırken.

"Fena fikir değil." dedim hâlâ bıçağı incelerken.

"Süper kahramanları seviyorsun öyle değil mi?" diye sordu. Alakasız sorusuyla bakışlarımı kaldırdım. Sorusuna cevap bekliyordu. "Bunu zaten biliyorsundur." dedim açık bir imayla, gözlerimi kıstım. "Hakkımda bilmediğin bir şey var mı?"

Biraz düşünür gibi baktı. Eskiden olsa bu duruşunu sevimli bulurdum ama şimdi yapmacık gelmişti. "Sanırım yok." dedi keyifle ve etinden bir parça ağzına attı. Onu zevkle midesine indirdi.

Hâlâ elimdeki bıçakla oynarken ona bakıyordum. "Beni de bir nevi o süper kahramanlar gibi düşünebilirsin. Yaptığım iş buna benzer." dediğinde konunun polislerin bahsettiği mesele olduğunu anladım. Bana kendini açıyordu.

"Nasıl yani?" dedim.

"Ben de kötü adamlara cezalarını veriyorum." Sanki karşısında küçük bir çocuk varmış gibi anlatıyordu. "Özellikle de bana zararı dokunanlara. Bunun için birtakım yollara başvuruyorum." dediğinde, yaptıklarının dudakları arasından çıkarken nasıl masum durduğunu düşündüm. O bir dolandırıcıydı. İnsanları kandırıyordu. Polisin bahsettiği suçları aklımdan geçirdim. Sahte kimlik, evrakta sahtecilik, kara para ve daha bir sürü suç aklımda sıralanırken sakin kalamıyordum. Beni aptal yerine koyarak yalanlarına inanmamı beklemesine katlanamıyordum.

"Kötü adamlar?" diye sordum imayla. Bundan kastının ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Biraz düşünür gibi yaptı. Sanırım bunu bir örnekle açıklamaya çalışacaktı ama vazgeçti. "Bunlar genelde kendini fazla uyanık zanneden sahtekârlar." dedi ve başını salladı. Biraz daha düşündü ve sözlerinden emin olmuş gibi tekrardan başını salladı.

"Bana bunu neden şimdi anlatıyorsun?" diye sordum.

"Kendimi tanıtacağımı söylemiştim. Başlıyoruz." dedi ve etinden kestiği bir parçayı ağzına attı. Şu an *Hannibal* filmini izliyormuş gibi hissediyordum. Karşımdaki adam *Hannibal Lecter* kadar soğukkanlılığıydı. Hareketleri, duruşu ve tavrı kendinden emin ve tavizsizdi. Sanki ona inanacağımı biliyordu. Eti, sanki kurbanın bir parçası gibi kesiyordu.

"Ceza?" dedim bu sefer.

"Hak ettikleri yere gidiyorlar." kafamda canlanmasına yardımcı olmak ister gibi "*Batman* gibi düşün." dediğinde bu kadar üstü kapalı bahsetmesinden rahatsız bir şekilde oturduğum yerde huzursuzca kıpırdandım.

"*Batman*'in kanunları var. O asla birini öldürmez!"

'Konumuz bu mu Hazel?' der gibiydi. Ben de ondan birkaç saniye sonra bu soruyu kendime sordum. Gerçekten konumuz bu mu? "Ben de birini öldürmedim, hem de hiç."

Elimdeki bıçağı gürültüyle ahşap masaya bıraktım ve dirseklerimi masaya yasladım. "Öyle mi, senin adına çok sevindim ama sen de insanları kandırıyorsun, sen de bir sahtekârsın! Kendine hak ettiğin cezayı ne zaman vermeyi düşünüyorsun?" diye sordum konuşmanın sonunda, sinirden çenem seğirmeye başlamıştı.

Kaşları çatıldı ve etinden bir lokma daha aldı. "Ben seni kandırmadım ki." diyerek neyi ima ettiğimi anladı ve kendini savunmaya geçti. "Sadece hazır olmanı bekledim. Günlerdir kafamda bunu sana nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum."

Biraz daha konuşmaya devam etse onun masumluğuna inanabilirdim. Eski Hazel olsaydım kesin inanırdım ama yemezler. Şu an ona kesinlikle inanmıyordum. Beni yalanlarıyla kandırmasına daha fazla müsaade etmeyecektim.

"Peki kimlikleri kopyalamanız, sahte kimlikler, sahte evraklar, insanların kredi ve banka kartlarını çalmanız; bunlar da mı kahramanlığının bir parçası?" Sorum bittiği anda başını kaldırdı. Gözleri kısıldı ve bakışları sağına kaydı. Sanki bir şeyleri kafasının içinde tamamlıyor gibiydi.

"Sen bunları nereden biliyorsun?" diye sordu. Dudaklarımı birbirine bastırdım. O, sorusunun cevabını zaten biliyordu. "Başka neler biliyorsun bakalım?" Cevap vermeden, kollarımı göğsümde kavuşmuş bir şekilde ona bakmayı sürdürdüm. Tepki bile vermedim, sadece beni daha fazla kandıramayacağını bilmesini istiyordum. Ona ve sözlerine daha fazla kanmayacaktım.

"Demek seni kullanıyorlar." dedi konuşmama gerek kalmadığını belli ederek.

"Sana hakkımda başka neler anlattılar bilmiyorum ama ben onların bildiği gibi bir adam değilim." dedi gergin bir ifade ve durumdan rahatsız olduğunu belli eden bir tavırla. "Hakkımda topladıkları kulaktan dolma bilgilerden çok daha fazlasıyım. Sana bunu göstereceğim."

Acaba ben görmek istiyor muydum? Şu an onun için bunun hiçbir öneminin olmadığını anlayabiliyordum. Kafasına koymuştu bir kere, o odayı gösterdikten sonra dökülecekti her şeyi.

"Sahte kimlik konusuna dönecek olursak sadece o kötü adamların yediği haltları ortaya çıkartmak için başvurduğum bir yol. Sonuçta onlar benim maskem. Ben mafya değilim o yüzden silah kullanmam. İşimi bilgisayar, telefon veya teknolojik cihaz üzerinden hallederim. Orada yaptığın her şey, kullanmasını bilmiyorsan kayıt altında kalır. O adamlarla iletişimim bu şekilde oluyor. Kimisi gönül rızasıyla cezasını çekiyor kimisi uğraştırıyor. Uğraştıranlarla işimiz daha farklı bebeğim." dediğinde kafam karışmıştı. "Şunu doğru düzgün anlat." diye buyurdum.

Bu emrivaki tavrım karşısında dudak büktü. "Burada emirleri ben veririm küçük hanım. Şu ana dek demek istediğim, madem sana hakkımda bazı şeyler söylediler, şunu da ben ekleyeyim o hâlde, bu oyundaki kötü adam ben değilim. Ben seneler önce hakkım olanın peşindeydim ve şimdi de bu oyundan keyif alıyorum." Duyduklarım doğru muydu yoksa uyuyakalmıştım ve rüya mı görüyordum? Kafam allak bullak olmuş şekilde baktım ona.

"Ne hakkı?"

"Babama bir iftira atıldı. Sırf bu sebeple mekânları tek tek kapatıldı. Eskiden pavyon işletirdi. Eğer onları geri almasaydım şu an elimdekilerin hiçbiri olmazdı. Ben olmazdım ve hakkı olmayan insanlar oranın sahibi olurdu." dedi, o günleri hatırladığı belliydi. Bu hikâyeyi bu şekilde duymadığım için kaşlarım çatıldı. Onun da kaşları çatıktı, gözleri uzaklara dalmıştı.

"Ben bu hikâyeyi bu şekilde duymamıştım." dediğimde bakışlarını daldığı uzaklardan bana çevirdi. "Her duyduğun hikâyeye inanmaman gerekir prenses."

Bu masada bir büyü olmalıydı. Onun hakkında ne öğrendiysem bu masada öğrenmiştim ve öğrenmeye devam ediyordum.

"Hakkın olanı aldıysan neden devam ettiriyorsun ki?" diye sordum.

"Zamanı gelince anlatacağım." demesi bardağı taşıran son damla oldu. Belki de bardak çoktan taşmıştı ama ben ancak konuşabiliyordum. "Bana her şeyi anlatacağını söylemiştin! Hayatımla ilgili her şeyi biliyorsun ama bana hiçbir şey anlatmıyorsun!"

Çatal ve bıçağını gürültüyle tabağına bıraktı. "Anlatsaydım hepsini ötecekmişsin, küçük hanım."

"Bunun olacağını biliyor muydun?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse bunun olacağını tahmin ediyordum."

Nasıl bir oyunun içine düşmüştüm? Kaşlarımı çatmaktan başım ağrımaya başlamıştı. Başımı ovuşturdum. Çok fazla şey vardı, çok fazla olay... Burada olmamam gerekirdi. *Ben neden hâlâ buradaydım ve bu herifle aynı masada oturuyordum ki?* Hışımla ayağa kalktım ve ayağımı yere sert basınca ayağımın sızısı nefesimi kesti. Kesik yaralarım sert hareketimle yerle buluşunca sızlamıştı.

Derin bir nefes aldı ve "Artık aramızda bundan sonra sır kalmayacak." dedi. Buna şimdi karar vermiş olması ne hoştu! Kafam, duygularım allak bullak olmuştu. Mantıklı düşünemiyordum çünkü duyduklarımın hiçbir mantığı yoktu. Derin derin, kısa nefesler aldım. Gözlerim kapandı. Sakin olmaya çalıştım. Sadece bir saniye düşünmek istedim.

"Ben sandığın gibi biri değilim, Hazel." diye fısıldadı. "Sana olan hislerimi bu evden gitmek istediğin gece anlatmaya çalıştım ama beni anlamadın. Sana kapıldım. Şu aralar tek düşünebildiğim sensin. Sen, sen ve biraz daha sen..." gözlerimi açtım ve elimi kaldırdım. Konumuz ne ara buraya gelmişti? Duyduklarım karşısında omuzlarım düştü. Bana hiç böyle hissettirmediği hâlde şimdi nasıl böyle konuşuyordu? Daha geçen gün beni eğlence malzemesi olarak gördüğünü söylemişken şimdi kulaklarım neler duyuyordu.

"Saçmalıyorsun." dedim alaycı bir şekilde. "Benimle eğlenmeyi düşünen sen değil miydin?"

"O gece sana bir itirafta bulundum prenses ve sen bunu başka şekilde anladın."

"Öyle dedin!" diye ısrar ettim.

"Sana duygularımın yoğun olduğunu söyledim. O gece aramızda bir şey yaşansaydı seni asla bırakamazdım."

"Hah!" dedim. Kollarımı iki yana açtım. "Şu an özgür müyüm?"

"Sensiz bir ay işkence gibiydi. Ama yine de özgür olacaksın, bir gün..." cümlesinin sonunu öyle sessiz söylemişti ki duymakta zorlanmıştım.

Masadan uzaklaşmak için bir adım attım. Ardından aklıma takılan soruyla ona geri döndüm. "Peki, öyleyse söylesene neden bana bunu yaptın?" Sesim onunki kadar sessizdi. Güçlü durmaya çalışıyordum karşısında. "Neden beni sürekli takip ettin?"

3. Bölüm

"Hissetmediğin bir şeyi anlayamazsın."
– William Shakespeare

"Çünkü." dedi. "Seni korumaya çalıştım. Hem kendimden hem de başına geleceklerden!" O masadan uzaklaşmadan önce son söylediği bu oldu ve bana yine hiçbir şey söylememişti. Bu söyledikleri kafamı daha fazla karıştırmaktan başka hiçbir işe yaramamıştı. Odada sessizce geceyi bekliyordum. Önce telefonuma ulaşacaktım sonra da bu evden uzaklaşacaktım. Masada ne demek istediğini merak etsem de şu anlık tek sorunum bu değildi. Tek istediğim de buradan çıkmaktı. Her saniye bu odada nefes almakta zorlanıyordum. Kafam ona dair düşüncelerle meşgulken duvarlar üzerime doğru geliyordu. Bir gün geçmişti ve kimse beni aramamış olamazdı. Ya annem ya babam ya da arkadaşlarım beni aramış olmalıydı.

Bu geçen sürede benim için endişelenmiş, belki de polise gitmişlerdi. Öyle olduğunu düşünüyordum. Gerçi filmlerde hep kırk sekiz saat geçmesi gerektiği söyleniyordu. Zaten başıma ne geldiyse filmlerden gelmemiş miydi? Ah be Tuba, ah be Yeşim! Tuba demişti, bu adam sahte demişti. Ben dinlemedim. O zaman konuşmayı kesseydim şimdi hayatım değişir miydi? Yoksa o gece yine gider Aslan'ın başından aşağı bir bardak renkli içki döker miydim? Ben kendi içimdeki savaşı veremezken Aslan'la nasıl mücadele edecektim? Aslan'ın gerçekleriyle nasıl yüzleşecektim? Sesi kulaklarımda çınlıyordu. Başımın altındaki yastığa sarıldım. "Benden nefret etmiyorsun." diyordu. Sanki beynimi kontrol ediyor gibiydi. Bilgisayar oyunundaki bir karakter gibi hissediyordum kendimi. Sürekli birileri benimle oyuna bağlanıyor ve beni istediği gibi oynatıyordu. Saçma düşüncelerimi uykusuzluğuma vermeye başlamıştım. Beni manipüle etmesine izin vermemeliydim. Gözlerim kapanıyordu ama ben inatla direniyordum. Açlıktan karnım ağrımaya başlamıştı ve bu da beni ayakta tutuyordu. Evin içinde ölüm sessizliği vardı.

"Özgür olacakmışım bir gün, buna sen mi karar veriyorsun?" diye söylendim. Zaten gün içinde zamanında akla gelmemiş cevaplar hep gece gelirdi insanın aklına. Son yarım saattir durmadan esniyordum ve tekrardan esnedim. Uzandığım yerden doğruldum, kafamı yatak başlığına dayadım. Üstümdeki bornoz beni terlettiği için çıkartmıştım.

Gözlerim kapanıyordu. Derin bir nefes aldım ve kendimi uykuya teslim etmemeye çalıştım. Çok yorulmuştum. Hem zihnim hem de bedenim çok yorulmuştu. Gözlerimi araladım. Buradan çıktıktan sonra dinlenmeye çok

vaktim olacaktı. Yatağın üzerinden indim ve ağır aksak adımlarla kapıya doğru yürüdüm. Ayağımın altı kabuk bağlamaya başlamıştı, inceden bir sızısı olsa da dayanmaya çalıştım. Kapıyı sessizce araladım. Etraf karanlıktı. Bu evden kaçmayı planladığım ikinci geceydi. Bir buçuk ay öncesinde, masada bahsettiği akşam, kalbimde kocaman bir kırıklıkla burayı terk etmek istiyordum. Şimdi de geçen sürede değişen bir şey olmamıştı. Merdivene doğru yöneldim. Sesi kulağıma çalındı.

"Bu da nereden çıktı?" diye sordu gür, öfkeli sesiyle. Kaşlarım çatıldı. Sesi aşağıdan geliyordu. Merdivene biraz daha yaklaştım ve dediklerini dinlemeye başladım.

"Bunu ben de biliyorum, Maria! Sana onu takip etmesi için birini tutmanı söylemiştim."

Hareket ettiğinden olsa gerek sesi sürekli bir yaklaşıyor, bir uzaklaşıyordu. Kimden bahsettiğini anlamaya çalıştım. *Benden mi bahsediyordu, yoksa yeni kurbanı mıydı?*

"Her neyse."

Yine bir sessizlik oldu.

"Sana her neyse dedim. Yarım saate buradan çıkmış oluruz, hazırlığınızı ona göre yapın." dedi sabırsızca. Bu adam beni nereye götürecekti?

Maria'yı azarlamaya başladı. "Tamam, dediğimi ikiletme!"

"Bu gece bu iş hallolacak!" diye en sonunda bağırdı. Telefonu kapatmış olacak ki sesi kesildi. Merdivenin başındaki gölgeyi fark ettim. Hızlı adımlarla odaya döndüm. Çıplak ayaklarım yerle hızlı buluştuğunda biraz sızı daha hissettim. Dudağımı dişledim ve resmen odaya kaçtım. Kendimi yatağa bıraktığımda odanın kapısı gürültüyle aralandı.

"Sen beni mi dinliyorsun?"

Işığı açmamıştı ama ay ışığı onu rahatça görmemi sağlıyordu. Deniz mavisi gözleri parlıyordu sanki. "Ne diyorsun sen ne dinlemesi?"

"Bana yalan söyleme, Hazel." Sesi sabırsız ve agresifti. Bakışlarımı göremeyeceği hâlde ona ters ters baktım. "Cevabını bildiğin soruları sormaktan bıkmayacak mısın?" diye sordum.

Odanın içine doğru adım attı ama sonra aklına bir şey gelmiş gibi geri çekildi. "Hazırlan, seni bir yere götüreceğim." dedi.

"Bu saatte mi?" derken havaya baktım.

"Bu saatte kaçmayı düşünmedin mi?"

Odadan çıkmadan önce yine benden bir adım önde olduğunu belli eden o cümleyi kurdu. Beni tanıyordu. Beni sandığım hatta tahmin edebileceğimden daha iyi tanıyordu. Odadan çıkmasının ardından yatağın üzerindeki yastığı kapıya doğru öfkeyle fırlattım. Kapı gürültüyle kapanmıştı. Etrafıma bakındım. Üzerimi değiştirirsem sanki biri beni görebilecekmiş gibi hissettim. Zaten göreceğini görmüş bir sapıkla aynı çatı altındaydım. Bu acı gerçek beynimin içinde yankılandı. Ona banyodan çıktıktan sonra çekilmiş fotoğrafımı gösterirken nasıl da utanmıştım. Bunca zaman o fotoğrafın odasının bir köşesinde durduğunu düşününce midem bulandı. Sapık, onu çıkarttırmış ve kendine saklamıştı. Çok aptal olduğumu bir kez daha düşündüm. Burada kalmak için hazırladığım çantamı karıştırdım. İçinden siyah bir bluz ve kot pantolon çıkarttım. Yanıma aldığım birkaç parça eşyadan en düzgün olanlarıydı. Bluz boğazlıydı ama sırt dekoltesi vardı. Üstümü değiştirmem hiç olmadığı kadar hızlı sürmüştü. Üzerime kabanımı aldım.

Çantamı elime aldım, odadan çıktığımda beni kapının önünde bekliyordu.

Üzerinde siyah boğazlı kazak ve kot pantolon vardı. Bir de deri ceket, tıpkı kapıma geldiği geceki gibiydi. Olduğundan daha genç duruyordu. Daha az öfkeli, daha çok eğlenceli... Eski duygularımın ona nasıl tepki vereceğini biliyordum o yüzden ona bakmamaya çalıştım.

"Kaşlarını çatmaya devam edersen olması gerekenden daha çabuk yaşlanacaksın."

"Senin yanında durduğum her saniye zaten ömrümden gidiyor." diye homurdandım. Beni kendi elleriyle dışarıya çıkartıyor olması tuhaftı. Sanırım sandığımdan daha çabuk özgürlüğüme kavuşacaktım. Bu düşünceyle kendimi rahatlatmaya çalıştım. Onun elinden kaçmayı başardığım an özgürdüm. Onunla ilgili anlatacaklarım delil olabilirdi. Odasında gördüklerimi polislere anlatabilirdim.

Arabaya yürürken aklımdan binlerce senaryo geçiyordu. Arabaya binmeden önce etrafıma baktım. Hava buz gibi soğuktu. Kabanıma sıkıca sarındım. Arkamda duruyordu. Her an kaçabileceğimi düşünüyor olmalıydı. "Babana mesaj attım." dedi arabanın kapısını benim için açarken. Merakla döndüm. Bunca zaman elbette aramıştı. "Ona Tubalarda olduğunu söyledim."

Omzumun üzerinden baktım ona. "Tubalarda olmadığımı öğrenecektir." Konuşurken ağzımdan buhar çıkıyordu.

Arabaya binmem için hafifçe belimden ittirdi. Bana dokunmasıyla irkildim. "Bana dokunma!" diye tısladım ve arabaya bindim. Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra kapıları kilitledi. Kendi binmeden önce kapıları açtı ve

hızlı bir hareketle araca bindi. O sürede oturmadan önce kolumu kavramıştı bile.

"Bu soğukta, gecenin bir vakti, ormanlık alana kaçacak kadar aklımı kaçırmadım." dedim kolumu parmakları arasından kurtarmaya çalışırken. Kolumu hışımla çektim ve kollarımı göğsümde birleştirdim

"Kemerini tak, prenses."

Bahçeden çıkmadan önce etrafı kolaçan etti. Polisin yakınımızda olduğunu biliyordum, o da biliyor muydu acaba? Yol boyunca sürekli arkasını kontrol etti ve sürekli ani dönüşler yaptı. Sallantıdan boş midem bulanmaya başlamıştı. Gittiğimiz yol ıssız ve ormanlıktı. Ana yola çıkana kadar elimle ağzımı kapattım, boştaki elimle de midemi tuttum.

"Akşam bir şeyler yemeliydin."

"Kusura bakma, karşımda sapığım oturuyordu, midem kaldırmadı." dedim açıkça.

"Sapık olduğumu söylemeyi kes, sadece senin için endişelenmiştim. Seni takip ederken veya sen evdeyken birkaç anını da fotoğrafladım. Bunu sosyal medya hesabındaki habersiz çekilen fotoğraflar gibi düşünemez misin?" Beni değil kendini kandırıyordu. Kendini bu şekilde avutuyordu. Ayrıca sosyal medya hesaplarımı incelemişti. Ona tuhaf bir şekilde baktım. Evet, en sevdiğim fotoğraflarım kesinlikle habersiz çekilenlerdi. Kızlar bana bunu ara ara yapardı. Kimi çok şapşalca bir an olabiliyordu ama kimisi de daha anlamlıydı. "Düşünemem, aynı şey değil anlıyor musun?"

"Ama bu hoşuna gidiyor." diye ısrar etti. Sabahtan beri her konuda beni benden daha iyi tanıdığını iddia etmesi yetmiyormuş gibi bir de üzerine ısrar ediyordu.

"Bu sadece eğlencesine olduğu zaman hoşuma gidiyor. Abartılmadığı sürece yani sapık gibi banyodan çıktığım zamanda değil."

Yavuz Sultan Selim Köprüsü'nü gördüm. Demek karşıya geçiyorduk. Etrafıma bakıyordum. Biz konuşurken her an birinin arabayı yoldan çevirmesini bekledim.

"Onu ben çekmedim zaten, öpüşmemizi de ben çekmedim. Böyle bir şeyi çekmem zaten mümkün olamaz değil mi? Ben sadece seni takip ettiğim zamanları çektim. Benimle olduğun zamanlarda çektim seni."

Bakışlarımı ona çevirdim. Söylediklerinde çok ciddi duruyordu. Bir itiraf daha gelmişti. Yandan profilini inceledim. Kemikli yüzü kasılmıştı, burun delikleri genişlemişti. O fotoğrafları hatırlamak onun da sinirini bozmuş gibiydi. "Onları sen çekmediysen kim çekti?"

"Sana ilk mesajları atan kişi."

"Sen... Sen atmadın yani öyle mi?" Bunu kendisi de polisler de söylemişti ama yine de yaşadıklarımız bin parçalık yapboz gibiydi. Her bir parça o kadar küçüktü ve parçaların rengi birbirine o kadar yakındı ki tek bir parçanın bile yerine oturması zaman alabiliyordu.

"Elbette, bunu kaç defa daha söyleyeceğim? Kendi kendimden intikam nasıl alabilirim? Hazel, lütfen bunu anlamadığını söyleme!" Her şey onun için öylesine basitti ki sanki tek suç benim bunları görememiş olmamdı. "Senden başka birkaç kıza daha yapmış bunu, derdi benimle. Seni de bana karşı yem olarak kullanmış." Her bir kelimesinde suratını dikkatle inceledim. Söyledikleri gerçek gibi duruyordu. *Harika! Bir tek yem olarak kullanılmadığım kalmıştı. Artık tescilli bir aptal sayılırdım. Dünya üzerinde normal bir insan evladı beni bulamaz mıydı?*

"Neden beni" o kelimeden hoşlanmasam da başka bir kelime kullanmak aklıma gelmemişti. "yem olarak kullandı?" diye sorumu tamamladım.

"Dikkatimi çekeceğini biliyordu veya babandan dolayı karşılaşacağımızı biliyordu. Bilmiyorum, kafasının içinde ne olduğunu çözemiyorum. Ama senin mekânıma gelmenin onun planı olduğunu sanmam. Resmen işine gelmiş olmalı yani işini kolaylaştırdın. Aynı zamanda çocuk seni ve arkadaşlarını yakın takipte, sosyal medya hesaplarınızdan da takip ediyor."

Attığı mesajları düşündüm. Aslan'ı tanıyordu, onun yerine konuşacak kadar iyi tanıyordu. Ben ise sadece seçilmiş bir kurbandım. İkimizi buluşturan da kader değil, bu çocuğun intikamıydı.

"Senden neden intikam almak istiyor ki?"

Soruma cevap vermedi. Arabada koca bir sessizlik oldu. Israrla, daha yüksek sesle sorumu tekrarladım. "Senden neden intikam almak istiyordu?"

"Birçok sebep olabilir, zamanı gelince öğreneceksin." dedi. Onun gibi birine düşman olmak kolaydı. Hele bahsettiklerinden ve yaptıklarından sonra, kim bilir kimin canını yakmıştı?

Gizemli tavırlarını sürdürürken resmen benimle dalga geçiyordu. "Hah, sen benim özelimi ihlal ederken bir sıkıntı yok! Ama her şeyin bir zamanı var sana göre öyle mi?" derken bıkkınca nefesimi verdim ve elimi saçlarımın arasına daldırdım. Arabanın içinde o yanımdayken nefes almak bile güçleşiyordu.

"Bilmen gerekenleri sana anlatıyorum zaten!" dedi, bunları söylerken sesi yükselmişti. Benimle isteği dışında bir şey paylaşmaya tahammülü yok gibiydi.

Asıl öğrenmem gereken şeyi sordum. "Bunları bana neden şimdi söylüyorsun?" Öncesinde hiçbir şeyi anlatmamıştı. Hatta o çocuğu bulduğunu bile benden gizlemişti. Köprü ışıkları geceyi aydınlatıyordu ve biz hız kesmeden yolumuza devam ediyorduk. Aslan, hızını biraz daha arttırdı.

"Çünkü dediğim gibi, ben olduğunu düşündüğün kişi değilim. Beni tanımana ihtiyacım var."

"Sonra?" diye sordum. Sonrası gelecek gibiydi.

"Sonrasında özgürsün."

Bakışlarımı ondan kaçırdım fakat sonra, tekrar dikkatimi ona yönelttim. "Bu kadar mı yani?"

"Bu kadar, beni tanıdıktan sonra özgürsün." dedi. Söylerken sanki özgür olmamı istemiyormuş gibiydi. 'Özgürsün' kelimesi ağzından tiksintiyle çıkmıştı. Sanki bu kelimeyi bir daha ömrü boyunca kullanmak istemiyormuş gibi söylemişti. "Peki." diyerek ona baktım. Sorumu beklerken çenesi kasıldı.

"Bu ne kadar sürecek?"

Bakışlarını yoldan çekip bana çevirdi. Saniyelik, gözleri gözlerimle buluştu. Sanki gözlerinde acı vardı. Keder vardı. O Aslan'dı, üzülmezdi ki, üzerdi. Acı çekmezdi, çektirirdi. "Bu sana bağlı." dedi bakışlarını tekrar yola çevirdiğinde. "Böyle sapık sapık diye çırpınmaya devam edersen ikimize de vakit kaybettirmiş olursun."

Omuz silktim. "Kimse bana aksini ispatlayamaz, öylesin."

"Büyük konuşuyorsun, prenses." dedi kendinden her zamanki gibi emin Aslan Demiresen.

"Bana prenses demeyi kes!" diye homurdandım. Ben gözlerimle göreceğimi görmüştüm. Ne yaşamış olursa olsun ne yaşatmış olursa olsun ve ne yaşatmak istemiş olursa olsun kimse benim ona karşı fikirlerimi değiştiremezdi.

Bir an önce bana kendini açmasını sağlamalıydım ama bunun için de sakin kalmam gerekiyordu. Her karşılık vermemde ortalık daha da alevleniyordu. Sakin kalmalı ve onu konuşturmalıydım. Böyle olduğunda kendi anlatıyordu. Sonrasında zaten özgür olacağımı söylemişti. Onu tanımak istiyor muydum? Hem de deli gibi. Bu olayın öncesini ve sonrasını duymadan bir yere gitmek istemiyordum ama bir yandan da onun elinde kendimi tutsak gibi hissediyordum. Güvende değildim. Kendince bunun benim güvenliğim için olduğunu söylese de beni takip etmişti, bana yalan söylemişti. Böyle birinin yanında kendi rızamla kalıyor olacaktım. Bu da hiç mantıklı değildi. Elime imkân geçerse değerlendirip değerlendirmemeyi bir kenara bıraktım. Onun ağzından duyacaklarım benim için önemliydi. Bunca zaman yaşadığım yalanları bir bir öğreniyordum. Ben ne hayaller kurarken aslında nasıl gerçekler yaşıyormuşum. Kafamı geriye doğru yasladım.

"Biraz uyu." dedi.

"Güvende olmadığım bir yerde nasıl uyuyabilirim?"

"Sana zarar vermem, Hazel. Sana hiçbir zaman zarar vermedim." Yine konu aynı yere gelmişti. Fiziksel bir zarardan bahsediyordu ama en büyük zararı ruhuma vermişti. Beni öylesine yaralamıştı ki nasıl toparlanacağımı bilmiyordum. Bunun yanında Murat'ın ihaneti ve o yaşadıklarım bir hiçti. Şu an içimde kopan fırtınaları

dindirecek arkadaşlarım da yoktu yanımda. Yapayalnızdım. Sırf yapayalnız hissettiğim için yanında olduğum adamın bana yaşattıklarıyla kendimi ıssız bir çölün ortasında hissediyordum. Başımı cama yasladım. "Sebebi olduğun yıkımı göremiyorsun bile." diye mırıldandım. Sadece kendi doğruları vardı ve ona göre o, bana zarar vermemişti.

Bir süre sonra gözlerim kapandı. Daha fazla direnemedim.

Başıma bir şey gelmemesini dileyerek uykuya daldım. Daha ne gelebilirdi ki?

4. Bölüm

"...dünyanın hâli böyleydi, gerçeğin amacına ulaşması için çoğu kez yalanlarla maskelenmesi gerekiyordu."
– José Saramago

Üç gün boyunca beraberdik. Yolda uyuyakaldığım için nerede olduğumuz konusunda en ufak fikrim yoktu. Burası Sarıyer'deki evinden eski ve daha büyüktü. Camdan dışarısını inceleyebildiğim kadarıyla çiftlik gibi bir yere benziyordu. Odaları daha genişti ama fazla tozluydu. Burayı keşfetmem iki gece sürmüştü. Kaçabilecek bir yerim yoktu. İletişim sağlayabileceğim telefon veya bilgisayar gibi eşyalar da yoktu. Sadece o ve ben vardık. Yemekleri o hazırlıyordu. Ara ara o itirafları geliyordu. Babamın yokluğumu fark etmiş olduğunu düşünüyordum. Beni bulmak için ortalığı ayağa kaldırmış olmalıydı. Gecem gündüzüme karışmıştı. Artık gündüzleri

daha çok uyuyor ve geceleri daha çok uyanık kalmaya çalışıyordum. Aslan da bunu fark etmiş olacak ki iki gecedir karşılaşıyorduk. Gözlerimi ovuşturdum ve duvardaki saate baktım. Saat öğlen on ikiye geliyordu. Yatağın ucundan ayaklarımı sarkıttım ve camdan dışarıya baktım. Martın soğuğu yerini yavaş yavaş nisanın yağmurlarına bırakmıştı. Yağmur damlaları ince ince camdan süzülüyordu. Gözlerimi bir kez daha ovuşturdum ve bomboş hislerle ayağa kalktım. Duygularımı bastırmaya çalıştıkça onlarla mücadele etmesini öğrenmiştim. En azından tek olduğum zamanlarda daha sakindim. Onu gördüğüm zamanlar ise benim için cehennemdi. Birçok duygu bir anda hücum ediyordu. Aklım ve kalbim, öğrendikleri yeni bilgilerle bir savaşa girmişti. Mantıken ona karşı yumuşamam mümkün değildi. Ona karşı eskisi gibi olmam da mümkün değildi. Çünkü o fotoğrafları gördüğüm an benim için bitmişti. Onun gerçek yüzü o fotoğraflardı. O beni takip etmişti. Kendimi her yalnız hissettiğim anda, her yalnız kalmak istediğim anda ve dahası yalnız olduğumu düşündüğüm anda o, hayatımda varmış. Ondan öncesinde de şu Anıl Pekin denen çocuk, adını geçen gün Aslan'ın ağzından duymuştum. Benim fotoğraflarımı çekmeye başlayan ve Aslan'dan intikam almak isteyen kişi. Onunla ilgili bilmem gerekenler vardı. Onunla sosyal medyada birbirimizi takip ediyorduk. Adını soyadını duyduğumda hatırlamam uzun sürmedi. Hiçbir zaman kendi fotoğrafını paylaşmazdı, sadece değişik mekânlarda çektiği fotoğrafları paylaşırdı. Beni takip eden Anıl olmuştu, hatırladığım kadarıyla bu uygulamadan konuşmaya başladığımızdan sonra olmuştu. Ben de sırf hakkında kısmında bizim okulda olduğu yazıyor diye takibine geri dönmüştüm. O hâlâ

dışarıda bir yerlerdeydi. Aslan'a göre bulmalarına az kalmıştı. Aslan'ın ona yapmak istediği, söylediği şiddet içerikli sözlerini düşündüm. Kendisi de en az onun kadar bunları hak ediyordu. Tuba'nın da dediği gibi beni yanında tutmak için her fırsatı değerlendirmiş ve oldukça başarılı olmuştu. Beni Anıl'dan farksız takip etmişti.

Parmaklımın arasından akan suyu sertçe suratıma çarptım. Bu beni kendime getirdi. Bir kez daha tekrarladım. Suyu kapatmadan önce aynadaki yansımama baktım. Soğuk su damlaları yüzümden süzülürken kendimi inceledim. Ölüden farksızdım. Yüzüm küçülmüş, yanaklarım çökmüştü. Gözaltlarım şişmişti. Çoğu kez uykumdan huzursuzca uyanmalarımın eseriydi bunlar. Aynanın yanındaki havluyu çekip aldım ve yüzümü sildim.

Havluyu tekrar yerine astım ve arkamı döndüm. Aynaya baktığımda kendimi kötü hissetmiştim. Bu ben değildim. Ben en kötü zamanlarımda bile böyle gözüken biri değildim. Odadan çıktım ve merdivenden aşağı indim. Burası iki katlıydı ama katlar daha genişti. Etrafa bakındım. Sesler duyuyordum ama çok kısıktı. Aslan'ın dışında bir kadın sesi vardı. Bozuk Türkçesi ile Maria'ydı.

Hızlı adımlarla mutfağa ilerledim. Sesleri oradan geliyordu. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Ses çıkartmamaya özen göstererek kapıya yaklaştım.

"Sen kafayı mı yedin?" diye sordu Maria, "Bunu yapmamız imkânsız!"

"İmkânsız diye bir şey yok, Maria. Bizim hayatımızda imkânsız diye bir şey yok!" diye azarladı karşısındaki kadını. Şu yaşadığımız birkaç günde onun öfke problemi olduğunu fark ettim. Daha öncesinde de böyleydi ama ilk defa bu kadar yoğun öfke nöbetlerine şahit olduğum için

şimdi anlamıştım. Kendini kontrol edemiyordu. Sabırsızdı, takıntılıydı ve öfkeliydi. Bana gösterdiğinden farklı bir Aslan'dı. Bir hafta öncesinde onun böyle biri olduğunu söyleseler hayatta inanmazdım "O, kusursuzdur." derdim. O kusurluydu, kusursuz olan sadece dış görünüşüydü ve bu da onun taktığı maskesiydi. Duruşundan kimse onun böyle bir insan olduğunu anlayamazdı.

"O nerede?" diye sordu Maria. Aslan'a tahammülü kalmamış gibiydi.

Aslan'ın sesi yumuşadı. "Yukarıda uyuyor."

"Ona bundan bahsettin mi?"

Sesleri kısıldı. Duymak için kapıya biraz daha yaklaştığımda çıplak ayaklarım ahşap zemini gıcırdattı. Bu evin en nefret ettiğim özelliği buydu. Belli ki eski bir yapıydı. Ayağımın altındaki zeminin ne zaman gıcırdayacağı ise hiç belli olmuyordu. İkisi de sustu. Duymuş olmalılardı. Ayağıma sövdükten sonra hiçbir şey olmamış gibi aralık kapıdan içeriye girdim. Sanki Maria'nın varlığından haberim yokmuş gibi yüzüme şaşkın bir ifade yerleştirdim. "Maria?"

"Günaydın Hazel Hanım." dedi yüzünde sahte bir gülümsemeyle. Yine yüzünde bir kilo makyaj ve üzerinde kırmızı bir bluz ile mini lacivert bir etek vardı. Hem iş kadını görüntüsü çiziyordu hem de ben seksiyim diye bağırıyordu. Aslan'ın ona kayıtsız kalmasına anlam veremiyordum. Dolgun kırmızı dudakları aralık, şuh bakışlarıyla beni süzdü. Berbat görüntümü içinde yaşadığı büyük bir zevk dalgası ile izliyor olmalıydı. O kusursuzdu. Ben ise berbat hâldeydim.

"Maria da tam gidiyordu." dedi Aslan, ikisi kahvaltılarını etmiş kahvelerini içiyordu. Masaya oturduğumda

Maria'nın bardağının daha yarısının dolu olduğunu gördüm. Kadını kovuyordu. "Evet, gidiyordum. Bir şeye ihtiyacın var mı, Hazel?" dedi sanki çok düşünceliymiş gibi.

"Var!" dedim kollarımı iki yana açarak, "Bu cehennemden kurtulmak, bunu başarabilmem için patronunu ortadan kaldırmam lazım, bana eşlik etmeye ne dersin?" Sesim sonra doğru oldukça ciddi çıkmıştı. İkisi de bana acır gibi bakıyordu veya ben öyle görüyordum.

Maria sözlerimi şakaya vurdu. "Hmmm... Kulağıma hiç fena fikir gibi gelmedi. Bunu değerlendirsem senin için bir sıkıntı olur mu?" dedi sahte gülücüklerle. Suratımı buruşturdum ve önümdeki ahşap masanın üzerindeki kahvaltılıklara bakındım. O, cevabını almıştı. Samimiyetsiz ve bir o kadar iticiydi. Benden güzel gözüktüğü için kendiyle gurur duyuyor olmalıydı.

Maria mutfaktan çıktığında odada derin bir sessizlik oldu. Sadece çatalımın tabakla buluşmasının çıkardığı o tını vardı. Kahvaltıları sevmezdim ama şu an tabağımı, sırf ondan çıkartamadığım sinirimi masadakilerden çıkartarak doldurmaya başladım. Domates, salatalık, peynir, zeytin... Rastgele tabağımı dolduruyordum. Kızarmış ekmeğe uzandığım sırada bileğimden tuttu. Ardından dünyanın en aptal sorusu geldi.

"Bir şey mi oldu?"

Bana bunu sordu. Sanki hayatımda hiçbir şey olmamış gibi bir de soruyordu. Gülmemek için kendimi tuttum ve dudaklarımı birbirine bastırdım. Hayatımda hiçbir şey olmamış gibi bana bunu soruyor olması komik değil miydi? Kendimi daha fazla tutamadım ve gülmeye başladım. Sinirlerim altüst olmuştu. Hâlâ sorusu kafamda çınlarken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye başla-

dı. Hem gülüyor hem ağlıyordum. Gülmeyi ağlamaktan daha önce kestim ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Önümdeki tabağı masanın ortasına ittirdim ve ellerimle yüzümü kapattım.

Beni kollarının arasına aldı. Ellerimi yüzümden çekti ve bana sarıldı. Sıcaklığını hissettiğimde kaçmak için çırpındım. O kadar güçsüzdüm ki beni kollarının arasında tutmak için çabalamasına gerek yoktu. Suratımı göğsüne yasladım ve sarsılarak ağlamayı sürdürdüm. Ara ara ağlama krizlerim olmuştu ama şu an resmen ona içimi döküyordum. Burnumu gürültüyle çektim. Burnumdakilerle beraber kokusunu da çektim. O koku ciğerlerime doldu. Bir insanın kokusu bile yakışıklı olabilir miydi? Bu kokuyu özlemiş olduğumu fark ettim. Kendimden tiksiniyorum. Ondan uzaklaşmak için göğsünü ittirdim. Israr etmeden geri çekildi. Hissettiğim duygularla baş edemiyordum.

"Beni öldürüyorsun." dedim çatallı sesimle.

"Hadi kahvaltını et."

Söylediklerim umurunda değildi.

"İstemiyorum!"

Yüzümdeki yaşları sildim ve altımdaki sandalyeyi gürültüyle ittirerek ayağa kalktım. Güçlü durmaya çalıştım. "Çocukluk ediyorsun, Hazel." dedi. Ben masadan uzaklaşmadan önce, ayağa kalktığını duydum. Peşimden geliyordu. Adımlarımı hızlandırdım. Beni yakalaması uzun sürmedi. Omzumdan tuttu ve kendine çevirdi. "Kahvaltını et, sonra bütün gün karın ağrısı çekiyorsun." dedi.

"Bu düşünceli erkek tavırların sıkmaya başladı." dedim bıkkın ses tonuyla. Omzumdaki parmaklarını çekmesi için omzumu silktim. Acılarım beni biraz açık sözlü

yapmaya başlamıştı. "Sana ne zaman düşüncesizce davrandım, Hazel?" diye sordu, sesinde güçlükle bastırdığı bir öfke vardı. Ona haksızlık ettiğimi düşünüyordu ama az bile yapıyordum.

"Yalan söylediğin zamanlar, beni takip ettiğin zamanlar, beni burada zorla tutman... Daha saymamı ister misin?"

"Sana anlattım, seni korumaya çalıştığımı söyledim."

"Bana bir sürü saçma sapan hikâye anlattın. O adam dışarıda bir yerde ve senin de ondan farklı bir yanın yok!" dedim. "Neden ben?" Aslında bu soru hem Anıl denen herif hem de Aslan içindi. Neden onların yüzünden ben bu saçmalığa katlanıyordum.

"Sana söyledim, senin peşinde olması biraz tesadüf, biraz planlı. Planlı olması senin benim ilgimi çekeceğini bilmesi, tesadüf olansa bizim tanışmamız. Belki de hiç tanışmamış olsaydık seninle biraz daha uğraşır, belki bizi tanıştırmaya çalışırdı. Sana ilgim olmasaydı biraz daha uğraşır ve sonra peşini bırakırdı. Tabii o süreye kadar tacizlerinin dozunu arttırırdı. Bu sayede sen benim hakkımda yanlış düşüncelere kapılır, hatta benden şikâyetçi bile olabilirdin. Amacı benim itibarımı bitirmek, benimle uğraşabileceği her yoldan uğraşıyor." Sanki onunla ilgili şu an çok doğru düşüncelere sahipmişim gibi. O herifle konuşmalarımızı hatırladığımda yüzümü buruşturdum.

"Diğerleri kim, benim gibi birkaç kişi daha olduğunu söylemiştin? Onlarla tanıştın mı?"

"Anlaşılan bulduğu diğer kızlar senin gibi bu konudan rahatsız olmamış veya konuşmayı hemen kesmişler."

"Seni nasıl bu kadar iyi tanıyor?" diye sordum. "Fotoğraflardan bahsetmişti, o fotoğraflar doğru. Sen de bana uyku bandı aldığında fotoğrafımı çekmek istedin,

öyle değil mi?" Aklıma takılan bir başka detaydı. Fotoğraflardaki kadınların hepsinin gözlerinde bana ev hediyesi olarak aldığı uyku bandından vardı.

"Otur da anlatayım." diyerek bana az önce hışımla kalktığım masayı gösterdi. Bunları mutfağın ortasında durmuş konuşuyorduk. Omuz silktim, "Burada anlatabilirsin."

"Kahvaltını ederken de anlatabilirim." diye üsteledi. Hâlâ bu konuda ısrarcıydı. Bu şekilde konuyu dağıtmaya çalışıp çalışmadığına baktım. Yüzü gergindi ama yine de kontrolünü sağlamaya çalışıyordu. Benim yerimde başka biri olsaydı, mesela Maria, ona esip gürlerdi. Yanından geçip az önce kalktığım ahşap sandalyeye geri oturdum. Onun da yerine oturmasını beklerken "Sorularıma cevap vermedin." dedim.

"Kahvaltını edecek misin?"

İkimiz de dediğimizi yaptırma konusunda inatçıydık.

"Canım isterse yerim, canım istemezse yemem. Neden bu kadar ısrarcısın ki?"

"Tüm gün karın ağrısı çekmeni istemiyorum. Sağlıklı bir şekilde beslenmeni istemem suç değil." dediğinde ve bıkkın bir şekilde soluğumu bıraktım. Konu nasıl dönüp dolaşıp aynı yere gelebiliyordu. O ve sözde beni düşünüyor olması. Bu çok saçmaydı. Sürekli olarak bana beni düşündüğünü söylüyordu, kendini beni koruduğuna inandırmıştı. Beni de buna inandırmaya çalışıyordu.

"Sana inanmıyorum" dedim. "Söylediklerinin hiçbiri inandırıcı gelmiyor."

"İnanmanı sağlayacağım."

"Bunu en baştan yapabilirdin. Yalansız dolansız başlayabilirdin ama sen her fırsatta bana yalan söylemeyi seçtin." dedim parmaklarımın ucunda duran gümüş

çatalın sapıyla oynarken. Bakışlarımdaki hayal kırıklığını görmesi için baktım ona. Bir daha düzelmeyeceğini anlamasını istiyordum.

Tabağıma dokunmadan konuyu değiştirdim. Asıl sormak istediğimi tekrardan sordum ona. "Anıl denen kişi, seni nasıl bu kadar iyi tanıyor?"

Zaten tanımasa özellikle onun hoşuna gidebilecek kişilere neden yazsın ki? Aslan, ava giderken avlanmıştı. Bu fikir av pozisyonda olsam bile hoşuma gitmişti. Aslan'ı avlayacak kadar zeki biri ve bu kişi Anıl Pekin. Hikâyenin detaylarını öğrenmek istiyordum.

"Çünkü beni çok iyi tanıyan birini tanıyor, bunu bir satranç gibi düşün. Sen bir piyonsun, onun seçtiği herkes birer piyon. Anıl da vezir, vezirin de hizmet ettiği bir şah var. Şah, bu oyunda her şeyi bilen kişi. Satrançta vezirin puanı dışında, diğer taşlardan bir farkı yoktur. Onu devirirsen de oyun devam eder, asıl devrilmesi gereken şahtır." Sesi öylesine derin ve gizemli gelmişti ki sözleri beni sarstı. Her şey çok karmaşıktı. Farkında olmadan nasıl böyle bir oyun içine düşmüştüm?

Aslan'ın peşinde olan kişi kimdi öyleyse?

"Şah kim?" diye sordum.

"Bilmiyorum." dediğinde kafam allak bullak olmuştu. Her şeyi bir anda öğrenmek istiyordum.

"Ne demek bilmiyorum?"

Soruma cevap vermedi.

"Peki, neden beni hâlâ tutuyorsun?" diye sordum. "Neden bana kendini anlatmaya çalışıyorsun?" Benim yerimi doldurabilecek onlarca kadın vardı. Benim yerimde olmak için can atan, onun için soyunan veya onun zevklerine hitap edecek bir sürü kadın vardı. Onları

tanımıştı ama neden benim onun yanında olmam konusunda bu kadar ısrarcıydı.

"Çünkü seni istiyorum." dedi bana karşı yenilmiş gibi, bunu söylerken omuzları düşmüştü. Oturduğu yerden kalktı. "Seni deli gibi istiyorum." Üzerime doğru gelmeye başladığında sandalyemde olduğum yere sindim. Bana doğru eğildi ve yüzümü avuçlarının arasına aldı. Aramızda sadece birkaç santim kalmıştı. Ilık nefesini yüzümde hissedebiliyordum. Kokusu tekrardan burnumun direğini sızlattı. Yakışıklı yüzü, aklımı birkaç saliseliğine olan her şeyden uzaklaştırdı. Yeni tıraşlı yüzü, çenesindeki gamzesi, dolgun dudakları, masmavi gözleri, yüzündeki her bir detayı inceledim. O da baktı, sadece birbirimize öylece baktık. Sanki yüzümdeki her bir santimi ezberlemek ister gibi bakıyordu bana. Böyle dikkatli bakması beni rahatsız etmiyordu. Sanki daha önce görmediği bir şeyi arar gibiydi. Kuruyan dudaklarımı dilimin ucuyla nemlendirirken bakışları oraya kaydı. Amacım kesinlikle bu değildi. Dudaklarıma doğru eğildiğinde, irkildim. Beni öpmesine hazır değildim. Bunu istemiyordum, o ne kadar yakışıklı olursa olsun ne kadar aklımda ona dair olumsuz düşünceleri uzaklaştırmış olursa olsun.

"Sakın!" dedim cılız çıkan sesimle, sesimi bulmaya çalışırken bir kez daha tekrar ettim. "Sakın bana bunu yapma!"

Ne uzaklaştı ne de yakınlaştı. Dudakları dudaklarımın bir nefes ötesindeydi. Nefesi dudaklarımı yalıyordu. Öpmedi veya uyarıma rağmen benden bir hareket bekledi. Hâlâ onu istediğime inandırıyordu kendini. Kafamı çevirdim. Kalbim tekledi. Sadece saniyelik bir hisli ve ardından onu üzerimden var gücümle ittim. Gücüm

yetmediği hâlde üzerimden çekildi. Böyle biri olmasaydı onu deli gibi isterdim. "Bir daha bunu sakın yapma!" dedim ve oturduğum yerden kalktım. Ardıma bakmadan odadan çıktım.

"Tiksinmediğini biliyorum!" diye seslendi. "Sen de istiyorsun!"

"Sen kendini kandır!" diye bağırdım merdiveni tırmanırken.

Sabahki tavrımın üzerine karın ağrısıyla yatakta iki büklüm yatıyordum. Zaten çoğu yemeğimiz böyle geçtiği için yatağa aç dönen hep ben oluyordum. Bacaklarımı karnıma doğru çektim, cenin pozisyonunda camdan dışarıyı izliyordum.

Buradan çıktığım zaman eski hayatıma kesinlikle şükredecektim. Eskiden monoton da olsa bir hayatım vardı. Eskiden bendim. Ne yaşayacağıma, ne yiyeceğime, ne izleyeceğime karar verebiliyordum. Bunun bir özgürlük olduğunu bilememişim ve şu an anlıyordum.

Hislerimin arasında boğuluyordum. Çırpınışlarım boşunaydı.

Bir yerde okumuştum; tepenize çığ düştüğünde kar yığınının altında yatarken neresi aşağısı, neresi yukarısı anlayamaz oluyormuşsunuz. Karı iteleyip kurtulmak istiyor ama yanlış yönü seçip kendinizi daha derine, kendi mezarınıza gömüyormuşsunuz. İşte tam olarak böyle hissediyordum. Aslan çığdı ve ne tarafı kazarsam kazayım çırpınışlarım boşunaydı. Ona olan hislerimle kendi mezarımı kazıyordum.

Odanın kapısının açıldığını duydum. Kapı tarafına dönüp bakmaya mecalim yoktu. Ondan başkası gelmiş olamazdı. Odayı mis gibi börek kokusu sardı. Açlıktan midemin acı inlemesi odaya yayıldığında utançla elimi karnıma bastırdım. Ama artık bu resmen işkenceydi. Dikkatimi dağıtmaya çalıştım. Ahşap zeminle buluşan ayaklarının sesini dinledim. Yatağın etrafında dolandı ve karşıma geldi. Elinde bir tepsi vardı. Tepsiyi yatağın ucundaki beyaz ahşap komodinin üzerine bıraktı. Duruşumu bozmadım, hatta bakışlarımı bile ona çevirmedim. Dümdüz, dışarı bakmayı sürdürdüm. Evin yanındaki koca çınar ağacının dalları rüzgârda sallanıyor ve odaya gölgesi yansıyordu.

"Bir şeyler yemen gerekiyor." dedi.

Konuşmak için ağzımı açmadım. Yemeğe aşağı inmediğim için akşamları bana yemek getirdiğinde benimle konuşmaya çalışıyordu. Ona cevap vermeyeceğimi anladığında bana kendiyle ilgili bir şeyler anlatıyor ve sonra da odadan sessizce çıkıyordu. Bu gece de aynısının olacağını düşünerek sessizce bekledim.

Camın önüne yürüdü. Siyah deri koltuğa bıraktı bedenini, bakışlarım sadece saniyelik olarak ona dönüyordu. Yapacağı şeyleri biliyordum. Şimdi tam olarak "Kendine acı çektirmeyi bırakmalısın. Yemek yemeyerek beni değil, kendini cezalandırıyorsun." cümlesini kuracaktı ve öyle de oldu. Kelimesi kelimesine aynı şeyi söyledi. Düşünceli erkek havaları... Asla vazgeçmeyecekti. Ardından hiç beklemediğim bir şey söyledi. "Açılış gecesinde ne giyeceğini düşündün mü?" diye sordu. Bir de şu saçma olay vardı. Kadıköy tarafındaki *Hestia* yeni konsepti ile tekrardan kapılarını açacakmış. Bu cümleyi de geçen

kahvaltıda o, gazete okurken görmüştüm. Benim de orada, yanında olmamı istiyordu. Neyiz biz, sevgili falan mı? Keşke benim de bir ilişkimiz olduğundan haberim olsaydı. Beni sevgilisi gibi yanında göstermek isteyecek bir adama benzemiyordu. Bu düşüncelerim kesinlikle bir hafta öncesine aitti. Şimdi ise neyi isteyip neyi istemeyecek bir adam olduğunu bilmiyordum. Sadece sürekli beni istediğini söyleyen saplantılı bir herif olduğundan emindim. Ona bir ara inanmıştım. Güzel oynamıştı, oynamasa bile bunca yaşadığımdan sonra anladığım tek şey beni kandırması kolay olduğuydu. Ben her şeye inanırdım ki. Bakışlarımı ona çevirdim. Ay ışığının altında gözlerimiz buluştu.

Bakışlarımı hemen çektim ve tekrardan dışarıya çevirdim. Gözleri üzerimdeydi. Beni inceliyordu bunu hissedebiliyordum. "İstediğin bir model varsa söyle, Maria sana getirir."

O kadının adını duymak beni tiksindirmişti. "En son yardım isteyeceğim kişi o olsa bile ondan yardım istemem!" dedim taviz vermez bir tavırla. Nihayet beni konuşturmayı başarmıştı. Mutlu olmalıydı. "Hem seninle gelmek istediğimi kim söyledi?" diye ekledim.

"Geleceksin." dedi, uzandığım yerden hareketlendim. "Evde olmaktan sıkılmadın mı? Hem o günden sonra özgür olacaksın."

Kaşlarım çatıldı. Doğru mu anladım, beni azat mı ediyordu? Üç gün sonra özgür müydüm? İyi de neden? İstediğim şeyi bana verdiği hâlde neden bunu sorguluyordum ki, "Ancak bir şartla..." diye cümlesine devam etti. Omuzlarım düştü. Bir anda atıldım. Aklımdan sürekli 'Özgürlük' kelimesi geçiyordu. "Bu saçmalıklarından kimseye

bahsetmem." dedim. Artık umurumda değildi. Eğer bu evden çıkacaksam bu evde yaşadıklarımdan kimseye bahsetmezdim. Yeter ki beni ve peşimi bırakmış olsun. O ve onun ne halt yediği umurumda değildi. Buradan çıkmak için onunla ilgili her şeyi unutabilirdim. Bu kararı vermek benim için güç olmuştu ama sonunda pes etmiştim. "Gerçekten her şeyi unutabilirim, yeter ki beni artık bırak." dedim. Polisler kendi soruşturmalarına pekâlâ bensiz devam edebilirler, şu an beni yalnız bıraktıkları gibi. Acaba benim burada olduğumdan haberleri var mıydı?

"Beni dikkatli dinle." dedi oturduğu yerden hafifçe bana doğru eğilerek.

Hafifçe doğruldum ve sırtımı yatak başlığına verdim. Ay ışığının altında deniz mavisi gözleri, kemikli yüzü ve bir heykeltraşın elinden çıkmış gibi kusursuz bir kusurluyu oynuyordu. Artık eskisi gibi kusursuz değildi. Gözlerinin maviliklerini benden ayırmadan konuşmayı sürdürdü. "O gecenin sonuna kadar yanımdan ayrılmayacaksın. Seninle son bir görüşmemiz daha olacak. Ondan sonra söz veriyorum sen istemediğin sürece sana yaklaşmayacağım."

"Bunu neden yapayım ki?"

O akşam, o kadar insanın içinde bana hiçbir şey yapamazdı.

"Yapacaksın." dedi.

"Neden?"

"Çünkü bu bir veda olacak, dediğim gibi Hazel, eğer hayatından çıkmamı istiyorsan o gece bana veda edeceksin."

"Yoksa?"

"Yoksa aynı şekilde yaşamaya devam ederiz. Kuralları ben koyarım, bunu sakın unutma!" derken deri koltuğun kolçaklarından tutarak ayağa kalktı. "Bu teklifimi düşün. Kabul etmezsen bu evden adımını dahi atamazsın. O gece yanımdan uzaklaşırsan ben zevkle bundan sonraki hayatında yanında olacağım." dedi ve sözlerini bitirdikten sonra hızlı adımlarla odadan çıktı. Gözü dönmüştü, teklifini kabul etmem için beni açık açık tehdit etmeye başlamıştı. O gittiği anda ne zamandır tuttuğumu bilmediğim soluğumu bıraktım. Beni bu şekilde korkutamazdı. Ayrıca o geceden sonra bir daha peşime takılmayacağının garantisi de yoktu. Bu oyunda o ne isterse oluyordu, kuralları o koyuyordu. Kabul edersem dışarıdaki kuralları ben yazabilirdim ama kabul etmezsem onun kurallarıyla yaşamayı sürdürmek zorunda kalacaktım.

Başucumdaki börek kokusu tüm dikkatimi dağıtıyordu. Bakışlarım ona kaydı. Hafifçe elimi tepsinin üzerindeki tabağa uzattım. Sıcacık ve çıtır çıtır... Zevkle kokusunu içime çektim. Paçanga böreği olduğunu anlamam uzun sürmedi. Uzun zamandır yememiştim ve kokusuyla bile ağzım sulanmıştı. Bakışlarımı aralık kapıya çevirdim. Beni izlediğini biliyordum. Kapının ardı karanlıktı, gözükmüyordu. Tereddütsüz tepsiyi önüme çektim ve çatal bıçağı umursamadan böreğin birini peçeteye sardım ve yemeye başladım. Tadı o kadar güzeldi ki şu an zevkten bayılabilirdim. Bana yaşadıklarımı unutturacak kadar neşe veriyordu. Çocukluğumu hatırlatıyordu. Çocukluğumda babamla yaptığımız kahvaltılarda, eve yardıma gelen Şahika Abla yapardı. Bunu en güzel onun ellerinden yemiştim. Şahika ablanın sürekli bizim eve gelmesini ister dururdum. En son on iki veya

on üç yaşında yemiştim. Onun dışında, dışarıda birkaç kez yemiştim ama o eski tadı hiçbir zaman bulamamıştım. Şimdi ağzımda dağılan o çıtırtı kesinlikle çocukluğumdan bir parçaydı ve en az Şahika ablanınkiler kadar güzeldi. Ardından bir tane daha yedim ve üçüncü parçadan da birkaç ısırık aldım. Eskisi kadar iştahım yoktu. Ağzımın kenarındaki kırıntıları tabağın içine döktüm ve suçlu bir çocuk gibi tepsiyi komodinin yanına koyduktan sonra yatağa uzandım.

Karnım doyduğu için mutluydum. Vücudumdaki endorfin hormonu salınımı seviyesindeki artış yüzüme yansımıştı. Yatağa huzurlu girdim. Ağzımın kokusu umurumda değildi. Dişlerimi fırçalamaya çok üşenmiştim. Yatağın içinde biraz çırpındıktan sonra zorlanmadan uykuya daldım. Burada ilk kez bu kadar huzurlu uyudum.

Ertesi günün sabahının dünden bir farkı yoktu veya önceki günden, ondan önceki günden... Başucumdaki tepsi kalkmıştı. Doğruldum ve vücudumu esnettim. Uykulu gözlerle ayaklarımı sallandırdıktan sonra yataktan çıktım. Ağır aksak adımlarla gözümü ovuşturarak banyoya gittim. Her şey oldukça rutindi. Rutin hayatımı sürdürdüm. Birazdan aşağı inecek ve Aslan'la tartışacaktım. Yüzümü yıkarken dünkü yaşadığımız yakınlaşmayı düşündüm. Böyle biri olmasaydı onunla sonsuza dek mutlu yaşayabilir miydim veya böyle biri olmasaydı hâlâ beni ister miydi? O sahip olmadığını isteyen takıntılı bir herifti. İstediğini çoktan elde etmiş, sonra da duvarına asmıştı. Beni bunun için zorlamadı. Sadece istememi bekledi ve istemem için elinden geleni yaptı. Ta ki planlar istediği gibi gitmediğinde ve dediğine göre bana karşı hisleri kontrol edilemez seviyeye ulaştığında.

Merdivenden aşağı inerken hâlâ kafamda bir sürü cevaplarını öğrenemediğim sorular vardı. Artık ona psikolojik bir vaka gözüyle bakıyordum. Onu çözmeye çalışıyordum. Onu anlamaya çalışıyordum. Başımı salladım. Tam olarak benden istediği buydu. Onu anlamam. Ona hak vermeyecektim veya asla ona anlayışla yaklaşmayacaktım. Hastaydı ve tedaviye ihtiyacı vardı. İlacı ben veya bir başkası olamazdı. Gerçek bir tedaviye ihtiyacı vardı. Bu saatten sonra düzelip düzelmeyeceğini bilemezdim veya tedavi olmak isteyip istemeyeceğini ama gereken buydu. Kendini öyle görmüyordu. İsteklerini yerine getirmek onun için çocuk oyuncağıydı. Herkes elinde bir kuklaydı ve kime ne rol biçtiyse o şekilde oynatıyordu.

Mutfağa girdim. Önünde bilgisayarla oturuyordu. Mutfağa girdiğimi fark ettiğinde başını bilgisayardan kaldırdı.

"Günaydın." dedi. Sesi neşeli geliyordu. *Bu herifin dengesiz olduğunu daha önce söylemiş miydim?* Onu şüpheyle süzdüm. Bu gereksiz neşesini neye borçluyduk?

"Gel yanıma, sana elbise bakıyorum." diyerek beni yanına çağırdı ve tekrardan bakışlarını bilgisayar ekranına çevirdi.

"Cevabımı beklemeyecek misin?" dedim masaya yaklaşırken.

Başını kaldırdı. "Kabul edeceksin, isteğin buradan çıkmak, öyle değil mi?"

Ona bunun tam aksini söyleyebilirdim ama doğru olan da bu değil miydi? Beni endişelendiren bu kadar basit olmasıydı. Aslan, bunun da içine bir oyun katmış olmalıydı. Masanın ondan en uzak köşesine oturdum.

Buna hâlâ alışmamış gibi tuhaf tuhaf baktı bana. *Ne bekliyorsun, seninle sarmaş dolaş neşeyle alışveriş sitelerinde dolaşmamı mı?*

Bakışlarımdan durumu anlamış olacak ki bilgisayar ekranını bana doğru çevirdi. Masanın üzerindeki kahvaltılıklara bir göz attım. Orada dumanı tüten paçanga börekleri bana bakıyordu. Benim bir hassas noktamı daha bulmuştu. *Bravo, Sherlock!*

Elbise seçimini ona bıraktım ve öylece durdum. Gösterdiği tüm seçeneklere sadece "Olabilir." cevabını verdim. Onunla elbise bakmak beni heyecanlandırmıyordu ve bunu anlaması gerekiyordu. En sonunda bej rengi, boyu diz kapağı hizasında, uzun kolları tül ve yakası kapalı, düz bir elbisede karar kıldı. "Bunu senin üzerinde hayal edebiliyorum." dedi kendi seçimi karşısında gururla.

Çenemi, yumruk yaptığım elime yasladım. Elindeki fotoğraflarımdan ve Anıl denen pisliğin çektiği çıplak fotoğrafımı bile çıkarttığından, "Senin için zor olmasa gerek." dedim bu durumdan rahatsız.

Derin bir nefes aldı. Bu onu öfkelendirmişti. Sayfayı kapatmadan oturduğu yerden kalktı ve kolumu tuttu. "Benimle gel." dedi. Kolumu çektim. "Bana dokunmana gerek yok, kendim hareket edebilirim." desem de beni oturduğum yerden kaldırarak peşinden sürükledi. Benden hızlı olduğu için kolumu çekiştiriyordu. Sabırsızca mutfaktan çıktık ve geniş holün sonundaki odaya doğru ilerledik. Adımlarımı ona uydurmak için büyük atıyordum. Boştaki eliyle kapı kolunu indirdi. Ahşap kapı, diğer odaların kapısı gibi ince bir gıcırtıyla aralandı. Kapıyı sabırsız bir şekilde ayağıyla tekmeledi ve içeriye girdi. Beni peşinden sürüklemeyi, odanın bir köşesinde duran

ahşap masanın önündeki tekli deri koltuğa bırakana kadar sürdürdü. Kıçım, yumuşak deriyle buluştuğunda kızaran koluma baktım. Canım acımıştı ama tepki vermedim. Sadece elimi üzerine kapattım ve etrafıma baktım. Burası Sarıyer'deki kitaplarının olduğu odaya benziyordu. Sadece kitaplar yoktu. Masasının tam karşısında kocaman bir resim asılıydı. Resimde karanlıkta resmedilmiş korkunç siyah bir aslan, ay ışığının altında uyuyan siyahî bir kadının başında onu izliyordu. Kadının üzerinde rengârenk bir elbise vardı. Resmin bütününe baktım tekrardan, kadının başucunda bir mandolin vardı ve bir de testi. Oturduğum yerden kalktım ve resmi daha dikkatli inceledim. Bize benziyordu. Resmin anlattığı ve yaşadıklarım arasındaki benzerlikle dehşete kapıldım.

"*Henri Rousseau*'nun *Sleeping Gypsy* resminin başarılı bir kopyası." dedi. Kadının, aslanın onu izlediğinden haberi bile yoktu.

Aslan elindeki dosyaları büyük bir gürültüyle bıraktığında irkildim. Koltuğuna kendini bıraktı ve seçtiği dosyalardan birini bana uzattı.

"Haldun Hasin." dedi dosyayı açarken, açtığı sayfanın üzerinde bilgileri yazılı olmasına rağmen, "Çete kurmuş, her türlü ticaret var adamda. Benim mekânımda adamlarına önce kadın sonra da uyuşturucu sattırmaya kalktı. Başarmışlar da üstelik. Bir eğlence mekânında bunun fark edilmemesi çok kolaydır. Çekirge bir sıçrar iki sıçrar, üçüncü de sonunu hepimiz biliyoruz. Bundan mal alan iki genç ertesi sabah evlerinde ölü bulunmuş. Olay bizim üzerimize kaldı çünkü son gittikleri yer benim mekânımdı." diye devam etti. Adamın tüm bilgileri önümdeki kâğıtta duruyordu. Göz ucuyla baktım.

Kâğıdı yavaşça önümden çekti. "Ben kendimi akladım. Adamın parasına el koyduk, parayı iki gencin ailesine ve zararı dokunduğu kim varsa onlara dağıttık. Onu kendi çöplüğüne yolladık."

Üzerine bir başka dosya koydu. Yine kapağını açtı ve başka bir adamın bilgilerinin olduğu sayfaydı. "Faysal Duran, evinde sahte içki ürütmeye başlamış ipsiz sapsızın teki." Ondan bahsetmeye başladığında kelimeler ağzından tükürür gibi çıkıyordu. Nefreti gözlerinden okunuyordu. "Nasıl olduysa yıllar içerisinde fark ettirmeden ufak tefek mekânlara bu yaptığı zıkkımı satmayı başarmış. Öyle ki bir yerden sonra seri üretim için bir depo tutmuş ve yanına birkaç adam almıştı. İnsanların sağlığıyla oynamak çok basit gördüğün gibi, parasına el koyduk ve o, artık olması gereken yerde. Parası aynı şekilde dağıtıldı." dedi. Bana anlattıklarıyla kendini ispatlamaya çalıştığını fark ettim. Kendini kandırdığı gibi beni de kandırmaya çalışıyordu. Bu anlattıkları eğer doğruysa etkileyici olabilirdi fakat beni ondan uzaklaştıran bunlar değildi ki yakınlaştırsın.

Bir başka dosya daha seçti. Açmadan önce elimi dosyanın üzerine koydum. "Sence tek sorun üzerindeki suçlamalar mı?" dedim hayretle. Onlar o gece Aslan'dan soğumama yetse de bundan daha beteri bana yaşattıklarıydı. Dosyayı inatla açmaya çalışıyordu. Bana kendini göstermek istiyordu. Başını kaldırdı ve bakışlarımız buluştuğunda yakışıklı yüzünü gölgeleyen o çaresizlik ifadesine baktım. Çabalıyordu.

"Bunu benimle paylaşabilirdin, bunu bana daha önce söyleyebilirdin." dedim. Ağzını açtığında ona engel oldum. Artık bunun bir önemi kalmamıştı. "Bu yaptığınla

sadece kendi başını değil, çevrendeki insanların da başını yakacaksın. Bu yaptığın şey yasal değil. Neden bunu yapıyorsun?" diye sordum, polislerin sorgusunu hatırlayarak.

"Ben çalmıyorum, kimseden haksız bir kazanç elde etmiyorum. Ben sadece kendi adaletimi sağlıyorum. Kendi adaletimi sağlayamazsam başkasının sağladığı adalete muhtaç olurum." dediğinde karşı çıktım.

"Ama herkes bunu yapmaya kalkarsa kaos olur. Sistem bu şekilde işlemiyor."

"Ben sisteme karşı değilim aksine hepimiz bunu yapmıyor muyuz veya yapmak istemiyor muyuz? Ben canımı yakanın canını yakan ilk kişi olmak istiyorum. Kim o ilk darbeyi indirmek istemez ki? Bu insanlar cezayı hak ediyor." dediğinde üstelemedim. Kendini yaptığı işe fazla kaptırmıştı. Gerçeği görmeyi reddediyordu. Ona doğruyu gösterecek olan ben değildim ve şu an benim için bunun bir önemi yoktu.

"Zaten tek sorun bunlar değil ki..." dedim. "bunları söylememiş olman, hatta bu benden gizlediklerinin yanında daha küçük bir sorun bile sayılır."

"Aslan..." diye soludum. "Sen benim tüm çaresizliğimsin, sen beni mahvettin. Geceleri uykumu bölen o endişesin, korkularımsın, güvensizliğimsin. Sen o fotoğrafları bana göstererek belki de yapabileceğin en büyük hatayı yaptın ama benim gözlerimi açtın." dedim. Günler sonra ilk defa onunla sakin bir tonla konuşmuştum. Parmağımın ucuyla duvarda asılı resmi gösterdim. "Biz buyuz." dedim. "Sen bu aslansın ve ben, ben senin avınım. Hepsi bu." dedim. İçimdekileri dökmenin rahatlığıyla kapıya yöneldim.

Arkamdan şu sözleri söyledi. "Herkes özeldir. Herkes bir kahramandır. Bir âşıktır. Bir budaladır. Bir zalimdir. Herkesin anlatacak kendine has bir hikâyesi vardır." dedi o gür sesiyle. Bu sözleri daha önce bir yerde duyduğuma emindim. Duraksadım ve hatırlamaya çalıştım. Ne önemi vardı ki? *V for Vendetta* filminde duymuştum bu sözleri. Sevdiğim filmlerden biri daha ama kendini bağdaştırabileceğini düşünemeyeceğim bir karakter. Öylesine söylemiş olacağını umdum. Başımı salladım ve düşünmeden odadan çıktım.

"Daha bitmedi." dedi Aslan.

"Ama benim için bitti."

Hızlı adımlarla kapıya ulaşmıştım ama atladığım şey onun benden daha hızlı ve iri olduğuydu, kapıdan çıktıktan birkaç saniye sonra beni yakaladı. Beni kendine doğru çevirdi. Öfkeliydi. Gözlerinden alevler çıkıyordu sanki, "Ben bitti demedim." diye tekrar etti ve beni tekrardan odaya sürükledi. Saçma bir kısır döngünün içerisindeydik. Yorulmuştum. Birden kollarından kurtulmak için çırpındım. "Tamam, ne anlatacaksan dinliyorum sonra da beni rahat bırak!" dedim. Bana kafasındakileri dinletene kadar asla pes etmeyeceğini biliyordum. Çünkü o buydu. O emir verirdi ve çevresindekiler ona itaat ederdi. Benim onunla mücadele edecek gücüm kalmamıştı.

Homurdanarak oturduğum koltuğa geri döndüm. Bacak bacak üstüne attım ve öfkeyle tam karşımdaki boş duvara baktım. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve sadece konuşmasını bekledim.

"Sana benim başlatmadığımı, söylemiştim." diye konuya girdi. Aynı şeyleri konuşup farklı sonuçlar olmasını bekliyorduk. "Bu bir şeyi değiştirmiyor yalancısın, takıntılısın, öfke sorunun var ve aynı zamanda

beni günbegün öldürüyorsun. Sen beni istemiyorsun, sen sana itaat edecek insanları istiyorsun. Kim ki sana başkaldırdı, o senin avın oluyor. O kadınlar senin istediğin gibi sana poz verdi ve sen onların peşine düşmedin. Ama ben, ben de senin istediğin gibi olsaydım şimdiye benimle de işin bitmiş olurdu değil mi?" diye sordum. Ona bakmadan tok bir sesle. Gerçekleri söylemek beni rahatlatmıştı. Günler sonra içimdekileri dökmeyi başarmıştım. "Sen beni istemiyorsun." dedim. "Sen benim sana başkaldırışımı istiyorsun, benim savunmasızlığımı seviyorsun, benim çaresiz oluşumu seviyorsun." Ona karşı içimdekileri daha sakin bir dille söyleyebilmiştim. "O yüzden bulduğunu bana söylemedin değil mi, sana sığınmamı istediğin için?"

Ellerinin birbirine çarptığında çıkarttığı ses beni ürkütmüştü. Bunu yavaş ve keskin bir sesle birkaç defa daha tekrar etti. "Artık seni tanıyorum, özgürüm o hâlde!" dedim.

"Bu sadece başlangıç."

Bakışlarımı ona doğru çevirdim. Yüzünde hiçbir duygu barındırmıyordu. Donuk ve bir o kadar güzel yüzüne baktım. Ona olan hislerim öfke ve nefretten öte değildi. Dış görünüşü hâlâ kusursuzdu. Can acıtıcı bir yakışıklılığı vardı. Çenesindeki gamzesine bakarken şundan emindim ki; her an, her gün, her saniye düşündüğüm gibi onu böyle tanımasam çok severdim. Ama maalesef, böyle birini sevemezdim.

"Sen çaresiz bir kız değilsin. Çaresiz bir kızdan çok daha fazlasısın benim için, bunu anlayacaksın."

Sözlerinin üzerine odadan kaçar gibi çıktım. Biraz daha konuşursa ona inanabilirdim ama o tanıdığım en

büyük yalancıydı. Yalanları öylesine süslü ve tozpembe sunuyordu ki ona inanmamak için kendim ile verdiğim mücadele beni yıpratıyordu. Asıl olan belliydi. Kafamın içine girmesine izin vermemem gerektiğiydi.

Odaya girdim, akşama kadar camın önünde oturdum. Tek yaptığım camın önünde oturup yağmurun yağışını izlemekti, tıpkı heyecanlı bir film izler gibi yağmur damlalarının cama çarpışını izledim. Onunla konuşmamızı düşündüm, arkadaşlarımı düşündüm, nerede hata yaptığımı bile düşündüm. Ona böylesine inanmış ve sığınmışken aklımdan neler geçtiğini düşündüm. Onu doğru düzgün tanımazken kanatlarının altına sığındığım zamanı düşündüm. O öylesine heybetli duruyordu ki... Onu her gördüğüm anda kararlarımdan nasıl da vazgeçtiğimi, aklımı nasıl da başımdan aldığını düşündüm. Ona bakarken doğru düzgün düşünemiyordum bile. İnsanın, onun o aldatıcı görüntüsüne kapılmaması mümkün değildi. Birinin beni takip ettiğini fark ettiğim zamanki korkuyu, endişeyi ilk günkü gibi hatırlıyordum. Korkudan saçmalamıştım. Babama söyleyememiştim, annemle aram zaten hiçbir zaman böyle bir şeyi paylaşacak kadar iyi olmamıştı. Arkadaşlarıma üstün körü anlatabilmiştim ama onlar bile Aslan kadar olayları detaylı bilmiyordu. Düşündükçe fark ettim ki bu adam efsunluydu. Sıradan biri asla bana böyle saçma şeyler yaptıramazdı. Akşama doğru yağmur kesildiğinde, duyduğum tatlı bir melodiyle başımı camdan kaldırıp aşağıdan gelen sese kulak kesildim. Piyano sesi bir yerden tanıdık geliyordu. Melodiyi daha yakından duyabilmek için oturduğum yerden kalktım ve kapıya doğru yaklaştım.

O tatlı melodi kulağımdan girip ruhuma işledi. İçinde biraz hüzün, biraz pişmanlık, biraz da keder vardı. Hızla

yükselen ve bir anda alçalan, duygularınızı alt üsten bir şeydi bu. Odadan çıktım ve çıplak ayaklarımla merdivene yöneldim. Her bir basamağı sadece müziğin bana yaşattığı hislerle indim. Mutfağa yöneldim. Sesin geldiği tarafa doğru... Oradaydı. Her akşam bu saatlerde farklı bir enstrümantal müzikle yemek hazırlıyordu. Mutfakta masanın karşısındaki duvarda asılı duran saate baktım. Saat altıyı on geçiyordu. Piyanonun sesine bıçağın kesme tahtasına çarpma sesi eklendi. Bakışlarım mutfak tezgâhına kaydı. Orada, altında bol, gri eşofman altı; üzerinde siyah, bol tişörtüyle kesme tahtasının yanına koyduğu renkli biberleri doğruyordu. Benim geldiğimi fark ettiğinde bıçağı bırakıp başını bana doğru çevirdi. Sessizce, masanın bana en yakın tarafındaki ahşap sandalyeyi çektim ve ucuna oturdum. Bakışlarını benden çekip yaptığı işe odaklandı. Bıçağı öyle sıkı tutuyordu ki parmak boğumları beyazlamıştı. Kesme işlemi bittiğinde onları bir kâsenin içine attı ve bu sefer kırmızı soğana geçti. Onları da tıpkı biberleri kestiği boyutta kesti ve başka bir kâseye koydu. Bunu yaparken hiç zorlanmıyordu. Yandan gördüğüm kadarıyla yüzündeki ifade fazla ciddi ve yaptığı işe odaklıydı.

"Yemek yapmak sabır ister." dedi bir anda. "Sabır; emek, uğraş ve arzu ister." Bakışlarımı parmaklarından yüzüne kaydırdım. "Sabretmek ise bir sanattır, tıpkı yemekler gibi." dediğinde başının üzerindeki dolaplardan birini açtı ve içinden tavayı çıkarttı. Hareketleri fazla doğaldı. Onu bu şekilde ikinci defa izliyordum. İlki buraya geldiğimiz günün ertesi günüydü. Onu mutfakta göreceğim asla aklıma gelmezdi ama bana sık sık mutfağa girdiğini ve yemek yapmayı sevdiğini söylemişti. Şu birkaç

gündür gördüğüm kadarıyla bu işte iyiydi de. Tavanın üzerinde elindeki yağ şişesini gezdirdi ve onu kısık ateşte ocağa koydu. Seri ve pratik davranıyordu. Hareketleri, çalan melodiyle uyumluydu. Tavadaki yağ ısındığında soğanları içine alttı. Eline aldığı bambu kaşıklardan biriyle onları karıştırdı. Ardından sırasıyla biberleri ve etleri atıp onları soteledi. "Hepsinin vakti var, eğer sırayı karıştırırsan ya yakarsın ya da çiğ bırakırsın." dediğinde bahsettiği şeyin yalnızca sote olmadığının farkındaydım.

"Sen sırasıyla mı yaptın?" diye sordum. O da yemeği kast etmediğimin farkındaydı.

"Sence yapmadım mı?" dediğinde kendinden emin bir tavırla bana doğru döndü. Ona gözlerimi devirerek baktım.

"Neden uğraşıyorsun ki?" diye sordum elimi çeneme yaslayarak. Hâlâ konumuz yemek değildi.

Duraksadı. Düşünceli bir şekilde tereddütle başını salladıktan sonra "Seviyorum." dedi yüzüne yayılan tatlı bir tebessümle. Bunu beklemediğim için afallamıştım. Onun yemekten konuşmaya başladığını düşündüm. Konuyu üzerime alınmayıp oturduğum yerden kalktığımda, masanın üzerindeki güveci almak için bana doğru döndü. "Beklemeyecek misin?" diye sordu, sanki bugünlük rutinimizi bozmuşum gibi. Mutfağa yayılan koku iştahımı kabartmıştı ama yine de başımı sağa sola salladım. Her gün, tek başına yiyeceği yemek için bu kadar uğraş vermesine anlam veremiyordum. Saatlerce mutfakta duruyordu ve bundan keyif alır gibi bir hâli vardı. Güveci tezgâhın üzerine bıraktığında sadece yemek yapmadığını âdeta malzemelerle dans ettiğini gördüm. Bakışlarımı ondan güçlükle çekerek kapıya yöneldim.

"Hazel." dedi. Adım, dudakları arasından coşkulu bir melodi şeklinde döküldüğünde başımı ona çevirdim.

Başını eğmiş, yakışıklı yüzünde, aklından geçenlerin gizemini saklayan bir ifadeyle bana bakıyordu. "Sabredebilir misin?" diye sordu, ses tonu fazlasıyla soğuk ve ciddiydi.

Kaşlarım çatıldı. "Neden?"

"Sadece merak ediyorum."

"Şimdi mi?"

"Şimdi veya daha sonra ne önemi var, sabreder misin?" diye sordu, sanki gereksiz bir detaymış gibi. Sağ eliyle uzanıp ocağı kapattı, bakışlarını benden ayırmamıştı ve benden bir cevap bekliyordu. "Sence sabreder miyim?" diye sordum, beni tanıdığını söyleyen oydu. Neyden bahsettiğini çözemiyordum. Şimdi onunla yemek yememden mi bahsediyordu yoksa herhangi bir şeyden mi, emin değildim.

"Sabırsız bir yapın var ama üstesinden geleceğini düşünüyorum." dediğinde kafam allak bullak olmuştu. "Neden?" diye sordum tekrardan. "Neye sabretmemi bekliyorsun?" Sonra başını çevirdi ve tavaya uzandı. "Her neyse, ben cevabımı aldım." dedikten sonra yemekle dansına devam etti. Yine bir şey söylemiş sonra da kaçmıştı. Kafamı yine, yeni soru işaretleriyle doldurmuştu. Ona, onu fazla önemsemediğimi göstermek için içim içimi yese de sessizce kapıdan çıktım.

5. Bölüm

"Belki de sevdiğiniz insanları düşünmektesiniz;
ama daha derinlere inin... Sonunda, sevdiğinizin onlar
olmadığını göreceksiniz. Siz, bu sevginin içinizde
yarattığı duyguları seviyorsunuz.
Siz arzuyu seviyorsunuz,
arzu edilen şeyi değil."
– Irvan D. Yalom

Uyurken duyduğum sesle gözlerim aralandı. Bir ürperti gelmişti. Başımı kaldırdım, bakışlarım kapıyı buldu hemen. Ay ışığından başka odayı aydınlatan hiçbir şey yoktu. Kapı kapalıydı. Bu sefer odanın içini taradım, kimse yoktu. Başımı tekrar yastığa koydum. Sadece ara ara olan paranoyalarımdan biriydi. Artık bitiyordu. Bu gece sondu. Belki de o yüzden bir türlü uyuyamıyordum. Üzerimde yarının gerginliği vardı. Tekrar uyumaya

çalıştım. Aynı gece içinde iki defa uykum böyle saçma bir nedenden bölünmüştü. Yatağın içinde huzursuzca döndüm. Uyuyabileceğimi zannetmiyordum. Doğruldum ve yüzüme düşen saçları elimle geriye doğru attım. Sırtımı yatak başlığına dayadım. Boğazım kurumuştu, kuruyan dudaklarımı dilimle nemlendirdim. Kendimi günlerdir onun bana sunduklarıyla yaşatmaya alıştırmıştım. Kafamı geriye doğru attım ve gözlerimi kapattım. O gün gelip çatmıştı. Günlerdir tek yaptığım şey düşünmekti. Yaşadıklarımı düşünmeden yapamıyordum. Bana yaptıkları kafasının içinde öyle masumdu ki dile döktüğünde kendimi sorguluyordum. Acaba ben mi abartıyordum? *Hayır, Hazel kafanın içine girmesine izin verme...* Günlerdir tam olarak yaptığı buydu. Bu sabah yine aynı şeyleri söyledi. *"Ben sana zarar vermedim." "Seni koruyordum." ve "Sen de beni istiyorsun."* gibi saçmalıklarını sıraladı. Beni kendi gibi düşündürmeye çalışıyordu. Ama onun yüzünden bir sapık peşime takılmış, beni takip etmişti. Fotoğraflarımı çekmişti. Söyledikleri doğruysa çıplak fotoğrafımı çeken ve öpüşürken fotoğrafımızı çeken o değildi. İkinci fotoğrafı zaten o çekemezdi. Ama Tuba'nın dediği gibi bunu kendi lehine kullanması ve sapığı bulmasına rağmen bana söylememesi yetmezmiş gibi gözümü korkutması, hayatım hakkında istediğim, istemediğim ne varsa öğrenmiş olması beni büyük hayal kırıklığına uğratan şeylerdi. Ona karşı güvenim kalmamıştı. Birini istemek, değer vermek böyle bir şey değildi. Çektiği fotoğraflara ne demeli, o çocuğun çektiği fotoğrafları da çıkartmıştı. Bu, düpedüz sapıklıktı. Bana hâlâ Anıl denen çocuğun neden peşinde olduğunu bile söylememişti.

Bir de şu polis meselesi vardı. Onun yüzünden üzerimde delillerle gezmek zorunda kalmıştım. Ne halt yediğinden haberim yokken sorguya alınmıştım. Sahi bana onları neden vermişti? Aklımda hâlâ cevabını bulamadığım onlarca soru vardı.

Bir an önce sabah olmasını diledim. Bundan başka çarem yoktu. Mutlu olmam gerekirdi. Ondan kurtulacaktım ve özgür olacaktım. Aksine, kendimi mutlu hissetmiyordum. Yüreğimde beni uyutmayan bir korku vardı. Aklıma takılan onlarca şey arasından gece bittiğinde bir vedadan bahsettiği gelmişti. Neydi peki bu veda? Beni bir şey yapmaya zorlar mıydı? Ona bir kez daha güvenirsem beni yine bu deliğe getirir miydi? Aslan, kafamın içindeki bitmek bilmeyen soruların cevap anahtarıydı. Kuruyan boğazımı temizlemek için öksürdüm. Fena hâlde susamıştım. Yatağın içinden çıktım ve ağır adımlarla kapıya doğru yürüdüm.

Parmaklarım kapı kolunu hafifçe kavradı ve aşağı indirdi. İnce bir gıcırtı sesi, odayı doldurmuştu. Ev öylesine sessizdi ki onun bu sesi duymasından korkuyordum. Odadan çıkmadan önce etrafıma baktım. Kalbim hızlanmaya başlamıştı. Ondan korkmuyordum ama onunla karşılaşmak da istemiyordum. Parmak ucunda odadan çıktım ve ses çıkartmamaya özen göstererek merdivene doğru yöneldim. Sürekli olarak başımı sağıma soluma çeviriyor, etrafımı kontrol ediyordum.

Mutfağa ulaşana kadar ışığı açmamıştım. Evde perde yoktu, ay ışığı ve ezberlediğim yollar bana bu konuda yardımcı oldu. Mutfağa girdiğimde ise ışığı açmak zorunda kaldım. Hareketlerim seri ama bir o kadar da sessiz olması için yavaştı. Mutfak tezgâhının üzerindeki

cam sürahiyi gördüğümde hızlı adımlarla ona ulaştım. Sanki günlerdir çölün ortasında bir damla suya hasret gibi kana kana içtim suyu. İkinci bardağımı da içtikten sonra kuvars tezgâhın üzerine bardağı sessizce bırakmaya çalıştım. Bardağı tezgâhın üzerine bıraktığımda hafif bir sesi çıkmıştı. Mutfaktan geldiğim gibi çıktım. Tekrardan odaya çıkmak için merdivene yöneldiğimde koridorun sonundaki çalışma odasının ışığının açık olduğunu gördüm. Kapı aralıktı. Gözüm birkaç saniye orada takılı kalsa da bir an önce odama geri dönmek istediğimden oyalanmadım. Merdiveni yavaş yavaş çıktım. Kafamın içindeki sorular âdeta bir kum fırtınası gibiydi. Kalbim, geri dönmem ve ondan kalan soruların cevabını almam gerektiğini söylüyordu. Ama aklım oradan uzak durmam konusunda emindi. Bedenimi yöneten her zaman kalbim olmuştu. O yüzden dudaklarımın arasından çıkan küfürle çıktığım merdiveni geri indim.

Elimi kolumu sallayarak hızlı adımlarla koridoru geçtim ve birden kapının önünde durdum. Kalbim tekrardan ritmini kaybetmeye başlamıştı. Kendimi ikna etmeye çalıştım. "Ya şimdi ya hiç!" dedim kendi kendime. Bugün öğrenecektim veya hiçbir zaman öğrenemeyecektim. Sağ elimi kaldırdım ve aralık kapıyı hafifçe ittirdim.

Oradaydı. Ahşap sandalyesinde oturuyordu. Başı geriye doğru düşmüş, uyuyordu. Masum duruyordu, tıpkı günler önce göründüğü gibi. Görüntü daima aldatıcıydı. İnsanların uyurken maskelerinin düştüğüne inanırdım. En savunmasız anları o zamanlardır. Odaya girdim ve yavaşça masaya doğru yaklaştım. Çıkmam gerektiği hâlde merakıma yenik düşmüştüm. Parmaklarının altında duran kâğıtları uykusunda bile rahat bırakmadığına

göre orada bir şey olmalıydı. Uyuyordu ama avuçları masanın üzerindeydi. Duruşu fazlasıyla rahatsız ediciydi. Onun yerinde olsam asla uyuyamazdım, uykumda sürekli hareket eden biriydim. Masaya ağır adımlarla yaklaştım. Üzerindeki siyah tişörtün yakası kayıktı. Yaklaştıkça yüzündeki kaygılı ifadeyi fark ettim. Rüyasında her ne görüyorsa bu onu endişelendirmiş gibi duruyordu. Yaklaşmayı kestim. Ona güvenmiyordum. Uyumuyor da olabilirdi. Tam karşısında eğilerek önündeki evraklara baktım. Bir gayrimenkul devir sözleşmesi yer alıyordu. Taraflardan biri Aslan'dı ama diğerinin adı yazılmamıştı. Dağılan kâğıtların arasında bir isim dosyası vardı. Dosyanın ilk sayfası açılmıştı.

Oradaki isme baktım. Yeni kurbanı bu muydu? Dora Erdem. İsmi bana hiç yabancı gelmiyordu. Devamını görebilmek için biraz daha eğildim ve göz ucuyla ona baktım. Hâlâ uyuyordu, düzenli soluk alışverişlerini duyabiliyordum. Kendisinin bir oyuncu olduğu yazıyordu. Kâğıtların arasında duran, ucunu görebildiğim fotoğrafa uzandım. Elinin altında olmaması işimi kolaylaştırmıştı. Bir çırpıda onu çekip aldığımda karşımdaki yüzü, annemin izlediği o saçma dizilerden birinde gördüğümü hatırladım. Fotoğraf günlük hayatında çekilmişti. Kafasında bir şapka vardı ve etrafa kaygılı gözlerle bakıyordu. Biri onu gizlice çekmişti. Bu kişinin de Aslan olduğunu düşündüğümde fotoğraf elimden düştü. Acaba neden onun peşindeydi. Adamı ne şekilde dolandıracaklardı? Kâğıtta yazanları taradığımda üzerinde ünlü camiasına uyuşturucu madde temin ettiği yazıyordu, aynı zamanda çocuk tacizcisi olduğunu okuduğumda dudaklarımdan çıkan şaşkınlık nidasına engel olamamıştım. Hemen

elimi ağzıma götürdüm. Satırları gözümle tararken çocuk pornosu çektiği ve dağıtımını yaptığını okuduğumda elim ayağım titremeye başlamıştı. Saframın boğazıma doğru yükseldiğini hissettim, onu yutmaya çalıştım. Boğazımdaki yanma hissini bastırmak için yutkundum. Bu korkunçtu. Her gün televizyonda gördüğümüz ve insanların severek takip ettiği birinin dosyasından öğrendiklerimi sindirmeye çalıştım. Kim olursa olsun, yaptığı şeyin iğrençliğini değiştiremezdi. Kimse bu adamın böyle biri olduğunu fark etmemiş miydi? Temin ettiği yazıyordu, yani *o ve onun gibiler* vardı. Aslan müdahale etmese bu adam bu şekilde hayatına devam mı edecekti? "Bitti mi?"

Sesini duyduğumda yerimden sıçradım. Dizimi masaya çarpmıştım ve acıyla inledim. Kalbim ağzımda atıyordu. Elimdekileri panikle bıraktım ve geriye doğru çekildim. "Sana sormak istediklerim var. Işık açık olunca... Uyumadığını düşündüm ve..." şeklinde hızlıca bir şeyler gevelerken lafımı kesti. "Ve buraya geldin. Burada beni en savunmasız anımda yakaladın." dedi, sesi uykulu olsa da şüpheciydi. Ne yaptığımı biliyordu ve bunu inkâr etmeye girişmemiştim. Sandalyesinden doğruldu ve masadaki dağınıklığı toplamaya başladı. "Otur şöyle, konuşalım." dedi masanın karşısındaki deri koltuğu işaret ederek. Sesi daha uysaldı. Gösterdiği yere oturdum ve sakin olmaya çalıştım.

O, masasını kısa bir sürede düzene soktuktan sonra bana döndü. Deniz mavisi bakışlarını üzerime dikti. Beni süzdü ve sanki zihnimden geçenleri okumak ister gibi bir havayla alnımda durdu bakışları. Ne soracağımı tahmin etmeye çalışıyor olmalıydı.

"Sorularını alabilirim, prenses." dedi kollarını göğsünde birleştirmiş hükmeden bir ifadeyle. Artık az önceki hâlinden eser yoktu. O kelimeyi kullanmasından hoşlanmıyordum. Defalarca söylememe rağmen kendince bir oyunmuş gibi bunu sürdürüyordu. Her gün, onu uyarmama rağmen, bunu yapmaya devam ediyordu. Koltuğun deri kolçağına elimi koydum ve sakin olmak için hafifçe onu sıktım.

Kibarca boğazımı temizledim ve aklıma gelen ilk soruyu sordum.

"O gün bana delilleri neden verdin ve onları neden üzerimde taşıttın?"

Kaşları çatıldı ve ellerini masaya koyarak odadaki hükmünü korumaya çalıştı. Belli ki sorum çalışmadığı yerden gelmişti. Sorumu sindirmesini bekledim. Çok geçmeden benim gibi boğazını temizledi ve "Seni koruduum." dediği anda kahkahayı patlattım. Bu, odada oldukça sinir bozucu bir sesin yankılanmasına sebep oldu. Histerik sesimin ardından, "Daha inandırıcı bir yalan bulmanı beklerdim. O kadar mı salağım artık gözünde?" dedim oturduğum yerden kalkarken, "Bana aklımdaki soruların cevabını vereceğini söylüyorsun ama sadece anlatmak istediklerini anlatıyorsun! Sadece bilmemi istediğin şeyleri anlatmaya ve gevelemeye devam ediyorsun!" dedim öfkeyle ve içimdekileri kustuktan sonra öfkeyle baktım ona. "Ama sana bir soru daha soracağım." Öfkeli çıkışım karşısında duruşunu bozmamıştı. Nefes alırken burun delikleri genişlemişti ve aldığı hızlı soluklarla kendini sakin tutmaya çalışıyordu. "Neden böylesin? Neden bu kadar yakışıklıyken böylesine aptal bir oyunu sürdürüyorsun? Neden sürekli bir şeyleri

gizlemeye çalışıyorsun ve neden normal olup birinin sana âşık olmasına izin vermedin, mesela benim?" dedim sonunda sesimdeki acıya engel olamadım. Çünkü ona gerçekten âşık olabilirdim. O, filmlerdeki o herkesin hayalini kurduğu bir prens gibiydi. Neden normal olmamıştı? Beni istediği gibi fethedebilirdi. Bunu başka birine de çok rahat yapabilirdi. O kusursuz olabilirdi ama değildi.

"Çünkü tek bildiğim yol bu."

"Bu kadar mı?" diye sordum. "Bu mu?" Çok çabuk kestirip atmış, açıklama zahmetine bile girmemişti.

"Başka ne duymak istiyorsun?" dediğinde bana bakışından hoşlanmamıştım. Tüm nefreti gözlerinde toplanmış ve onu bana karşı kusuyordu.

"Beni nereden biliyordun?" Aklıma tanıştığımız gün geldi. "Bana Hakan'ın kızı, demiştin. Beni tanıyordun öyle değil mi?"

"Sana bunu daha önce söylediğimi hatırlıyorum. Seni tanımıyordum ama biliyordum. İş yaptığım insanları gerçek anlamda tanımak isterim. Onları tanımak için aile yaşantılarını, hobilerini, iş dışındaki yaşantılarını bilmem demekti bu. Yoksa herkes takındığı maskenin ve edindiği rolün bir parçası gibi davranır. Ben de Hakan'ı araştırmıştım." dediğinde bir an babamın da o dosyalardan birinde olup olmadığını merak etmiştim. "Endişelenme, baban bana hizmet eden iyi bir adam." Dudaklarımın arasından rahat bir soluk çıktığında onun tebessüm ettiğini gördüm. Ona göre mi iyiydi yoksa bana göre mi? İyi ve kötü ikimiz için farklı anlamlar taşıyordu. Bu düşünce tekrardan gerilmeme sebep oldu. O, yaptığı şeyi iyi bir adam olduğunu düşünerek

yapıyordu ama bana göre ise bunun net bir cevabı yoktu. Kafam bulanıktı. Yaptığı bu dedektiflik oyunu, bana göre normal bir şey değildi ama kötü bir şey yapmıyormuş gibi duruyordu. Hayatta her kötü olmayan şey iyi, her iyi olmayan şey de kötü müydü? Arasını temsil edecek bir gri olmalıydı. Gri oydu. Aslan'dı.

"Seni de onun dosyasında tanıdım. Açıkçası hakkında pek araştırma yapmamıştım ama dış görünüşün ilk gördüğüm anda dikkatimi çekmişti. Fotoğraflarda genç, güzel, seksi, özgüvenli, kibar ve mutlu gözüküyordun. Hâlâ da öylesin. Söyledim sana ben esmer seviyorum, senin gibi." dediğinde dudağının kenarına yamuk, çapkın bir gülüş kondu. Bana yaramaz bir bakış attığında benimle flört etmeye başladığı dönemler aklıma geldi. Çok hızlı duygu geçişleri vardı. Maskeler demişti, onun maskeleri de buydu. Ya nötr dururdu ya da bir anda birden fazla duyguya sahip gibi, kafamı karıştırıyordu. Son cümlesine takılmıştım.

"Neden esmer?" diye sordum. Hangi insanın böyle bir takıntısı olabilirdi ki? Ona daha önce geçmişiyle ilgili sorduğum sorularda hiç olumsuz bir şey söylememişti ama kesinlikle bir şey vardı. Anlatmadığı, gizlediği ve onda travmaya sebep olan bir şey, üstelik anlatmamak konusunda da inat ediyordu.

"Hazel, inkâr etmeyeceğim. Zevk aldığım şeyler senin hoşuna gitmeyebilir ama ben böyleyim. Ben oyunu seviyorum. Kendi düzenimi kurmayı seviyorum ve bu düzende emirleri ben veriyorum." Oturduğu yerden kalktı. Sağ elini kaldırdı ve saçlarını geriye doğru parmaklarıyla tarayarak düzeltti. Adımları ağır ama kendinden emindi. Masanın etrafından dolandı ve yanıma doğru geldi. O, bana doğru yürürken kendi kabuğuma

çekilme ihtiyacı hissettim. Görüntüsü vahşi bir aslanın sessizce avına yaklaşması gibiydi. Yavaşça ve ürkütmeden yaklaştı bana, arkamda durdu. Kollarıyla tekli deri koltuğun iki tarafından beni hapsetti ama önüm boştu. İstesem ondan kaçabileceğim bir alan bırakmasına rağmen uzaklaşmadım. Ona doğru çekildiğimi hissediyordum. Kulağıma doğru eğildi, ılık nefesi kulağımı okşuyordu. "Ve bu oyunda seni yanımda istiyorum, seninle olmak istiyorum." dediğinde oturduğum yerde huzursuzca kıpırdandım. Ona itiraz edeceğimi biliyordu. Dudaklarım aralandığında beni susturdu. "Bana eşlik etmeni istiyorum, prenses." Fısıltıdan farksız sesi buyurgandı. Elinin tersiyle uzandı ve alnımdan yanağıma yumuşak bir yol çizerek yüzümü okşadı daha sonra çeneme indi. Çeneme geldiğinde parmakları, aralık dolgun dudaklarıma değdiğinde soluğum kesildi, irkildim. Elini çekti, "Umarım cevaplarımla seni tatmin edebilmişimdir. Şimdi yatma vakti, yarın uzun bir gün bizi bekliyor." sesi aynı az önceki gibiydi, kelimeler dudaklarından tavizsiz ve net bir şekilde dökülüyordu. Kendimi tehdit edilmiş gibi hissediyordum. Geri çekildiğinde oturduğum yerden kalktım ve oyalanmadan kapıya doğru yöneldim. Arkama bile bakmadan odadan çıkacağım sırada, "Sana da iyi geceler." dediğini duydum. Az önceki hissettiklerimden sonra gecemin iyi geçebileceğine inancım yok denecek kadar azdı.

Tempomu koruyarak hızlı adımlarla odaya çıktım, kendimi yatağa bıraktığımda kafamda onlarca tilki dolaşıyordu. Tavana baktım ve benim hakkımda söylediklerini düşündüm. 'Genç, güzel, seksi, özgüvenli ve kibar...' kendimi hiç böyle hissetmiyordum. Tanıştığımız zaman öyleysem bile artık o eski hâlimden eser yoktu.

Düşüncelerimin arasında boğulurken uyumaya çalıştım. Onun kötü bir insan olup olmadığı konusuna gelirsek emin değildim. Eskiden olsa bu soruya cevabım netti ama bu gece onunla ilgili düşüncelerim bulanıktı. Emin olduğum tek şey vardı. Ona karşı ne hissedersem hissedeyim, onun bana yaptıklarını haklı bulmayacaktım.

Yatağın içine girdim ve uyumaya çalıştım. Bu hâl, sabahın ilk ışıklarına kadar sürmüştü.

Hazırlık için odaya, bir kadının ihtiyacı olabilecek her şey getirilmişti ve bir de fazlalık olan Maria. Benim burada olduğumu ondan başka kimse bilmiyor olmalıydı ki sürekli burnumun dibinde bitiyordu. Hazırlanmam için ona ihtiyacımın olmadığını belirterek kesin bir dille odadan çıkmasını istemiştim. Belki sadece patronunun emirlerini yerine getiren bir çalışandı ama yine de bir kadın olarak bana sadece hazırlanmam için yardımda bulunması sinirimi bozuyordu.

Ara ara dışarıdan gelen seslerle Aslan'ın evden çıkmadan tüm organizasyonu telefondan hallettiğini duyabiliyordum. Günlerdir etrafa emirler yağdırıyordu. Bugün diğer günlere göre sesi daha hiddetli ve sabırsızdı. Onun için çalışan onlarca kişi vardı. Hepsine sabır dilemekten başka elimden bir şey gelmiyordu. Biri hariç, bu kişi odadan çıkarken sesi kulağıma çalınan Maria'ydı. Onu azarlamasından zevk almaya bile başlamıştım. Bana hiçbir yardımı olmaması ve benim evde hapsolduğum süre boyunca sadece seyirci kalmayı tercih etmesi ona olan nefretimin başlıca sebebiydi. Onu son defa göreceğim için ayrıca mutluluk duyuyordum.

Odaya tekrar gireceğim sırada merdivenin başında o boya küpüne batırılmış yüzünü gördüm. "Ah, çok güzel olmuşsunuz!" dedi o bozuk Türkçesiyle. "Aslan Bey sizi görmeli." dedikten sonra gözden kayboldu. Onun uzaklaşmasını fırsat bilerek odaya girdim. Etrafıma baktım. Bu odadaki son günümdü. Bakışlarım odanın her bir köşesini ezberlercesine dolandı.

Ağır adımlarla boy aynasının karşısına geçtim ve aynadaki yansımama baktım. Saçlarımı, hazırlanmam için getirilen eşyaların arasında bulduğum maşa ile maşalamıştım. Omuzlarımdan dalga dalga dökülen saçlarımı elimin tersiyle geriye doğru attım. O sabah kahvaltıda, seçtiği elbise üzerimdeydi. Bej renginde yakası kapalı, uzun kolları tül, oldukça düz bir elbiseydi. Ancak arkamı döndüğümde sırt dekoltesini gördüm. Elbiseyi elime aldığımda fark etmiştim, sırtımı açıkta bırakıyordu. Sırtıma bakmayı kesip makyajımı kontrol ettim. Yüzümdeki makyajın örttüğü derin duygusal yıkıntıyı yansıtan yorgun gözlerime baktım. Güzel ama yorgun gözüküyordum. Yanaklarım çökmüştü. Gözlerimin altı, ne kadar kapatırsam kapatayım torba torba kalmıştı. Dudağımdaki kırmızı ruj, dikkati yüzümdeki tüm kusurlardan alıp kendi üzerine çeken bir ışık gibi parlıyordu. Gülümsemeye çalıştım. Güzel gözüküyordum ve çok yakın zamanda özgür olacaktım.

6. Bölüm

"Hangi yaşta ölürsek ölelim,
tamamlanmamış cümlelerimiz olacak."
–Füruğ Ferruhzad

Evden çıkana kadar bakışlarını benden ayırmadı. Elbisemin üzerime aldığı siyah trençkota sarındım. Hava serin değildi ama onun bakışları beni ürpertiyordu. Arabaya binene kadar da bakmayı sürdürdü. Bakışları ışıl ışıldı, hayranlığını gizlemiyordu, sanki eseriyle gurur duyan usta sanatçı gibiydi. Oysaki hayran hayran bakılması gereken oydu. Üzerine şık lacivert bir takım giymişti. Beyaz gömleğinin üzerine taktığı bordo kravatıyla oldukça uyumlu ve karizmatik gözüküyordu. Kirli sakalını kesmiş ve o bebeksi yüzüyle tam karşımda duruyordu. Kusursuz kusurlu herif, her zamanki gibi nefes kesiyordu.

Benim binmem için açtığı kapıyı kendi de bindikten sonra kapattı. Kokusu tüm arabayı doldurmuştu. Bu kokuyu son kez soluyor olmayı diledim ve o güzel kokuyu ciğerlerime çektim. Yanıma oturmadan aramızda bir kol mesafesi bırakmaya dikkat ederek öbür kapıya doğru kaydım. Araba çalıştığında filmli camların arkasından akıp giden yolu izlemeye başladım. Burası da aynı diğer evi gibi ormanlık bir alanın içindeydi. Ana yola girene kadar arabanın geçtiği yollar bana yabancıydı ki İstanbul'da olmadığımızı düşünmeye başlamıştım. Yol boyunca neredeyse hiç konuşmamıştık. Bana "Heyecanlı mısın?" diye sordu.

"Sence?" dedim.

"Heyecanlı değilsin, aksine mutsuz gibisin."

Dudaklarıma samimiyetsiz bir tebessüm yerleştirdim. Bakışlarımı ona çevirmemiştim bile, "Değilim ama eminim sen öylesindir." dedim düşünmeden. Söylediğim sözlerin cevabı gecikmedi. "Öyle, senden nasıl uzak kalınır aklım almıyor."

Bakışlarımı ona çevirdim. Sesindeki hüzün bir an beni yumuşatır gibi oldu ama ardından kendimi toparladım. Tek korkum bir anda yelkenleri suya indirmekti ve bu yüzden elimden geldiğince bana yaptıklarını kendime hatırlatıyordum. Bana yalan söylediğini, beni kandırdığını ve benden sürekli bir şeyler sakladığını kendime hatırlatıyordum. Bakışları üzerimdeydi. Gözleri hüzünlüydü. Ya çok güzel oynuyordu ya da gerçekten hissettiği buydu. Onun benim için üzüleceğine inanamıyordum. "Bir noktadan sonra geri dönüş yok! İşte tam olarak o noktadayız."

Elini ceketinin iç cebine attığını gördüm. Oradan her ne çıkarttıysa bana doğru uzattı. "Bunu bugün benim için takmanı istiyorum."

Uzattığı siyah, kare kadife kutuya baktım.

Elinden almadan bakmayı sürdürünce daha fazla dayanamayarak kutuyu açtı. İçinde altın rengi, bir aslan kafası vardı. Aslan'ın ağzında siyah büyük bir pırlanta duruyordu. Fazlasıyla onun egosuna göre bir hareketti. ve kutuyu elinden aldıktan sonra sertçe kapattım. "Bunu asla takmam!" dedim. Kutuyu koltuğun üzerine fırlatmıştım.

"Bugün benim dediklerimi yapacağın konusunda anlaştığımızı düşünüyorum." dedi sesindeki sakinliği korurken. Kutuyu tekrar eline almıştı.

"Bu çok saçma, sen benim sahibim falan değilsin. Tasma gibi duruyor!" dedim iğrenerek.

"Böyle bir iddiam yok, senden bunu takmanı rica ediyorum." dedi, bu sefer kutuyu açık bir şekilde kucağıma bırakmıştı. Ricası âdeta bir emir gibi dudaklarından döküldüğünde kucağımdaki şeye tiksintiyle bakmayı sürdürdüm. "O şeyi takmayacağım!"

"Şu çocukça hareketlerine bir an önce son ver artık, sadece bir hediye ve hediyemi takmanı rica ediyorum." dedi sanki sürekli sorun çıkartan benmişim gibi. "Tüm gece böyle olacaksan seni eve geri gönderebilirim. Boşuna birbirimizin canını sıkmamış oluruz!" Sesi soğukkanlılığını korurken fazla tehditkârdı. Dişlerimi sıktım ve kucağımdaki kutuyu elime aldım. İçinden çıkarttığım kolyeyi parmaklarımın arasına aldım ve saçlarımı tek omzuma atarak kolyenin klipsini birleştirmek için kollarımı kaldırdım. O küçük şeyi denk getirmek için uğraşırken homurdandım.

"Bana izin ver." dedi, sesi hâlimle eğlenir gibiydi. Soğuk parmaklarını parmaklarımın üzerinde hissettiğimde

elimi çektim ve onun takmasına izin verdim. Bana doğru yaklaştı, parmak uçlarını ensemde hissettiğimde ürperdim.

"Takmışsındır, herhâlde. Yoksa yakın gözlüğünü yanına almadın mı?" dedim, aramızdaki yaş farkını vurgulayarak benden uzaklaşmasını sağlayacağımı düşündüm. Bunun onu sinirlendireceğine emindim, geri çekildiğinde saçlarımı düzelttim ve ondan uzaklaştım. Ona baktığımda gülüyordu. Kahkahası arabada yankılanırken bu soğuk ve tatsız esprimin hoşuna gittiğini anladım.

Tek konuşmamız bu olmuştu. Yol kenarındaki tabelalardan evinin Şile tarafında olduğunu anlamıştım ve Kadıköy'e gitmemiz sandığımdan uzun sürmemişti. Hava kararmıştı.

Arabadan inmeden önce "Sakın yanımdan ayrılma." diye uyardı. Onu duymazdan gelerek şoför kapımı açmadan kendim kapımı açıp arabadan indim. *Hestia*'nın önünde, sabırsızca içeriye girmeyi bekleyen iyi giyimli, gece eğlenmek için hazırlanmış süslenmiş, yaşları yirmi ila otuz arasında değişen kadın ve erkeklerin bir hizada oluşturduğu uzun kuyrukla karşılaştım. Müziğin sesi dışarıya kadar geliyordu. İçerisi fazla renkli ve ışıklıydı. Hızlı adımlarla yanıma geldiğinde beraber yürümeye başladık. Sıradaki insanlardan birçok genç kadının ona hayranlıkla baktığını gördüm. Ardından bana dönen kıskanç bakışlar rahatsız ediciydi. Görüntümüz dışarıdan nasıl da aldatıcıydı. Elini belime koydu ve aramızdaki mesafeyi kapattı.

Kapının önünde dikilen iki iri yarı bodyguard başıyla bize selam verdi. İkimizin geçmesi için yer açtıktan sonra arkamızdan yine girişi kapattılar. Biri kimlik ve davetiyeleri kontrol ederken diğeri de etrafı kontrol ediyordu.

İçeri girdiğimizde, kulağıma doğru eğildi. "İçeridekilere de onları öldürecekmiş gibi bakmazsan sevinirim, onlar benim müşterilerim." dediğinde bakışlarımı ona çevirdim. "Derdim mekânın sahibiyle, üstlerine alınmasalar iyi olur." dedim omuz silkerek. Vestiyere bırakmamız için trençkotumu çıkarttım. Güler yüzlü, üzerinde beyaz gömlek, siyah yelek olan çalışan kıza uzattım. "Aslan Bey." dedi. Beni değil de Aslan'ı görüyordu sadece, sonuçta patronu diye düşündüm. Titreyen parmaklarıyla ona uzattığımı eline aldı. "Kolay gelsin." dedi Aslan, o karizmatik gülüşünü kıza lütfederken.

Uzun, renkli holden geçerken elini sırtımda hissettim. Soğuk parmaklarını tenimde hissetmem ürpermeme sebep oldu. Öne doğru atıldım, uzaklaşacağım sırada beni tuttu. "Hayal ettiğimden bile daha güzel." diye kulağıma fısıldadı ve sonra da beni serbest bıraktı. Sözleri elinin soğukluğundan daha da ürperticiydi.

İçerisi epey kalabalık duruyordu. Burası kızlarla gittiğimiz diğer şubeden farklıydı. Ortada ada şeklinde büyük bir bar bulunuyordu. İnsanlar onun etrafındaydı. Renkli yuvarlak masaların etrafında dans ediyor, eğleniyor veya sohbet ediyorlardı. İnsanların yüz ifadelerinden ne kadar eğlendiklerini görebiliyordum. Arka taraflara doğru localar vardı. Bir de biraz daha yukarılarda dikdörtgen şeklinde odalar vardı ve oraların içi gözükmüyordu. DJ kabini olabileceğini düşündüm. Aslan, gördüğü, önünü kesen herkese selam verdi. Kimisiyle sohbet etti, kimisiyle sadece tokalaştı. Hareketleri sakin, kendinden emin ve gururluydu. "Umarım eğleniyorsundur, dostum." dediği bir adamın gözleri üzerimdeydi. Onları dinlemiyormuş gibi gözükürken etrafa bakıyordum.

Sarışın, iri ve uzun boylu adam sırıtan bir ifadeyle Aslan'ın kolundan tuttu ve onun kulağına eğildi, bakışları hâlâ üzerimdeydi. Ona her ne söylüyorsa benim duymamı istemediği belliydi. Aslan, adamı ittirip öfkeyle "Seni ilgilendirmez, işine bak." dediğinde öfkesini kontrol altına almaya çalışıyordu.

"Tamam, dostum sakin ol." dedi adam, uzaklaşırken birbirlerine ters ters baktılar. Bu kısa konuşmadan hiçbir şey anlamamıştım ama bu açılışta kurdele kesileceğini veya o türden saçmalıkların olacağını düşünmüştüm. Hâlâ beklediğim olmamıştı ve ne beklediğimi de bilmiyordum. Kadınlar şuh kahkahalar ile yanına geliyor, onunla sohbet etmeye çalışıyordu. Özellikle sarışın olanların şansının olmadığını bilmek bana zevk veriyordu. Onları tek bakışla süzüyor ve dış görünüşlerine not veriyordum. Bu çirkin davranış bu geceki tek eğlencem hâline gelmişti. Ama Aslan, onlarla konuşurken bile bir kez olsun beni gözünün önünden ayırmıyor, benimle temasta bulunmaktan çekinmiyordu. İçimden buradaki insanların her birine Aslan'ın gerçek yüzünü haykırmak geliyordu ama burada bana değil ona inanacak olmaları acizliğiyle sesimi çıkartamıyordum. Kalabalığı yararak ilerlerken birinin kolumdan tutmasıyla irkildim. Kolumu tutan kişiyi gördüğümde, Faruk olduğunu fark ettim. Onu görünce yüzüm gerilmişti. Tuba'nın onun hâlâ gerçek yüzünü bilmiyor oluşu ve ona deli gibi âşık olduğu geldi aklıma.

"Özür dilerim, korkuttum mu?" dedikten sonra Aslan'a başıyla selam verdi. Üzerinde her zamanki gibi bir takım vardı. Kirli sakallı yüzüne yakışan kısa saçlarına baktım. Yakışıklı gözüküyordu. "Sorun değil." dedim

güçlükle onu incelemeyi kesip. Aslan ile kulaktan kulağa bir şeyler fısıldaşırken etrafa bakıyorlardı. Birbirlerine bilgi verdikleri belliydi. "Tuba yok mu?" diye sordum birden.

"Canı sıkkındı biraz, ısrar etmedim." dediğinde onun için endişelendim. "Neden?" diye sordum. Arkadaşlarımı çok özlemiştim. Onlarla her gün görüşmeye alışıktım. Yüz yüze olmasa bile her gün mesajlaşır veya görüntülü konuşurduk.

"Siz görüşmediniz mi?" diye sorduğunda bakışlarım Aslan'a kaydı. Demek bunu Faruk'tan gizliyordu. Ona baktığımda bakışlarını kaçırmakla yetindi. "Kusura bakma, yakın olduğunuz için konuşmuş olacağınızı düşündüm. Gerçi sana da biraz kızgın bildiğim kadarıyla, telefonlarına cevap vermiyormuşsun. Ama asıl sebebini bana da anlatmadı." Faruk'a anlatmadıysa kesin onunla ilgili bir şeydi. Ona ne yaptığını soracaktım ama bunu önce Tuba ile konuşmam gerektiğine karar verdim. Hayatımla ilgili bir detayı onun ağzından öğrenmiş oldum, demek telefonlarına cevap vermiyordum. Başımı sallamakla yetindim. Faruk'la vedalaştıktan sonra Aslan'la beraber arkalara doğru yürümeyi sürdürdük. Burası karanlıktı ve localar öbür tarafta kalmıştı. "Nereye?"

"Herhâlde seni herkesin içinde oturtacağımı düşünmedin." derken cebinden çıkarttığı anahtarla kapıyı açtı. Gri kapı kulpu olmasa onun kapı olduğunu kimse anlamazdı. Simsiyah duvarlarla aynı renkteydi. Kapıyı arkamızdan kilitledi. Loş ışığın altında etrafımıza baktım, kıpkırmızı duvarlar penceresiz ve kapısızdı. Hemen önümüzde duran siyah beyaz, granit mermer merdivene yöneldiğinde ona öylece baktım. Burada başka çıkabilecek herhangi bir

yer gözükmüyordu. Merdiveni çıkmayı kesip bana döndüğünde, "Gel." dedi.

Sıkıntıyla nefes verdim ve peşinden ilerledim. Buraya müziğin sesi çok az geliyordu. Basamakları çıkarken aramızdaki mesafeyi korumaya çalıştım. Mekân beni ürkütmeye başlamıştı. Beni öldürüp atsa eminim cesedim bir ay bulunmazdı. Bu düşünce ürpermeme sebep oldu. Yapacak olsa daha önce yapardı, diye düşünerek kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Tek güvendiğim şey aşağıdaki insanlar ve güvenlik kameralarıydı. Merdivenin sonunda bir locaya çıktık. Rahat bir soluk bıraktım. Dikdörtgen şeklindeki odanın dört tarafı da camdı. Burası aşağıdan gördüğüm içi gözükmeyen odalardan biriydi. U şeklinde dizilmiş deri koltukların önündeki sehpada cips, kuruyemiş, çikolata ve meyve tabakları vardı. Odanın koltuk olmayan tarafında bir mini bar vardı. Oda, aşağıdan gelen ışıkla aydınlanıyor olmasına rağmen loştu.

"Aşağıdakiler bizi göremez." dedi ve ahşap konsoluna yöneldi.

"İstediğin bir şey var mı?"

"Hayır, bir şey istemiyorum." Başımı salladım ve koltuklardan birinin ucuna kendimi attım. Bu gecenin nasıl biteceğini düşünüyordum. Beni buraya neden getirmişti ki? "Telefonun yanımda, ayrılacağımız zaman sana vereceğim merak etme." dedikten sonra kristal bardağına içecek bir şey doldurdu. Bardağını alarak yanıma gelirken bakışlarımı bardağın içindeki kehribar rengi sıvıdan ayırmadan sordum.

"Beni buraya neden getirdin?"

"Tek başıma gelmemden iyi, öyle değil mi?" Kendini koltuğun ortasına bıraktı ve aşağı baktı. Elindeki

bardaktan bir yudum aldı. Öylece burada oturmak sinirimi bozuyordu. Oturduğum yerden sabırsızca kalktım. "Planın bu muydu yani?" diye sordum, hâlâ ne olup bittiğini anlayamamıştım.

"Ne bekliyordun?" dediğinde elindeki bardağı sertçe siyah cam sehpanın üzerine bıraktı. Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve volta atmaya başladım.

"Bir şey beklemiyordum. Şu an yaptığın şey çok amaçsızca bir hareket gibi gözükse de senin kesinlikle beni buraya getirmek için de bir amacın vardır, öyle olmalı." dediğimde güldü. "Beni tanıyorsun artık." dedi, bundan büyük bir keyif aldığı belliydi.

Volta atmayı sürdürdüm.

Kollarını koltuğun iki yanına doğru açtı. Böylelikle tüm odaya hâkim bir görüntüsü vardı. "Bana ne beklediğini söyle?"

"Bir şey beklemediğimi söylemiştim." diye hatırlattım.

"Öyleyse neye bozuldun? O kadınlarla konuşmamı mı kıskandın?" dediğinde gülme sırası bendeydi. "Saçmalama, onları uyarmak istedim. Benim yaptığım hataya düşmelerini istemem."

"Sen hata yapmadın ki."

Birden durdum, şu an tam karşısındaydım. "Sana güvenerek hayatımın hatasını yaptım." dedim, kelimeler ağzımdan tükürür gibi çıkmıştı. "Onlara senin takıntılı biri olduğunu söylersem eminim bu kusursuz görüntün, gözlerinde bir anda değer kaybedecektir. Sarışın olanlara şanslarının olmadığını senin esmer takıntın olduğunu ve esmerlere de yine aynı sebepten uzak durmaları gerektiğini söylememek için çenemi zor tuttum!" dediğimde aklıma bir anı geldi. Beni ilk öptüğü gece eve iki

sarışınla dönmüştü. Gözlerim kısıldı. Onlarla fazla samimiydi. Ağzını açtığında, "Bir saniye..." dedim. "Bir saniye... Senin beni öptüğün gece, eve yeni taşınmıştım. O gece neden eve iki sarışınla döndün?"

Oturuşunu düzeltti ve sanki o geceyi hatırlamaya çalıştı. Hatırlamadığını düşünmüştüm ama "Evet." dedi. "Beni takip ettiğini bilmiyordum. Ne olmuş?" Sanki bu çok normal bir şeymiş gibi sormuştu.

"Seni takip etmiyordum. Uyku tutmadı ve su almaya mutfağa indiğimde sizi eve girerken gördüm." O gün, dün gibi gözümde canlanmıştı. Nasıl da üzülmüştüm, hâlbuki aptallığımdandı.

"Bana yardım ediyorlardı." dedi.

Tiksintiyle baktım ona, bardağına uzanırken "Ciddiyim, bana inanabilirsin. Truva taktiği her zaman işe yarar. Onlar da benim peşinde olduğum adamların yanlarına gönderdiğim arkadaşlar." dedi pişkin pişkin. İçkisinden bir yudum aldı. "Merak etme, onlar zaten bu işi yapıyor."

Midem bulanmaya başlamıştı. Kalktığım yere geri oturdum ve elimi karnıma götürdüm. "Bir şey yemezsen olacağı bu." diye söylendiğini duydum. "Sana bir şey hazırlatmamı ister misin?"

"Lütfen, bana beni düşünüyormuş gibi davranma, tek istediğim bu." dedim masanın bana en yakın tarafında duran kâsenin içinden, küçük parçalar hâlinde kırılmış çikolatadan bir parça aldım ve ağzıma attım. Kaliteli, acı bitter çikolata ağzımda dağılırken mide bulantımı daha da arttırmaktan başka işe yaramamıştı.

"Düşünüyormuş gibi davranmak da ne demek, düşünüyorum tabii ki, sen benim için önemlisin." dedi ve cebinden çıkarttığı telefonla birini aradı. Karşısındaki her kimse,

bana ne istediğimi sormadan, "Bize bir porsiyon *robespierre* getir, orta pişmiş olmasına dikkat edin." diye emrettikten sonra telefonu kapattı. *Robespierre* ince dilimlenmiş bonfileden yapılan yağlı bir et yemeğiydi. Daha önce menülerde çokça gördüğüm ama tadı konusundaki endişelerimden dolayı sipariş vermeyi tercih etmediğim bir yemekti.

"Buna gerek yoktu, daha basit bir şey söyleyebilirdin."

"Son birkaç saatimiz, bu sürede benimle inatlaşma bari." dedi, sesi bıkkın gelmişti. Oturduğum yere sinerek sessizce bekledim. Onu bıktırmıştım sonunda. Eserimle gurur duymalıydım. Bugünden sonra ikimizin de birbirimizi güzel hatırlayacağını zannetmiyordum. Neden hâlâ benimle uğraşıyordu ki, ona istediği gibi itaat edecek birini bulabilirdi? İkimizin arasındaki sessizlik sürerken kendine bir bardak daha doldurdu. Aradan geçen dakikalarda sessizlik derinleşiyordu. Dördüncü bardağını bitirirken cam, kristal sürahiyi masanın ortasına aldı. Beşinciyi doldururken telefonunun titrediğini duydum. Telefonuna göz ucuyla baktı ve oturduğu yerden kalktı. Merdivene doğru yöneldiğinde meraklı gözlerle onu izliyordum. Merdiveni ağır ağır indi. Gözden kaybolduğunda oturduğum yerde onu görebilmek için hafifçe eğildim. Kapıyı açtı ve kapıda onu bekleyen kişiden tepsiyi aldıktan sonra kapıyı geri kapattı. Merdiveni aynı ağırlıkta çıkıp yanıma geldi ve önümdeki küçüklü büyüklü kâseleri elinin tersiyle masanın öbür tarafını ittikten sonra tepsiyi önüme koydu. Beyaz, büyük, hafif derinlikteki tabağın içine baktım. Tabağın ortasındaki roka tepeciğinin etrafında bonfile dilimleri ve iki çeri domates vardı. Tabağın üstüne kar yağmışçasına dökülen *parmesan* peynirini, çatalla oynattım. Keskin ama rahatsız edici olmayan sirke kokusu alıyordum.

Ona göz ucuyla baktığımda benimle ilgilenmiyordu. Bardağını iki parmak kalınlığında doldurdu ve geriye doğru yaslanarak keyifle büyük bir yudum aldı. Çok fazla ve hızlı içiyordu. Çatalımı sol elime, bıçağımı sağ elime aldıktan sonra ince dilimden küçük bir parça kestim ve ağzıma attım. Tadı hiç de fena değildi. Birkaç parça daha ağzıma attığımda tadını sevmeye başlamıştım. Yemeğimin ortalarına geldiğimde konuşmaya başladı.

"Bir süre ortalıklarda olmayacağım." diye konuya girdi. İkimiz de birbirimize bakmıyorduk. "Ben senin için geri dönene kadar, seni yalnız bırakamayacağım maalesef çünkü seni bıraktığım anda en az iki üç kişi benim yokluğumu fırsat bilerek peşine düşecektir." Dişlerimi sıktım. Şimdi nedenini daha iyi anlıyordum. Elimdekileri tabağa gürültüyle bıraktım. "Ah tabii ya, ne aptalım! Beni buraya yem olmam için getirdin öyle değil mi?" Kabul etmeseydim ortada böyle bir sorunumuz da olmayacaktı.

"Ben seni buraya getirmeden önce de sen yemdin." diyerek hatırlattı. "Onları fark etmeyeceksin bile." diye ekledi umursamayan bir tavırla, bunca zaman fark etmemiştim, haklıydı.

"Böyle konuşmamıştık." dedim. "Tamamen hayatımdan çıkacağını söylemiştin. Ben peşimde kimseyi istemiyorum." Tabağın kenarındaki peçeteyle ağzımın kenarını temizledim ve onu da tabağın içine attım.

"Seni koruduğumu görmüyor musun?"

"Başıma belayı açan sensin zaten, sen olmazsan başımda bahsettiğin gibi bir bela da olmayacak! Beni buraya getirmemeliydin. Bile bile getirdin ve insanlara gösterdin!" Öfkeden başıma ağrılar giriyordu. Nasıl da bunu akıl edememiştim? Kendine sürekli bir bahane uyduruyor ve

buna, beni de kendini de inandırıyordu. "Peşimi bırak, beni tek bırak, anladın mı? Benim bir hayatım var ve onu senin manyak zihin oyunlarına kurban edecek değilim." Elimi saçlarımın arasına daldırdım ve sakinleşmek için derin soluklar aldım. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Midemdeki ağrı geçmiyordu. Bir an önce bu kâbusun bitmesini diliyordum. Bu kâbustan uyanmak istiyordum.

"Öldür beni!"

"Ne!"

Duyduğum şeyi anlayamamıştım, zihnim bana oyun oynuyor olmalıydı. Öyle bir şey istemezdi benden. Neden istesin ki? "Beni öldür, ortadan kaldır ve böylece komple hayatından çıkayım." dediğinde ona delirmiş gözüyle baktım. "Senin yüzünden katil olamam. Saçmalıyorsun şu an." Elindeki bardağa uzandım. Biz konuşurken sürekli olarak dolduruyor, içiyor ve tekrardan dolduruyordu. Odaya geldiğimizde ağzına kadar dolu olan uzun sürahi şimdi yarıya inmişti. "Çok fazla içtin ve artık saçmalamaya başladın." dedim elindeki bardağı masaya çarparken.

"Bunu sen yapmazsan, başkasına yaptıracağım." dedi masadaki bardağa uzanmaya çalışırken ona engel oldum. Kelimeler dudaklarından bir itiraf gibi dökülüyordu. "Hiç nasıl öleceğini düşündün mü, Hazel?" diye sordu. Sessizce yutkundum ve bardağı, uzanmasını engelleyecek daha uzak bir noktaya ittim.

"Korkma, prenses. Bir gün hepimiz öleceğiz." dedi sanki yeni bir şey keşfetmişçesine, masaya uzanmaya çalışan parmakları pes etmiş, bana doğru uzanıyordu. Eli yardım ister gibi havadaydı. "Benim tek korkum plansız ölmek, bazı geceler düşünüyorum da öleceğim zamanı kendim seçersem yaşayacaklarımı seçmeye de vaktim olur."

dediğinde bu konuya nasıl geldiğimizi düşünüyordum. Onu ilk defa sarhoş görüyordum. Bu hâlinden faydalanarak onu konuşturabilirdim ama bunun da bir oyun olup olmadığından emin değildim. Eli koltuğun üzerine pat diye düştü. Bu ani sesle irkildim ve geriye doğru sıçradım.

"Bu ölüm konusu nereden çıktı?"

Onu sorguladığımı düşünmemesi için sakin sormaya çalışmıştım. Başı yana düştü. "Vakti geldi." dedi huysuz bir ses tonuyla. Duymayacağım bir sesle bir şeyler daha mırıldandı. Masanın ucunda duran bardağa baktım. Ondan uzaklaştırmam bir hataydı. İşime yaracağını düşünerek ona doğru uzandım, elbisemin daha çok yukarı sıyrılmasını engelleyerek boştaki elimle de elbisemin eteğini çekiştirdim, bardağı elime aldığımda geri yerime oturdum. Ona uzattım. "Al iç, istediğin bu, öyle değil mi?" Kadehi elimden alırken yüzüme düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına ittim.

"Güzel taktik." dedi elindeki bardağı incelerken. "Ama beni konuşturamayacaksın." elini havaya kaldırdı ve işaret parmağını aramızda salladı. Tıpkı küçük bir çocuk gibi konuşuyordu.

"Umurumda değilsin, tek istediğim bir an önce buradan çıkmak."

"Ben yokken yanına gelecekler, uzak dur onlardan." dedi uyaran bir ses tonuyla. Bedenini doğrultmak için hareketlendi. Yine aklımla oynuyordu. Kimden bahsettiğini anlayamamıştım. Söylediği kişi Anıl denen herif miydi? Aklıma geçen gece Maria ile yaptığı konuşma geldi. O gece de ona birinden bahsetmişti. Bahsettiği kişi o olmalıydı.

Bıkkın bir soluk bıraktım. Ona tahammülüm kalmamıştı. "Benimle neden oynuyorsun hâlâ, sıkılmadın mı?" diye sordum. Benden daha fazla ne istiyordu, neden inat ediyordu ki?

"Çünkü seni istiyorum, bir gün benim ortağım olacaksın."

"Anca rüyanda veya alkolü fazla kaçırdığında..." Hâline atıfta bulunmama rağmen omuz silkti. "Sen de benim yaptıklarıma, bana hak veriyorsun."

"Kendini kandırıyorsun, hayal dünyasında yaşıyorsun. Ben hiçbir zaman sana hak vermedim." diye üsteledim. Yalnızca yaptığı işin kötü olmadığını düşünüyordum. Bana hissettirdiklerine ve bana yaptıklarına asla hak veremezdim.

"Benimle beraber olduğun zaman dünyayı daha güzel bir yer yapacağını göremiyorsun değil mi? Şu hayatta becerebildiğin ne var, Hazel? İyi bir iç mimar olacağını mı düşünüyorsun? Hiç zannetmiyorum. Zevkin ve çizimlerin berbat ancak baban seni yanına alır. Başka yapabildiğin ne var?" dediğinde öfkeden sıktığım yumruğumu suratına geçirmemek için kendimi zor tutuyordum. Masaya bir tekme attım. Bu sadece ayağımı acıtmıştı, acıyla inledim.

"Gerçekler acıtır, prenses!" dedi ve ayağa kalktı. Dimdik karşımda duruyordu. "Bu hayatta ya bir şey olacaksın ya da hiçbir şey, seçim senin!" dediğinde onu ittirdim. "Böyle bir şey olacaksam hiçbir şey olmayı tercih ederim!" masanın etrafından dolanarak merdivene doğru yöneldim. Tam basamakları ineceğim sırada kapının kilitli olduğunu hatırlayarak dudaklarımın arasından sağlam bir küfür çıkmasına izin verdim. Geri döndüm, "Anahtarı ver!" dedim öfkeyle. Elim ayağım titremeye başlamıştı.

"Otur sakinleş." dedi kendini koltuğa bırakırken, hareketleri öyle rahattı ki beni çıldırtıyordu. "Anahtarı ver!" diye tekrar ettim.

"Ben müsaade etmeden çıkamazsın, otur." diye tekrar etti.

"Defol git, anlıyor musun? Sen de senin manyak işlerin de senin hayatın da zerre umurumda değil. Başıma ne geldiyse senin yüzünden geldi! Ayrıca sen kendine bir ortak değil, köle arıyorsun!" derken masada ne var ne yok hepsini devirmeye başlamıştım. Elimdeki küçük tabağı birden onun üzerine doğru fırlattım. Öfkeden nefes nefese kalmıştım. "Ver şunu!"

Delirişimi derin bir sessizlikle gözlemliyordu.

"Sana acıyorum, neden biliyor musun? Çünkü kimse hayatın boyunca seni sevmemiş ve sevmeyecek de... Sen sevilmeyi hak eden biri değilsin. Hayatın yalanlar üzerine kurulu ve tüm bu çabaların bu yüzden, olur da bir gün birinin takdirini kazanırım diye yapıyorsun ama zannetmiyorum. Bir şey olduğunu zannediyorsun ama hiç olduğunun farkında bile değilsin." dediğimde dizlerimin üzerine çöktüm. Tüm enerjimi tüketmiştim. Soluklarım hızlanmıştı, sanki oda küçülüyordu, üzerime üzerime geliyordu. Elimi kalbimin üzerine koydum ve soluklarımı düzenlemeye çalıştım. Kucağıma düşen anahtarın ağırlığını hissettim. Başımı kaldırdığımda bana bakmıyordu bile, sadece gözleri dolmuştu. Karanlıkta mavilikleri ışıl ışıldı. "Gerçekler acıdır, öyle değil mi?" dedikten sonra anahtarı elime aldım ve ayağa kalktım.

Merdivene yöneldiğimde, "Dur bir dakika." dedi ve cebinden bir telefon çıkarıp sehpanın üzerine bıraktı. Benim telefonumdu. Telefonuma uzanıp elime aldığımda bileğimi kavradı. Gözlerinin mavilikleri alev alevdi. "Az önce bana söylediklerini kendin için de düşün!" diye tıslադı ve bileğimi bıraktı. Ne dediği ve düşündüğü artık umurumda değildi. Hızlı adımlarla basamakları indim. Kapıyı açarken elim ayağım titriyordu. Anahtarı deliğe

sokup kilidi çevirdim. Hızlı adımlarla kapıdan uzaklaştım ve çıkışa doğru yöneldim. Faruk'un bana doğru geldiğini görüyordum. Ona doğru el salladım ve umursamayarak kapıdan çıktım.

Vestiyerden trençkotumu aldım ve üzerime geçirdim. Bir an önce bu yerden uzaklaşmak istiyordum. Heyecandan ve mutluluktan başım dönüyordu sanki. Yaşadıklarım bir rüya gibi geliyordu. Mekândan dışarıya adımımı attığımda, *Cesur Yürek* filminde *Mel Gibson*'ın var gücüyle "Özgürlük!" diye bağırdığı gibi bağırmak istiyordum.

7. Bölüm

"İnsan kesin şeylerle yola başlarsa varacağı yer
kuşku olacaktır, ama kuşkuyla işe başlamakla yetinirse
o zaman kesinliklere ulaşacaktır. "
– Francis Bacon

Hestia'nın önünden uzaklaşırken birinin önümü kesmesiyle durmak zorunda kaldım. Elindeki çantamı bana doğru uzattı. "Çantanız Hazel Hanım." dedi Aslan'ın şoförü. Çantamı elinden alırken ona teşekkür ettim. Birkaç adım uzaklaşmıştım ki "Sizi bırakmamı ister misiniz?" diye sordu. Bunu kibarlığından mı yapıyordu yoksa Aslan mı emretmişti, yüzüne bakarak anlamaya çalıştım. İkinci ihtimal daha yüksek olduğu için "Hayır, teşekkür ederim. Kendim gidebilirim." dedim. Kendi başıma, şu hâlde nasıl karşıya geçeceğimi düşünmemiştim

ama elbet bir yolunu bulurdum. Önümden çekildiğinde ona başımla selam verdim ve hızlı adımlarla uzaklaşmayı sürdürdüm. Hava trençkot için fazla serindi. Kolumdaki kol çantasını göğsüme doğru bastırdım ve barlarla dolu dar sokakta yürümeyi sürdürdüm. İlk olarak taksi ile eve gitmeyi düşündüm ama üzerimde o kadar para yoktu. İkinci seçeneğim ise Yeşim'di. Arabasıyla gelip beni almasını isteyebilirdim. Telefonumun ekranından saate baktığımda gece yarısına geldiğini gördüm. Onu bu saatte buraya çağıramazdım. Hem gelmesi uzun sürerdi. Babam bir başka tercihimdi ama ona nasıl bir açıklama yapacağımı düşünmemiştim. Aslan'ın benim yerime ona ne cevap verdiğini bilmiyordum. Sokağın ucundan sahile doğru açılan yolda ilerlerken başka bir çıkış yolu düşünüyordum. Son otobüse yetişmem mümkün değildi.

"Hey, güzelim... Yolunu mu kaybettin?" Arkamdan gelen seslerle adımlarımı hızlandırdım. Bir bu eksikti. Arkamdaki ses hâlâ yakından geliyordu. Anlaşılan benimle beraber o da hızlanmıştı. "Yardımcı olalım istersen!"

Sakin olmaya çalıştım, şu durumda arayacak birinin olmaması fazla sinir bozucuydu. Telefonumun rehberine baktım. Kayıtlı birkaç numara dışında bomboştu. Eylül komiserin numarası hâlâ kayıtlıydı. Parmağım kayıtlı numaranın üzerinde dolanırken bu düşünceden de vazgeçtim. Yeşim'i aramaktan başka çarem kalmamıştı. Umarım Banu teyze ona kızmazdı. Telefonu kulağıma götürdüm ve bir an önce açmasını diledim. Arkamdaki adımlar gitgide yaklaşıyordu. Telefon uzun uzun çaldı ama cevap veren olmadı. Bir kez daha aradım. Uyumuş olma ihtimali vardı. Telefonu kulağımdan çektim ve arayabileceğim başka bir numaraya bakacağım sırada birinin kolumu sertçe tutmasıyla durdum.

"Sana sesleniyorum, duymuyor musun?" dedi, arkamdan seslenen adam tam karşımda duruyordu. Yüzünden pislik akıyordu; çelimsiz, kıl yumağı gibi bir herifti. Adamdan gelen pis kokuyla yüzümü ekşittim. "Gel, senin yolunu bulalım." derken beni ara sokaklardan birine çekmeye çalıştı. Kolumu ondan kurtarmak için debelenmeye başladım, yanında fark etmediğim arkadaşı ağzımı kapatmaya çalıştı. Sigara kokan, pis parmaklarını ağzıma ve burnuma dayamadan önce, "Bırakın beni! İmdat, yardım edin!" diye bağırdım. Avazım çıktığı kadar bağırıyordum. Sokak boş olmadığı hâlde kimse beni görmüyor veya duymuyordu. Alkolden uyuşmuş beyinleriyle boş boş yüzüme bakan tek tük insanlar yanımızdan geçip gidiyordu.

İstanbul'un orta yerinde kaçırılıyordum ve kimse müdahale etmiyordu. Acınası bir hâlde çırpınırken birinin yardıma gelmesini diledim. Şu an Aslan'a bile razıydım. Gücüm yoktu. Çabalarımın boşuna olduğunu düşünürken yanağımdan yaşlar süzülmeye başladı. O daracık sokağa çekildiğimde, çaresizdim ve adamlara yalvarmaya başlamıştım. "Lütfen, beni bırakın!" Beni çektikleri yer sokağın aydınlatmasından uzak, karanlık bir yerdi. Kollarımı ve bacaklarımı sallayarak onlardan kurtulmaya çalıştım. Ağzımı kapatan elin baskısı azaldığında sesim daha da yüksek çıktı. Kolumdan çeken adam trençkotumun kuşağını açmaya çalışırken öbürü de diğer eliyle boynumu sıkıyordu. Acıyla bağırırken birinin o adamı üzerimden çektiğini gördüm. Bu ondan başkası değildi. Ayakta zor duruyordu. Yanında bir kişi daha vardı. Yüzünü görememiştim ama kolumu bırakıp kaçmaya çalışan adamı

yakaladı. İkisi de adamları benzetirken karanlık sokakta kimin ne yaptığını görmem çok güçtü. Endişeyle kenara çekildim. Gözyaşlarım dinmek bilmeden yanaklarımdan süzülürken titriyordum. Onlar yetişmemiş olsaydı bu iki adamın bana yapabilecekleri aklıma düştü. Bu dehşetle onlara bakıyordum. Aslan'ın yumruk yediğini gördüm. Adam Aslan'ın burnuna savurduğu yumruktan sonra koşarak kaçmayı başarmıştı. Aslan iki büklüm oldu ve eli burnuna gitti. Öbür adam ise sürüne sürüne, Aslan'ın yanında getirdiği adamdan kaçmaya çalışıyordu. Fakat adam kolunu sırtına çevirmiş, yumrukluyordu. Bir kırılma sesi duydum, midem bulandı. Aynı sesi bir kez daha duyduğumda adam sürükleniyordu. O adama ne yapacağını düşünürken uzaklaşmalarını izledim. Titrememi durduramıyordum. Korkumu bastıramıyordum. Onun sesini duydum, yanıma gelmişti.

"İyi misin?"

Eliyle burnunu kapattığından sesi tuhaf çıkmıştı.

"İyi...İyiyim..." dedim güçlükle. İyi falan değildim. Korkuyordum. Deli gibi korkuyordum. Kalbim deli gibi çarparken bacaklarım titriyordu ve ben artık kendimi taşıyabileceğimi zannetmiyordum. Yığılmamaya çalışarak arkamdaki duvara tutundum. Sırtımı duvara yasladım. Elini burnundan çektiğinde burnundan dudağına doğru akan kanı gördüm. Koyu kırmızı kan, parlıyordu sanki. Elinin tersiyle kanı sildi ama akmaya devam ediyordu. Diğer elini bana uzattı. "Gidelim." dedi.

Elini tutmadan o daracık sokağın çıkışına yürüdüm. Burası tek yöndü. Aslan ve yanındaki adam vaktinde gelmeseydi muhtemelen bu sokakta ömrüm boyunca

unutamayacağım bir acı yaşayacaktım. Daha başıma ne gelebilirdi ki? Elimi tuttu. Bir eliyle hâlâ burnunu tutuyordu. Elimi parmaklarının arasından kurtarmak için çabaladığımda daha sıkı kavradı.

Beraber sahil tarafına yürüdük. Sokağın bitiminde arabası duruyordu. İkimiz de sessizce arabaya binerken ellerimi buz gibi parmaklarından ayırdım ve arabanın içinde kucağıma yumruk yaparak koydum. Hâlâ olanların şokundaydım. Her şey birkaç saniye içinde oluvermişti. Sürekli olarak sosyal medyada, televizyonlarda gördüğüm o kadın cinayetleri veya tecavüz haberinden biri az önce, sadece birkaç dakika önce benim başıma gelecekti. Kesik soluklar alırken yanağımdaki kuruyan yaşları sildim. Onun bir şey demesini bekledim. 'Bensiz, başına ancak bunlar gelir!' der gibisinden şeyler. Söyleyeceği bu olurdu. Kendini övmeye bayılırdı, istediği gibi kahramanım da olmuştu ama bir şey söylemedi. Hatta tek kelime bile etmedi. Birden duraksadım. Bunu onun planlamadığı ne malumdu. Bir veda planladığını söylemişti. İstediği bu muydu? Benim ona muhtaç olduğumu görmek istiyor ve böylece ondan hiç ayrılmayacağımı mı düşünüyordu? Düşüncelerimle buz kestim. "Sen mi planladın?" dedim, sesim en az benim kadar buz gibiydi. Ona bakmıyordum. Bakışlarım karşımdaki koltuğun arkasındaydı.

"Ne!" Sesi dehşete kapılmış gibiydi.

"Sana muhtaç olduğumu görmek mi istedin?" diye sordum. "Planladığın veda bu muydu?" Sesim artık tüm arabayı soğutmaya yetecek kadar soğuk ama bir o kadar da güçlükle çıkıyordu.

"Hayır hayır... Hazel, ben böyle bir insan değilim!"

"Ama kahramanım olmak isterdin, öyle değil mi? Sana muhtaç olduğumu görmek isterdin. Onlar bana zarar vermediğine göre, bunu sen mi plan... " Sözlerimi yarıda kesti. Kolumdan tutup beni sarstı. Ona baktığımda bakışlarım donuktu. "Ben yapmadım ve ben yapmadım dediysem ben yapmamışımdır!" dedi ısrarla. Ona inanmamam onu daha da sinirlendirmeye başlamıştı. Gözlerimdeki yaşlar tekrar süzülmeye başladığında beni kendine çekti. Kollarını bedenime doladı ve beni göğsüne yasladı. "Özür dilerim." diye fısıldadı, saçlarımı okşarken. "Özür dilerim, orada yaşadıkların için özür dilerim." dedi sesi af dilenir gibiydi. Ona güvenemiyordum. Ne yaparsa yapsın, ne derse desin. Bunu onun yaptırmadığına inanamıyordum bir türlü. Sürekli kafamda bu sefer de beni kandırdığı düşüncesi vardı.

"Sen yaptın." dedim bir kez daha kendimi ondan uzaklaştırmaya çalışırken "Öyle olmasa oraya nasıl bu kadar çabuk gelesin ki?" Beni kurtardığı için ona minnet duymam gerekirdi ama duyamıyordum çünkü bunlar oyunun bir parçasıydı.

"Çünkü arabaya binmediğini duyunca peşinden çıktım." diye açıkladı. Kollarını gevşetse de beni bırakmamıştı. "Nasıl gideceğini bilmiyordum ve seni tek bırakmayacağımı söylemiştim." dediğinde ondan uzaklaştım. "Bak işte, kendin söyledin! Tehlikeli bir şey yaşadığımda yanımda olmak için bana bunu yaşattın!" dediğimde gözleri sözlerimin üzerine dehşete kapılmış gibi büyüdü.

Hayretler içerisinde, "Sana böyle mi düşündürttüm?" dediğinde güzel rolü için neredeyse onu ayakta alkışlayacaktım. "Güzel oynuyorsun, bravo! Ama yemezler! Bu kadar mı düştün?" diye sordum. Ondan uzaklaşabileceğim

kadar uzaklaşmıştım. Kapıya yapışık bir hâlde oturuyordum.

Biçimli burnunun hemen altındaki kuruyan kana baktım. "Dayak yemen de rolüne epey inandırıcılık kattı."

"Seni bu hâle getirdiğim için özür dilerim." dedi, "Her şeyi anlatmamam gerekirdi veya hiç söylememeliydim." Hatayı yaptıklarında değil de söylediklerinde araması bana komik gelmişti. Bana doğru hareket edeceği sırada ona engel oldum. "Sakın, olduğun yerde kal. Bu kadar yeter, anladın mı? Ben hayatımda huzur istiyorum. Sıradanlık istiyorum. O yüzden bundan sonra benden uzak duracaksın." diye emrettim. Bir şey söylemedi. Eve gidene kadar yol boyunca gözümden süzülen yaşları usul usul sildim. Siteye girdiğimizde ve evimi gördüğümde artık her şeyin bittiğine inanıyordum. Bu sefer gerçekten son bulmuştu öyle değil mi? Bir daha başıma bir şey gelmeyeceğini umut ederek evime baktım. Araba durduğunda hiç vakit kaybetmeden kapımı açıp ineceğim sırada eliyle beni durdurdu. Şoförü arabadan indi ve ikimizi arabada yalnız bıraktığında kolumun üzerindeki parmaklarını çekmesi için ona dik dik baktım.

"İnsan sevdiği birine zarar vermez, Hazel." dedi sesinde yumuşatmayı beceremediği öfkesiyle. Alayla tıslադım. "Sen sevmek nedir bilmiyorsun." dedim. O her şeyi bildiğini zanneden ukala Aslan Demiresen, sevmek nedir bilmiyordu. Yaptığı ile söyledikleri sürekli birbirine zıt düşüyordu. "Sen sevmek nedir bilmiyorsun." diye tekrar ettim yorgun sesimle. "Sen sadece arkanda bıraktığın yangınların farkında olmadan insanları yakıp geçiyorsun." dedim.

İtiraz edeceği sırada onu bastıran ben oldum. İlk defa karşımda bu kadar savunmasızdı. Kendi de demek istediklerimin farkındaydı. İtirazı öylesine cılız çıkmıştı ki kendi de biliyordu, yabancıydı sevmek kelimesine.

"Bir gün öğrenirsen..." kolumu kavrayan parmakları gevşedi. "Bir gün sevmenin ne demek olduğunu öğrenirsen sevince karşındakinin canını yakmayacağını da canının yanacağını da öğrenirsin." dedim ve arabanın kapısını açtım. Arabadan indiğimde bana engel olmadı. Evime doğru yürürken arabanın kapısının açıldığını duydum. Kapının önüne geldiğimde, arabadan inen kişiye baktım. Aslan değildi, şoförü bagajdan Aslan'ın evine giderken hazırladığım çantayı çıkartmıştı. Çantayı yanıma getirene kadar evin anahtarını kol çantamda aradım ve bulduğumda kapıyı açtım. Yaşadıklarım bana sanki bir yıl gibi gelmişti ama yalnızca bir hafta geçmişti. Bir de öncesi vardı. Aslan'a saf gibi inandığım zamanlar. "İyi geceler, Hazel Hanım." dedi çantayı kapının önüne bırakırken, bir şey söylemeden çantamı içeri taşıdım ve ardıma bakmadan kapıyı kapattım. Kapının arkasına bedenimi yasladığımda bacaklarım artık beni taşımayı reddediyordu. Yere yığıldım. Artık her şey bitmişti! Bitmişti öyle değil mi? Günlerdir neyin cezasını çekiyordum ben? Rahat bir soluk bıraktım. Yaşıyordum, özgürdüm ve başıma bir şey gelmemişti.

Ellerimle yüzümü kapattım ve bir süre öylece oturdum. Kafama oturmayan bir parça vardı. Bitmiş miydi yani, dediği veda neydi o zaman? Sanki bir şey eksikti. Vedası bu muydu? Onu düşünmek istemiyordum ama ondan başka düşüneceğim bir şey yoktu. Bir anda hayatımdan nasıl çıkartabilirdim ki? "Artık bitti." dedim kendi

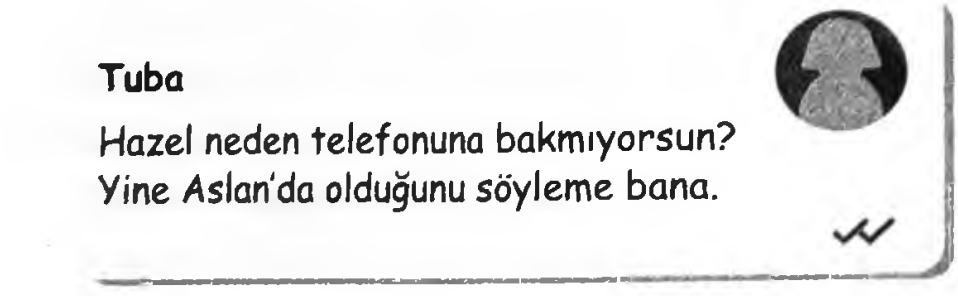
kendime. İnanmam için sesli söylemeye ihtiyacım vardı. "Bitti, ondan ve onun saçma oyunlarından kurtuldum."

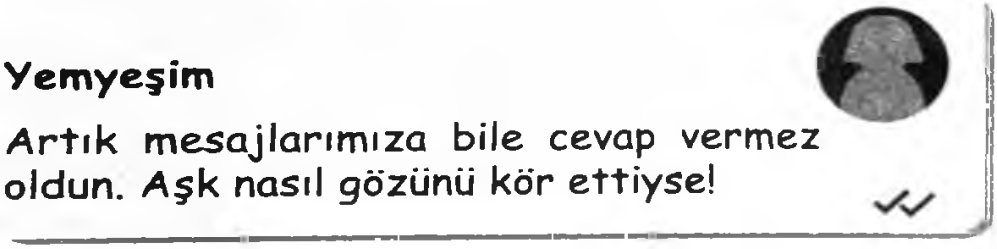
Yerden kalkacak gücü kendimde bulduğumda arkamdaki kapıdan destek alarak ayağa kalktım. Ağır adımlarla merdivene doğru yürüdüm ve yavaş yavaş merdiveni çıktım. Burası bana hiç olmadığı kadar soğuk ve yabancı geliyordu. O gün darmadağınık bırakıp çıktığımı, odanın hâlini görünce hatırladım. Bu görüntü bana yine onu hatırlatmıştı. Bakışlarım odanın içinde gezindi. İçeriye bir adım attığımda burasının beni boğduğunu hissettim. Oda tıpkı onunla yaşamak zorunda kaldığım yer gibiydi, soğuk ve karanlık. İçeriye girmeden geri döndüm ve banyoya yöneldim. Üzerimdeki pislikten arınırsam belki kötü anılarımdan da arınırdım. O adamların ellerini üzerimde hissediyordum. Banyoya girdim ve ardımdan kapıyı kilitledim. Aynadaki yansımama baktım. Enkaz gibiydim. Dağılan makyajım, buruşmuş trençkotum ve donuk bakışlarımla kendimi tanıyamaz hâldeydim. Üzerimdekileri yavaş yavaş çıkarttım. Boynumdaki kolyeyi çıkarttığım gibi banyonun bir köşesine fırlattım. Ayakta durmaya mecalim kalmadığı için küveti doldurdum. Vanilyalı duş jeli ve üzerinde rahatlatıcı yazan banyo tuzunu döktüm. Kokuların hiçbir önemi yoktu ve suyun sıcaklığının da, tek istediğim suya girmek ve arınmaktı.

Kendimi sıcak suya bıraktığımda savunmasızdım. Temizlendim ve suyun sakinleştirici etkisi bir süre sonra beni de yatıştırdı. Köpüklerle oynarken düşünüyordum. Düşüncelerimi ondan uzaklaştıramıyordum. Bedenim ondan uzaklaşmanın rahatlığını yaşasa da zihnim ondan kopamıyordu.

Banyo keyfimi olabildiğince uzattım. Su soğuduğunda bornozuma sarındım ve odama gittim. Dağınıklığı görmezden gelerek perdeleri kapattım ve dolaptan pembe pijamalarımı aldım. Onları olabildiğince hızlı bir şekilde üzerime geçirdim. Evde tek olduğum hâlde hareketlerim kontrollü olmaya devam ediyordu. Tek olduğuma kendimi bir süre alıştıramayacağımı fark ettim. Kafamda havluyla yatağıma oturduğumda, kendi yatağımın bile ne kadar pis geldiğini fark ettim. O dağınık yatağa onun veya adamlarından birinin elinin değdiği düşüncesi tiksinmeme sebep oldu. Yatağın üstünden kalktım ve nevresim takımını değiştirdim.

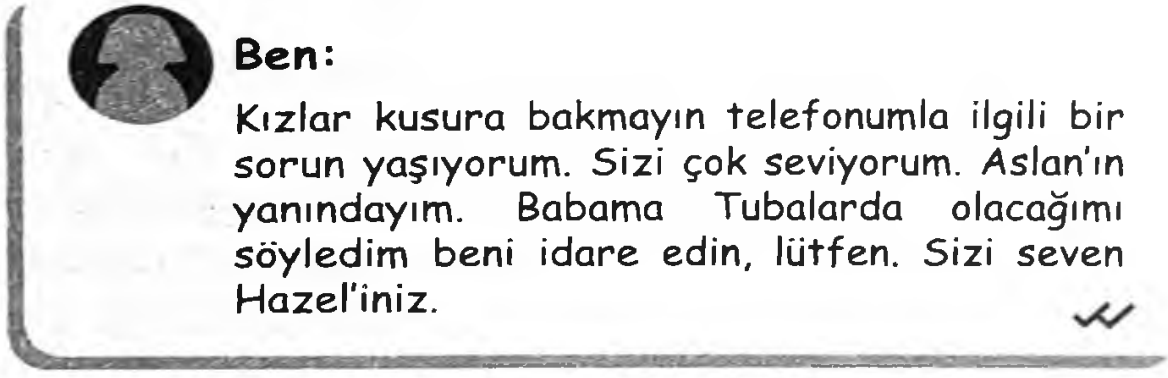
Yeni serdiğim beyaz, pembe çiçekli çarşafın üzerine oturduğumda daha huzurluydum. Telefonumu elime aldım ve arkadaşlarıma benim ağzımdan ne yalanlar söylediğini okumaya başladım. Gelen mesajlarda bir hafta öncesine kadar çıktım. En son konuşmamız projeyle ilgiliydi hatırladığım kadarıyla, şu an proje notum umurumda bile değildi. Konuşmaları hızla tararken Tuba'nın proje hocalarından biri hakkındaki olumsuz birtakım küfürlü yorumlarını okudum, Yeşim de ona katılıyordu. Pazar gecesi kızlar dışarıya çıkmaya karar vermişler ve benden cevap alamadıkları için beni aramaya başlamışlar. İşte başlamam gereken noktayı bulmuştum.

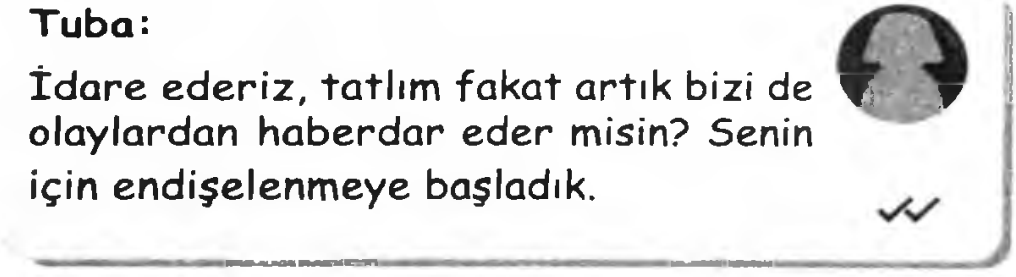

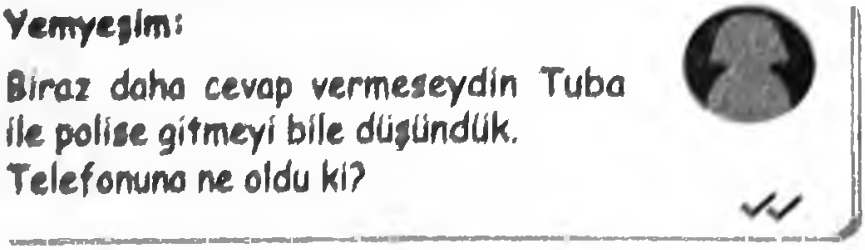
Tuba'nın yakınmasının ardından, Yeşim'in sitemi geliyordu.

Ah kızlar, bir de başıma gelenleri bilseler. Kızların konuşmaları bu şekilde bana takılmaları ile sürerken pazartesi gecesi onlara Aslan'ın yazdığı cevabı gördüm.

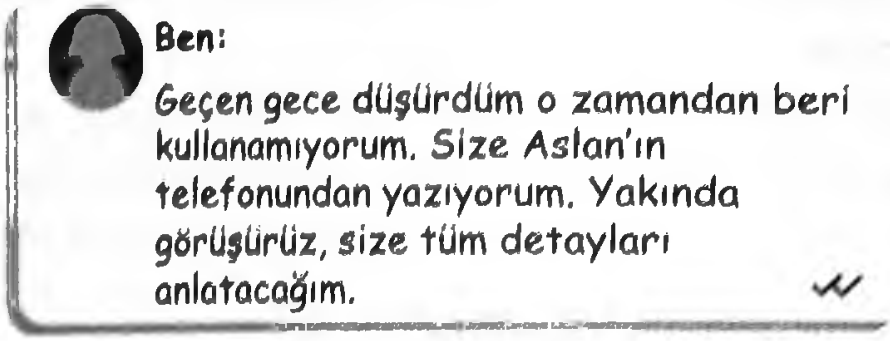

Mesaja tiksintiyle baktım. Arkadaşlarımı ben bile kullanmazken o benim adıma kullanmıştı. Ardından yine kızların sitemleri vardı.

Kızlara iki saat sonra cevap yazmıştı.

En son yazdığım mesaj buydu ve üzerinden dört gün geçmişti. İkisi de üzüldüklerini belirttikten sonra burada sohbeti kesmişti. Özelden yazmaya devam etmişler ve o, mesajlara uzun aralıklarla oyalayıcı cevaplar göndermiş. Babamdan gelen mesajlara baktım. Pazartesi bir konferans için İtalya'ya gideceği ve onun öncesinde görüşmek istediği yazıyordu. Dönüş tarihi ise bugündü. Ona verdiği cevap kızlarınkine benzerdi. Telefonum bozuk yalanı söylenmiş ve araya Tuba'nın iyi olmadığı, onun yanında olmam gerektiği yalanı sıkıştırılmıştı. "Umarım bir gün yalanlarında boğulursun, Aslan!" diye tısladım. Babam İtalya'da olmasaydı asla bu kadar süre sessiz kalmazdı.

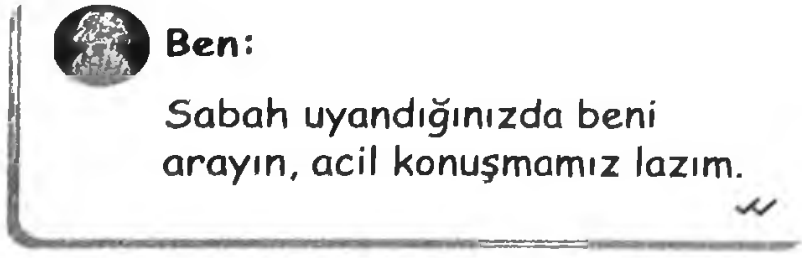
Telefonuma gelen bildirimlere baktım. Sosyal medya hesabımdan bir manzara fotoğrafı paylaşılmıştı. Burası Sarıyer'deki evinden çekilmiş bir manzara fotoğrafıydı. Benim dışımda kimsenin böyle bir detay üzerinde durmadığını beğenilerden anlayabiliyordum. Tarihine

baktığımda üç gün önce paylaşıldığını gördüm. Üç gün önce Sarıyer'de değildik, bunu önceden planladığını anladım. Altında, şu not yazıyordu:

Öylesine güzel bir gökyüzünün altında bu kadar kötü insan nasıl yaşayabiliyordu?

- Dostoyevski.

Bu fotoğrafı, paylaştığı arkadaşlarıma değil, bana bir mesajdı. ve gönderiyi arşivledim. Onun öncesinde gelen bir mesaj veya bir etkileşim yoktu. Kızlarla olan gruba tekrardan girdim ve saati umursamadan mesaj attım.

Yazdığım mesajı gönderdim ve müzik listemden bir şarkı açarak telefonumu kenara koydum. Sessizlik beni tedirgin ediyordu. *Billie Eilish* ve *Khalid*'in düeti olan *Lovely* şarkısı kulaklarıma dolduğunda başımı yastığa koydum. Koyun saymak yerine içimden şarkı sözlerini tekrar ederek uyumaya çalıştım. Şarkının sözlerine kulak verdiğimde beni ne kadar da yansıtan bir şarkı seçtiğimi düşündüm. Bu uykumu getirmek yerine daha da kaçırmıştı. Sözlerini Türkçeye çevirdiğimde bu şarkının bana yazıldığından emindim.

Uyuyana kadar bu sözleri tekrar ettim. Hatam yüzüme vurulurken başımdan çektiğim havluyu çıkarttım ve nemli saçlarım yastığın üzerinde dağıldı. Uyandığımda yeni, güzel bir güne uyanmayı diledim. Hayatımda artık bir şeylerin düzelmesini diledim. Artık aşk umurumda değildi, tek istediğim normal bir hayattı. Normal, sıradan ve hatta sıkıcı olmasına bile razıydım.

8. Bölüm

"Dünya bizi kalbinden söküp atmıştı."
– Oscar Wilde

Gözlerimi duyduğum sesle araladım. Yatağın ucunda durmuş, öylece bana bakıyordu. "Gidiyoruz." dedi.

Yattığım yerden üzerimdeki örtüyü boynuma kadar çektim ve büyük bir tedirginlikle, "Sen buraya nasıl girdin?" diye sordum. Kapıyı açık bırakmış olabilir miydim? Onda yedek bir anahtar olabileceği aklıma daha sonra düştü. Bu kapıyı açık bırakmaktan daha da korkunçtu.

Soruma cevap vermek yerine, "Hazırlan." dedi.

Gözlerimi güçlükle aralarken "Nereye?" diye sordum. "Veda etmeye..." dedikten sonra odadan çıktı. Ne demek istediğini anlamamıştım. Uzandığım yerden doğruldum. Onun peşinden gitmemem gerektiği hâlde ne itiraz edebiliyordum ne de durabiliyordum. Üzerime

dün geceki elbisemi giydim ve saçlarımı tepeden topladım, hazırlanmam kısa sürmüştü. Odadan çıktığımda beraber merdivenden aşağı indik. Ona itiraz etmek için ağzımı açtığımda sanki biri boğazımı sıkıyor ve beni susturuyordu. Beraber evden çıkarken tek kelime etmedik. Arabası kapının önünde park hâlindeydi. Şoför koltuğuna geçtiğinde ben de yanına oturdum. Gitmemem gerektiğinin farkındaydım ama sanki ona itaat etmek için programlanmışım gibi hareketlerim sabit ve istediği gibiydi. Emniyet kemerimi taktığımda arabayı çalıştırdı.

"Nereye?" diye sordum bir kez daha.

"Gidince göreceksin sabret, prenses." dedi. Bana şu şekilde hitap etmemesi konusunda onu bir kez daha uyardım. "Şunu demeyi kes." dediğimde sadece güldü. Her zaman yaptığı gibi tek tepkisi bu oldu.

Yol boyunca etrafı izledim. Hava karanlık ve yollar bomboştu. Gideceğimiz her neresi ise yollar bana yabancı gelmeye başlamıştı. Radyoyu açtı ve *Billie Eilish* ve *Khalid*'in düeti olan *Lovely* şarkısı çalıyordu.

"Tüm gece bu şarkıyı dinledin, değil mi?" diye sordu. Telefonuma erişim sağladığını fark etmek sinirimi bozmuştu. "Bunu zaten biliyorsun!" dedim ve uzanıp radyoyu kapattım.

Arabayı yol kenarında durdurdu. Etrafımıza baktığımda, yeşillikler arasında terk edilmiş bir depo dışında başka hiçbir şey yoktu. Bu kadar ıssız olması beni ürkütmüştü. Arabadan indiğinde, "Geldik, in!" diye buyurdu. Etrafı incelerken duyduğum endişe gitgide yerini korkuya bırakıyordu. Aslan, neden beni böyle bir yere getirmişti ki? Beraber depoya doğru yürürken elimi tutmaya çalıştı. Elini ittirdim ve ondan uzaklaştım.

"Benden uzaklaşma, burası pek tekin bir yer değil." diye uyardı. Aslan'ın da en az bulunduğumuz yer kadar tekin olmadığını bildiğim hâlde ona doğru yanaştım. Aramızdaki mesafe ne çok yakın ne de çok uzaktı. Deponun önüne geldiğimizde durdu ve kapıyı tüm gücüyle çekti. Kapı büyük bir gürültü ile açılırken elimle kulaklarımı kapattım ve geri çekildim. Kapıyı açtıktan sonra ellerini, ellerindeki tozu götürmek için birbirine vurdu.

Karanlık depodan içeriye girerken hiçbir şey göremediğim hâlde onu takip etmeyi sürdürdüm. Yürümeyi kestiğimizde beni kendine çekti. İtiraz edemeden, elinde ne zamandır taşıdığını bilmediğim silahı elime tutuşturduğunda afallamıştım. "Bana güven." dedi, sesi sözleri kadar güven vermiyordu.

Durduğumuz yerde depoyu aydınlatan dolunayın ışığıydı. Sanki bir fener gibi deponun içine yansıyordu. Elbisemin açıkta bıraktığı belimde soğuk parmaklarını hissettim. Solukları boynumu gıdıklıyordu. Beni hem üşütüyor hem de yakıyordu. Onu bu kadar yanımda hissederken nefes almayı unutmuştum. "Nefes al, prenses." dedi kısık sesiyle, kaşlarım çatıldı. Onu defalarca uyarmama rağmen yine aynı kelimeyi kullanıyordu. Uyarısıyla derin bir nefes aldığımda küf ve toz kokusunu içime çekmiş oldum. Dişlerimi sıkarak, "Bana prenses deme, demiştim." diye onu uyardım. Parmak uçlarını parmak uçlarımdan başlayarak kolumda gezdirdi. Bu ufak, yumuşak dokunuşu bile tüylerimi diken diken etmişti. Aynı şeyi omzumdan parmak ucuma tekrarladı. Silah, titrek parmaklarımın arasında oynuyordu. İlk defa silah tutuyordum. Avuçları parmaklarımı sardı ve daha

kendimden emin durmamı sağladı. İri cüssesi beni arkadan sardı ve onunla beraber omuzlarımı dikleştirmemi sağladı. Artık küf ve toz kokusuna onun kokusu da karışmıştı. Üzerindeki takımın yumuşak kumaşı tenimi okşuyordu. Bana doğru eğildi, saçlarımın arasından tenimi yakan sıcak nefesini hissediyordum. "Bir nefes daha al." sesi biraz daha kısılmıştı. Başımı ondan destek almak için omzuna yasladım ve dediğini yaptım. Bir soluk daha aldım.

"Odaklan." dedi bu sefer ve bunu bir defa daha tekrarladı. Karşımdaki karanlık boşluğa baktım. Hiçbir şey göremiyordum. Emrine uydum ve karanlıktaki boşluğa odaklandım.

"Hazır olduğunda." dedi.

Başımı salladım.

Ellerini ellerimin üzerinden çektiğinde titremem gitmişti. Gözlerimi kıstım. O boşlukta ne olduğunu görmeye çalıştım. Neden buraya geldiğimizi düşündüm? Hazır olduğumda bedenini benden uzaklaştırdı. Geriye doğru attığı adımlar boş depoda yankılanıyordu. Sahi, neden buraya gelmiştik? Benden birkaç adım uzaklaştığında kollarım ağrımıştı. Elimdeki silahı indirdim ve bir anlık cesaretle arkamı döndüm. Silahı ona doğrulttum.

Ay ışığından dolayı yüzüne yansıyan tüm mimikleri görebiliyordum. Bana sanki bunu bekliyormuş gibi baktı. Yüzüne alaycı bir gülümseme yayıldı. Hâlâ kendinden emin duruyordu. Bunu yapacağımı biliyordu ve bekliyordu. Öyleyse beni niye buraya getirmişti? Buradan kim sağ çıkacaktı, kim ölü olacaktı? Madem bunu yapacağımı biliyordu, neden elime bu saçma aleti tutuşturmuştu?

"Hazır olduğunda, durma." dedi gür sesiyle. Sesi boş duvarlarda yankılandı ve daha gür bir şekilde kulağıma çarptı. "Hadi!" diye tekrarladı sanki delirmiş gibi. "Ben ne istediğimi biliyorum Hazel, sen ne istediğini biliyor musun?" diye sordu.

Ay ışığının altında parlayan deniz mavisi gözleriyle gözlerim buluştu. Yüzünden silinen alaycı ifade yerini hüzne bıraktı. Aramızdaki silahı indirmeden yüzünü inceledim. Hâlâ o kadar yakışıklıydı ki hâlâ onu ilk gördüğüm günkü gibi kusursuzdu. Ama artık ona veda etme zamanım gelmişti. O benim kanser hücrem olmuştu ve artık ondan kurtulmazsam tüm vücuduma yayılacaktı. Kalbimi yeterince işgal etmiş ve çoktan zihnime girmişti.

Silahı kendime biraz yaklaştırdım. Aramızdaki mesafeden anlayabileceğini düşündüm. Filmlerde gördüğüm sahnelerdeki gibi tuttum. Kendimi, ondan en çok nefret ettiğim anı düşünmeye zorladım. Onun işlediği suçların, günahların yanında benimki dünyayı bir beladan kurtarmak sayılırdı. Bana bunun için ödül vermeleri bile gerekirdi. Elimi kaldırdım. Son kez gözlerimiz buluştu. "Ne yapmak istediğini biliyorum." dedi sanki beni benden daha iyi tanıyormuş gibi, "Sen cesur bir prensessin."

O kelimeyi duymamla boş depoda peşi sıra üç el silah sesi duyuldu. Baskı uygulamadığımın farkında bile olmadığım tetikten parmağımı çektim. Vücudum soğumuştu, baştan aşağı ürperti geldi.

Ortama bir ölüm soğukluğu yayıldı.

Sesle beraber depodaki tüm lambalar aydınlandı. Gözüme çarpan ışık yüzünden gözlerimi kısmak zorunda kaldım. Burada tek değildik, bir şahit vardı. Yaşanılanlara tanık olan bir şahit...

Bize doğru yaklaşan siluetin topuk sesleri tüm depoda yankılandı. Bakışlarım elinde duran silaha takılmıştı. Onu o mu vurmuştu yoksa ben mi vurmuştum? Ay ışığının altına geldiğinde birden durdu. "Bunu ancak ben yaparım." dediğinde bakışlarım elindeki silahtan yukarıya doğru çıktı. Uzun, ince bir kadındı. Üzerinde siyah, düz bir elbise vardı. Elbisenin yakası kare geliyordu ve dolgun göğüslerinden yukarıya boynuna çıkan bakışlarım, omuzlarından dalga dalga inen saçlarına takıldı. Bana benziyordu. Yüzünü tam seçemiyordum. "Kimsin sen?" diye sordum.

Elimdeki silah büyük bir gürültüyle yere düştü. Kulağımda yankılanan o tanıdık melodi önce tüm depoyu doldurdu ama sonra gözlerimi açtırdı.

Gözlerimi araladığımda etrafıma baktım. Odamdaydım. Az önce gördüklerim sadece bir rüyaydı. Bilinçaltımın bana oynadığı aptal bir oyundu. Elimi kalbime götürdüm ve derin bir nefes aldım. Fazla gerçekti ve etkisini hâlâ hissediyordum. "Sadece bir rüya." dedim kendi kendime sakinleşmek için. "Rüyaydı ve bitti." Onu öldürmemiştim, şükürler olsun ki onu öldürmemiştim. Çalan telefona uzandım ve arayan isme baktım. Arayan Tuba'ydı ve ısrarla aramayı sürdürüyordu. Onun adını görmek beni rahatlattı.

Telefonu bekletmeden cevapladım. "Alo?" dedim, sesim hâlâ kendine gelebilmiş değildi.

"Alo, neredesin sen?" Tuba telefonun ucunda öyle bir bağırmıştı ki uzandığım yerden sıçradım. "Meraktan öldük, kaç gündür ne telefonlarımıza cevap veriyorsun ne mesaj atıyorsun. İnsan arada bir yazar, ben iyiyim şunu

yaptım bunu yaptım, diye ama yok. Hanımefendi fotoğraf bile paylaşıyor ama bize cevap yazmıyor!" diye âdeta bir taramalı tüfek gibi ağzına geleni söylüyordu.

"Ah, Tuba!" diye inledim. "Başıma gelenleri anlatacağım ama öncelikle sakin ol ve uyanmama izin ver. Zaten berbat bir kâbus gördüm."

"Ne geldi başına, korkutma beni."

"Anlatacağım ama önce hazırlanmam lazım." dedim yataktan çıkarken, "Neredesin sen, okulun oralarda mı buluşalım?" diye sorduğunda kendimi dışarı atmak istediğim için "Her zamanki kafede olsun, bir süre evde kalmak istemiyorum." dedim.

"Tamam, ben Yeşim'i uyandırmaya çalışacağım." dedikten sonra vedalaşarak telefonları kapattık. Ayaklarımı sürüyerek banyoya gittim ve hazırlanmaya düğüm düğüm olmuş saçlarımdan başladım. Dün gece ıslak saçla yatınca hepsi birbirine dolanmış ve kabarmıştı. Saçlarımı tarayıp elimi yüzümü yıkadıktan sonra odaya geri döndüm. Üzerime kazak, pantolon ve kot ceket kombini hazırladım. Saçımı, tüm kabarıklığını söndüremediğim için topuz yaptım ve hafif bir makyaj yaptıktan sonra evden çıkmaya hazırdım. Çanta değişikliği yapmam gerekiyordu ama onun yerine telefonumu, kulaklığımı ve cüzdanımı ceketimin cebine koydum. Anahtarımı da kapıyı kilitledikten sonra ceketimin cebine soktum.

Kulaklığımı taktım ve gördüğüm rüyanın etkisinden kurtulmak için dün geceden beri beynime kazınan şarkıyı değiştirdim. Mabel, *Don't Call Me Up* şarkısını açtım ve yürümeye başladım. Hava bugün aydınlıktı, güneş tepedeydi ve şarkının temposuna göre hızımı ayarlayarak yürüdüm.

Kafenin kapısından içeriye girerken o tanıdık yüzü gördüğüm anda kollarına koştum. Tuba oradaydı. İkimiz birbirimize sarıldığımızda o günlerin geçtiğine artık emin olmuştum. Artık Aslan hayatımda yoktu. Kafedeki tuhaf bakışları umursamadan, ikimiz coşkulu bir sarılmadan sonra güçlükle birbirimizden koptuk. Yanındaki sandalyeyi çekip oturana kadar ağladığımın farkında bile değildim. Onun görmemesini umut ederek gözümden düşen birkaç damlayı elimin tersiyle sildim ve yüzüme sahici olacağını umduğum bir tebessüm yerleştirdim. "Yeşim nerede?" dedim etrafa bakarken.

"Yoldaymış geliyor." dedi.

Bakışlarımı kaçırmayı sürdürürken, "Hazel sen bir bana baksana." dedi. Kendimi suçüstü yakalanmış gibi hissediyordum. Masanın üzerindeki menüyü çektim ve inceliyormuş gibi yaptım. O ise ona bakmayacağımı bildiğinden, çenemi tutup kendine çevirdi. "Bu hâlin ne, bir haftada bu kadar kilo vermeyi nasıl becerdin?" diye sordu.

"Abartma." dedim, sözlerimin aksine aşırı abartılı bir göz devirmesiyle.

"Zaten zayıflamıştın ama şu an dokunsam uçacak gibisin, sana ne oldu böyle? Artık bana anlatacak mısın?"

Sabırsızca ve çatık kaşlarla beni sorguya tutarken kurtarıcım Yeşim geldi. Onun da benden farklı bir hâli yoktu. Onu ilk defa bu kadar özensiz giyinirken görüyordum. Saçlarına bile şekil vermeden çıkmıştı. Her zaman,

ya dışarıda hiç beklemediğim anda hayatımın aşkıyla tanışırsam kombini giyen kız gitmişti. Neşeli gözükmeye çalışan Yeşim'e sarıldım. Ona kendimi, şu an Tuba'dan daha yakın hissetmiştim ve ne olduğu konusunda endişelerim vardı. Aslında konunun hâlâ Tarık olduğunu tahmin etmek zor değildi.

"Bana diyene bak, asıl Yeşim'e ne olmuş?" Yeşim'in hâlini gösterirken o, karşımdaki sandalyeyi çekmiş oturuyordu. "Ne varmış hâlimde?" dedi alıngan bir sesle.

"Çok zayıflamışsın, kuzum. Neyin var, çok mutsuz gözüküyorsun."

"Sence konu ne olabilir?" dedi Tuba sitem ederek, bu konuyu ben yokken aralarında defalarca konuştuklarını bu ses tonundan anlamış oldum.

Bildiğim hâlde sordum. "Tarık mı?"

Yeşim beni onaylayacağı sırada Tuba araya girdi. "Elbette ki, Tarık, Sevgili yapmış, üstelik bu kızın ona âşık olduğunu biliyor!" dediğinde Tarık şu an karşısında olsa bir kaşık suda boğacak gibi öfkeyle konuşuyordu. Vay be, Tarık sevgili yapmış ve benim haberim yoktu. Bir haftada bakalım daha neler değişmişti.

"Ve biliyorsun ki dünyada erkek kıtlığı olduğundan, buraya koca bir parantez içinde ünlem koyuyorum, Yeşim de 'Tarık, Tarık' diye ağlıyor." dedi. Konuşması fazla kırıcı olsa da kim bilir Yeşim tüm hafta nasıl başını yemiştir, diye düşündüm ve ona hak verdim. Ayrıca Yeşim çok güzel bir kızdı, bu tamamen Tarık'ın hatasıydı.

"Aman tamam, beni boş verin. Ben artık acımı kalbime gömdüm ve o şekilde yaşayacağım. Asıl anlatması gereken Hazel, o evde Aslan'la bir hafta ne yaptınız?

Neden bize haber vermedin?" O da Tuba gibi bir anda soru yağmuruna tutmaya başladı. Tuba'nın da ilgisi bir anda tekrar bana kaymış oldu.

"Aynen, neden bize haber vermedin? Telefonum bozuk demiştin ama bir bakıyoruz sosyal medyada fotoğraflar, yok babana Tubalardayım demeler. Hakan abi arayacak diye ödüm koptu!" dedi Tuba. Ona hayran olduklarından, heyecanlandıklarından yalan söylemeyi bile beceremezlerdi. Zaten babam da arkadaşlarımı rahatsız edeceğini düşündüğünden aramaz ve bana güvenirdi.

Derin nefes aldım. Nereden başlayacağımı bilemiyordum. "Kızlar, o kadar uzun hikâye ki..." dediğim sırada genç garson masanın başına geldi. O başımızdayken bir şey anlatamayacağım için çabucak ne istediğimize karar verdik ve siparişimizi verdikten sonra o da yanımızdan ayrıldı.

"Yoksa polise mi gittiniz?" dedi ikisinin de meraklı gözleri üzerimdeydi.

"Daha kötüsü polis ayağıma geldi." dedim, baştan sona yaşadıklarımı anlatmaya başladım. Polisin beni ifadeye almasından başlamıştım ama bir anda aklıma Faruk'un da onların içinde olduğu geldiğinde duraksadım. Asıl vermem gereken detayı vermeden sadece Aslan'la ilgili arama yaptıklarını söyledim. Örgütten bahsedersem bana ilk soracağı şeyin Faruk olacağını biliyordum ve bunu benden duyması ne kadar doğru olurdu emin değildim. Ona, gerçek yüzünü gösteren ben olmak istemedim.

"Nasıl yani, neden Aslan'ı arıyorlarmış ki?" diye sordu Yeşim.

Tuba atıldı. "Ben demiştim, bir insan hem bu kadar yakışıklı hem de gizemli olamaz kesin bir sorunu var."

Kural 2

Yakışıklı erkeklerden uzak dur!
Hele ki çok yakışıklılardan kaçarak uzaklaş!

İkisine de tatmin edici olmayan ama kolaya kaçarak seçtiğim cevabı söyledim, "Bilmiyorum. Her neyse burası çok da önemli değil asıl olay bundan sonrasında." dedim. İkisi de ağzımdan çıkacakları pür dikkat dinliyordu. Onlara polisin benden delil istediğinden de bahsetmemiştim çünkü bu bilgiyi paylaşmamın yasal olup olmadığından emin değildim.

"O gece polisler beni evime bıraktığında Aslan beni almaya geldi. Ona bir şey belli etmemeye çalıştım ve beraber eve gittiğimizde geceye kadar her şey normaldi. Evinde bir odası vardı. Size daha önce bahsettim mi emin değilim. Şu *Grey*'in kırmızı odasından diye düşünürdüm hep." dediğimde durdum. Espriye vursam da cümlemin sonunda güçlükle yutkundum. "O odanın kapısı o gece açıktı ve ben de merakımdan içeri girdim."

"Ne, ne vardı orada?" dedi Tuba sabırsızca.

"Katil falan değil, değil mi? Valla, şak diye düşüp bayılırım." dedi Yeşim, "Ah, bu dediğine keşke katil olsaydı mı desem emin değilim ama o odada fotoğraflarım vardı." dedim güçlükle. İkisi de ne demek istediğimi anlamadıkları için boş boş yüzüme baktılar. Yeşim her zamanki masum düşünceleriyle atıldı. "Sana hayran mıymış yani? Hani şu filmlerde oluyor ya kadınla adam ayrılır ama yıllar sonra kavuştuklarında bir bakarlar ki adam, kadını hiç unutmamış evinde bir odada onun

fotoğraflarını saklamış. Oda kadının fotoğraflarıyla dolu..." Aklı ancak Yeşilçam romantizmi ile dolu olduğundan asıl yaşadığımız olayın farkında değildi.

Başımı iki yana salladım. "Keşke öyle olsa, derdim ama o bile artık kulağa hastalıklı gibi geliyor. Aslan, benim evinde kaldığım zamanlar ve dışarıda beni takip ettirdiği zaman fotoğraflarımı çekmiş ve onları basmış." dediğimde ikisi de aynı anda "Ne?" dedi ama Tuba şaşkınlık nidalarını sürdürdü. "Ne ne ne? Bu adam neden böyle bir şey yapmış ki?"

"Kendince beni takip ederek, beni koruduğuna inanıyor."

"Polis peşinde olmakta çok haklı, bir an önce bunları onlara anlatman lazım. Adam resmen sapık ve eğer sırf seni koruduğunu düşünerek bunları çektiyse aynı zamanda aklından zoru var, demektir." dedi Tuba, sadece bunu duyduğunda verdiği tepkiden anlamıştım ki diğerlerini duysa bir dakika yerinde durmaz Aslan'ı polisin eline vermek için elinden geleni yapardı.

"Beni bir hafta evinde tuttu." dediğimde Tuba öfkeli bir soluk aldı. Elini yumruk yapmıştı. "Bu adam kendini ne sanıyor, acaba! Birinin ona haddini bildirmesi lazım, manyak herif." diye söylenmeyi sürdürdü.

Ona hak vermiştim ama detayları anlatmak için garsonun tepsideki siparişlerimizi dağıtmasını bekledim. Kahvaltı için kupada çay ve peynirli gözleme söylemiştim. Tuba kahvaltı tabağı söylemişti ve Yeşim de kaşarlı tost söylemişti. Gözlememden bir parça ağzıma attım, bu tadı bile özlemiştim.

Garson gittiğinde tekrardan konumuza döndük, "Bir daha asla, bir erkeğe yakışıklı diye güvenmeyeceğim." dedi Yeşim, bunu büyük bir itirafta bulunarak yapmıştı.

"Sen bir erkeğe yakışıklı diye güveniyor musun ki?" diye sordu Tuba alay eder gibi.

Yeşim atıldı. "Onu demek istemedim."

"Her neyse, bu adamın böyle olduğunu zaten tahmin ediyorduk. Peki, şu siteden sana yazan adam, o da mı oymuş?" diye sordu Tuba, onların da aklında en az benimki kadar soru birikmiş olmalıydı.

"Hayır, o değil Anıl Pekin'miş." dediğimde, Yeşim, "Anıl Pekin diye biri gerçekten var mıymış?" diye atıldı. "Ben onu sahte hesap zannediyordum." Kendi fotoğrafını paylaşmıyor oluşu hepimizi aynı şeyi düşünmeye sevk etti.

"Eeee, o manyağın seninle veya Aslan'la ne işi varmış?"

Omuz silktim. Tuba'nın da en az benim kadar kafası karışmıştı, yapbozun kayıp parçalarını tamamlayarak büyük resmi görmeye çalışıyordu. Ancak atladığı bir detay vardı, birçok parça şu an kayıp hâldeydi.

"Aslan bir intikamdan bahsetti ama ne olduğundan bahsetmedi."

Kızlarla konuşmamızı sürdürürken telefonum çalmaya başladı. Ceketimin cebinden çıkarttığım telefonun ekranına baktım, arayan Eylül Komiser'di. Aramasını cevaplamakla cevaplamamak arasında kalmıştım. "O mu?" diye sordu Tuba, Aslan'ı kast ederek. "Hayır." dedim ve telefonu sessize alarak masanın üzerine koydum. Arama sonlandığında tekrar aradığını gördüm. Bu kadar ısrarlı olması meraklandırsa da şu an konuşmak istemiyordum. Kızlarla konuşmamızın arasında gözüm sürekli telefonumun ekranına kayıyordu. Beni bir kez daha aradığında kızlardan özür dileyerek telefonu cevapladım.

"Buyurun." dedim buz gibi sesimle.

"Hazel neredesin, sana ulaşmaya çalışıyorum."

"Bunu sizin biliyor olmanız gerekmez miydi?" dediğimde saygısızlık sınırlarında dolaşıyor olmam umurumda değildi. Onların müdahalede bulunmaması canımı sıkmıştı. "Konuşmamız gerekiyor." dedi, sesi endişeli geliyordu.

"Bir sorun mu var?"

"Birçok sorun var ama bunlar telefonda konuşulacak meseleler değil." dediğinde sesindeki kesin tavırdan, ısrarımın boşuna olacağını anladım. "Şu an müsait değilim ama..."

"Sorun değil, müsait olduğunda bana haber ver." Telefonu kapattı. Bu gizemli konuşmadan hiçbir şey anlayamamıştım. Dün gece Aslan'ın dedikleri aklıma geldi. Ortadan kaybolacağını söylemişti, bu da izini kaybettireceği anlamına geliyordu. Konuşacağımız konunun bu olacağını tahmin etsem de söz konusu Aslan olunca çok daha farklı bir şey de çıkabilirdi.

Tuba'nın bana seslenmesiyle düşüncelerimden sıyrıldım ve ona döndüm. "İyi misin, bir sorun yok değil mi?"

Başımı salladım, "Hayır, sorun yok. Arayan geçen gün görüştüğüm komiserdi. Konuşmamız gerektiğini söyledi ama detay vermedi." diyerek yaptığımız konuşmayı özetledim. "Önemli bir şey olabilir, istersen beraber gidelim yanına." dedi. Yeşim başıyla Tuba'yı onayladığında, "Bir şeyler yiyelim ondan sonra bakarız." dedim ama kesinlikle Tuba'yı yanımda götürmek istemiyordum. Bir yandan içim içimi yerken diğer yandan sakin kalmak için çabalıyordum. Onlara daha fazla detay anlatmak istiyordum ama onlar Faruk'un gerçek yüzünü görene kadar bunu yapamazdım. Kahvaltıma geri dönerken konuşmaya

kaldığım yerden devam ettim. Beni dinleyen biriyle konuşmayı ne kadar özlemiştim. Ben konuşuyordum, onlar da fikirlerini söylüyordu. Yeşim daha durağan dursa da Tuba aklına gelen hakaret ve küfürleri sakınmadan dile getiriyordu.

Kahvaltımız bittiğinde ardından kahve söyledik. Benim anlatacaklarım bitmişti, onlara yüzeysel olarak yaşadıklarımdan ve Aslan'la konuşmamızdan bahsettim ama derine inmedim. Onun gibi birinin hiçbir şeyi özel kalmamalıydı ama yine de bazı şeyleri anlatmaya hem dilim varmamıştı hem de bana kalmasını istedim.

Tuba beni kollarının arasına aldı. "Ah, Hazel, kuzum... Neler yaşamışsın da haberimiz yok. Biz de seni Aslan'la işi baya ilerlettin zannediyorduk." Yeşim de oturduğu yerden kalktı ve yanımıza geldi. Üçümüz beraber kafedeki tuhaf bakışları umursamadan sarıldık.

Konuşmam boyunca sabırsızca ayağını sallayan Tuba, kahvelerimiz bittiği anda ayaklandı. Yeşim'le, onun bu ani kalkışına baktık. "Ne bu acele?" dedi Yeşim, lafı ağzımdan alarak.

"Eee hadi daha ne kadar burada çene çalacağız, gidelim de polislerden bir gelişme var mı onu öğrenelim. Burada durduğumuz her saniye bir sapığı dışarıda tutuyoruz." Aslan'a olan nefretini gözlerinden okuyabiliyordum. Ona hak verdim ama yanımda gelmemesi için bir bahane bulmaya çalıştım. Oraya benimle gelirse olayın sadece Aslan'dan ibaret olmadığını öğrenecekti.

Yeşim de ayaklandı, eşyalarımı aldıktan sonra adisyonu elime aldım. Kasaya gittiğimizde hepimiz Alman usulü ödememizi yaptık. Kafeden çıkarken Tuba'yı uzaklaştıracak ama onu kırmayacak bir konuşma düşünüyordum.

Yeşim'in arabasının yanına geldiğimizde, "Kızlar, yanlış anlamayın ama tek gitsem daha iyi olur." dedim.

Yeşim kapısını açmış arabaya binerken "Neden ki?" diye sordu.

"Ne bileyim, sonuçta bana verdikleri bilgi gizli tutulması gereken bir şey de olabilir. Boşu boşuna ne sizi ne de kendi başımı yakmak isterim." dedim arka kapının önünde dururken, "Tamam, biz de senin yanında girmeyiz. Dışarıda bekleriz ama yine de yanında olalım." dedi Tuba, onların yanımda olduğunu bilmek beni güvende hissettirdi. Tebessüm ettim, bu fikir hoşuma gitmişti.

"Sağ olun kızlar, iyi ki varsınız." dedim. Arkadaşlarım olmasa tek başıma delirirdim herhâlde. Arabaya bindim ve Eylül Komiser'i aradım. Bana Siber Suçlarla Mücadele Şube Müdürlüğü'ne gelmemi söyledi. Beni çağırdıklarına göre Aslan peşimde değildi öyle değil mi? Öyle olsa bana engel olmak için çabalardı veya başka planları olduğu için şimdilik bana müdahale etmiyordu. Sürekli olarak onun bir sonraki hareketini tahmin etmeye çalışıyordum. Bunu bilmem çok zordu çünkü o çözülemezdi. Kafası çok farklı çalışıyordu. Ben şu an ne yapacağını düşünürken o gelecek sene ne yapacağını bile planlamış oluyordu. Dün geceyi düşündüm. Sesindeki o üzüntüyü, özür dileyişini... Böylesine kusuruz planlar yapan biri nasıl olurdu da dün gece başıma geleni planlamamış olurdu? Belki de kusursuz plan yapmak yalnızca Tanrı'ya ait olduğu için şaşmıştı.

İnternetten baktığımız konumdaki yere geldiğimizde karşımızdaki koca binaya baktım. Geçen gün getirildiğim yer burası değildi. Orası alelacele sorgu için getirildiğim bir yerken şimdi tam olarak merkeze

çağrılmıştım. Arabadan inmeden önce kızlara baktım. İşin ciddiyetini bir kez daha fark etmiştim ve ellerim terlemeye başlamıştı. İkisi de beni destekliyordu. Onlardan aldığım güçle arabadan indim ve girişe doğru yürüdüm. İstemsiz, bakışlarım etrafıma kaydı. Girene kadar etrafıma bakmayı sürdürdüm. Birinin hâlâ beni durdurmamış olması tuhaftı. İçeriye girdiğimde Eylül Komiser'i aradım. Bana yardımcı olması için birini yönlendirdiğini söyledi. Onunla konuşmamı sonlandırdığımda yanıma gelen genç polis memuru ile beraber yürümeye başladık. O önden yürüyordu, ben de arkasından onu takip ediyordum. Bir kapının önünde durup bana onun olduğu yeri gösterdiğinde, "Teşekkür ederim." diye mırıldanarak gösterdiği odanın kapısının önünde bekledim. Terleyen elimi kot pantolonumun üstüne sildim ve derin bir nefes aldım. Aralık kapıyı iki kez tıklattıktan sonra içeriye girdim.

İçeriye girdiğimde geniş odanın bir ucunda, bilgisayar başında oturan polis memurunu gördüm. Başında iki memur daha vardı ve hepsinin bakışları bilgisayara kilitlenmişti. O tanıdık yüz, başını kaldırıp bana baktığında, "Geldiğine sevindim. Gel otur." diyerek masanın karşısındaki koltuğu gösterdi bana. Odada üç masa, hepsinin üzerinde de iki bilgisayar vardı. Yanındaki masa boştu ve karşısındaki masada oturan polis memurunun parmakları sürekli olarak klavyeye basıyordu. Odada rahatsız edici bir sessizlik vardı. Eylül Komiser'in gösterdiği koltuğun ucuna oturdum.

O da karşıma geçti. "Nasılsın, iyi misin?" dedi ilgili gözükmeye çalışarak, bunu umursadığını zannetmiyordum.

"İyi olmaya çalışıyorum." dedim.

"Çok fazla vaktini almamak için hızlı bir şekilde konuya gireceğim." dediğinde başımı salladım. Bana o geceden sonrasını sormasını bekledim ama onun yerine, "Dün gece Aslan'la ne konuştunuz, sana karşı tavırları nasıldı?" diye sordu.

Şaşkınlığımı gizleyemeden sordum. "Siz orada mıydınız?"

"Sayılır, içeri girmedik sadece aracını takibe almıştık. Dün gece Aslan seni evine bıraktıktan sonra ne yapmış olabilir?"

Sorusuyla dün geceyi düşündüm. Aslan, arabadan inmemişti ve öncesindeki konuşmalarımızı düşündüm. "Aklına ne gelirse söyleyebilirsin." dedi. Etrafımızdakilerin bakışlarını üzerimde hissediyordum. Hepsi ağzımdan çıkacakları meraklı gözlerle bekliyordu. Kendimi rahatsız hissederek kıpırdandım. Bu odadaki herkesin benim aptallığımı biliyor olduğunu fark etmek beni huzursuz etmişti. Etrafıma bakarken Eylül Komiser, oturduğu yerden kalktı. "Gel benimle." dedi, rahatsız olduğumu anlamıştı. Odadan çıkıp başka bir odaya girdik. Burası boştu ve tek bir masa vardı. O, masaya otururken ben de karşısındaki koltuğa oturdum.

"Şimdi bana anlat, dün gece ne konuştunuz? Yolda veya öncesinde sana bir şeylerden bahsetti mi?"

Aklımda olan ilk düşünceyi söyledim. "Bana bir süre ortadan kaybolacağını söyledi." dedim.

Bu verdiğim bilgi ilgisini çekmemişe benziyordu. "Başka?"

Düşündüm ama aklıma işe yarar başka bir şey gelmiyordu. Sadece arabadan inmeden önceki o konuşmamız vardı aklımda ve bu da onları ilgilendiren bir konu değildi. "Şu anlık aklıma başka bir şey gelmiyor."

"Bize izini sürmemiz için başka bir bilgi lazım, bu adam bir anda buharlaşıp yok olamayacağına göre. Gideceği bir yer, sen evdeyken bahsettiği bir yer var mıydı?" diye sorduğunda başımı düşünceli bir şekilde salladım. Aklıma başka herhangi bir bilgi gelmiyordu. "Hayır, maalesef." desem de beni düşünmeye zorladı. Aklıma işe yarar herhangi bir bilgi gelmiyordu.

"Biraz daha düşün ve aklına bir şey gelirse mutlaka haber et." dedi oturduğu yerden bilgi yetersizliğinin verdiği memnuniyetsiz ifade ile kalkarken. Onunla beraber ben de ayağa kalktım. "Neden beni evde tuttuğu süre boyunca müdahale etmediniz?" diye sordum, sesimin azarlar tonuna mani olamamıştım.

Kaşları çatıldı, "Neden müdahale edecektik ki?"

"Beni o evde zorla tuttu ama siz..."

"Zorla mı?"

Sanki neden bahsettiğimi anlamıyormuş gibi bakıyordu bana, belki de gerçekten anlamıyordu. Ona Aslan'ın benim onlarla görüştüğümü bildiğinden bahsettim. "O gün sizinle konuştuğumu biliyordu. Eve gittiğimde bana normal davrandı. Sizin beni kullanacağınızı tahmin ettiğini söyledi." dediğimde o fotoğrafların olduğu odadan bahsetmedim. Bu bilgi Aslan'ın sapkın zevklerini ifşalamaktan başka bir işe yaramazdı.

Sözlerim ilgisini çekmişti, duraksadı. "Başka? Sen ne söyledin?"

"Suçlamalardan bahsettim."

Eylül Komiser'in gözleri ışıl ışıldı. Ağzımdan çıkacak her bir kelime onun için altın değerindeymiş gibi bakıyordu. "Peki, sana ne anlattı bununla ilgili?"

Tekrardan oturmamız için koltuklara yöneldiğinde kapı çaldı. İçeriye biri hışımla girdi ve "Komiserim, görmeniz gereken bir şey var." dedi genç bir polis memuru elinde bir telefon tutuyordu. Meraklı gözlerle ikisine bakıyordum.

"Hazel, bizi biraz yalnız bırakır mısın?" dediğinde rahatlamıştım. O son sorduğu soru ile bildiğim her şeyi bilmek istediğini biliyordum. Onlara söylediğim zaman bunun başıma açacağı işler konusunda endişelerim vardı. Odadan, aldığım komutla hızlı bir şekilde çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. Odanın sağ tarafındaki bekleme banklarından birine oturdum. Koridorda yoğun bir koşuşturmaca vardı. Bunun sebebini anlamak için konuşmalara kulak verdim.

Bir videodan bahsediliyordu. Şubenin diğer tarafında masa başında çalışan bir sürü memur vardı. Kimi bu videoyu konuşurken kimisi umursamadan bilgisayar karşısında işini yapmaya devam ediyordu.

Beklemek beni daha da germeye başlamıştı. Bahsedilen şeyin ne olduğunu düşünüyordum. Belki de Aslan'la bir ilgisi yoktu. Burası büyük bir yerdi. Başka bir suçlu hakkında konuşuyor olabilmeleri büyük bir ihtimaldi. Konuşmaların arasında infaz videosu lafı geçti. Bu kelimenin kafamda canlandırdığı görüntü rahatsız edici olduğundan oturduğum yerde kıpırdandım. Umarım daha fazla beklemezdim ve beni yollamaya karar verirlerdi.

Yarım saat kadar daha bekledim. Eylül Komiser odadan çıkmadı ama odaya bir sürü kişi girip çıktı. Hepsi yoğun bir telaş içinde ve endişeli surat ifadesiyle girip çıkıyordu. Karşımdaki beyaz duvarı incelemeyi sürdürdüm. Biraz daha bakmayı sürdürürsem bakışlarımla

duvarı delecek ve ardını görebilecektim. Öyle ciddiyetle otururken birden birinin adımı söylediğini duydum. "Hazel Hanım." dedi bir kez daha, bakışlarımı duvardan çekip sesin geldiği tarafa doğru çevirdim.

"Gelin." dedi ve beni yaklaşık kırk dakika önce çıktığım odaya geri çağırdı.

İçeriye girdiğimde Eylül Komiser'in önündeki bilgisayarda bir görüntü vardı. Fazlasıyla karanlık duruyordu. Ben içeriye girdiğimde bilgisayar ekranını kendine doğru çevirdi. Düşünceli bir şekilde başını kaşıdı ve sanki bir şey söyleyecekmiş de söyleyemiyormuş gibi kararsız bir yüz ifadesiyle bana baktı. Her bir hareketini anlam çıkarmaya çalışarak inceledim. "Bana bir şey mi söyleyeceksiniz?" diye sordum onun konuşmayacağını anlayarak, "Evet ama bunu sana söylemem ne kadar doğru bilemiyorum." dedi ve oturduğu yerden kalkarak odanın içinde volta atmaya başladı. Bu hâli beni korkutmaya başlamıştı.

"Doğruca söyleyebilirsiniz sonuçta beni işin içine siz dahil ettiniz." dediğimde odaya kapıyı çaldıktan sonra biri daha girdi. Bu kişi, Eylül Komiser'le birlikte beni sorguya alan kişiydi. Onu tanımam birkaç saniyemi almıştı. Bakışlarından hoşlanmadığım adam, kapının girişinde durdu. Bakışları öfkeliydi. Diğerlerinden farklı duruyordu. Giyimi, saçı, sakalı sıradan bir polis memuru gibi değildi. Burası tuhaf bir hâl almaya başlamıştı.

"Biri ne olduğunu söyleyebilir mi?" dedim.

"Aslan..." diye konuya girdi Eylül Komiser, "Öldürülmüş."

O kelimeyi duyduğum anda, "Ne!" diye bağırdım. Kendime hâkim olamamıştım. Bu doğru olabilir

miydi? Rüyamı anımsadım. "Şaka bu değil mi? Bu kesinlikle onun oyunu olmalı, onu kim öldürsün ki?" Bir cevap ararken bakışlarım ikisi arasında gitti geldi.

"Maalesef doğru." dedi Eylül Komiser güçlükle konuşurken.

"Maalesef." dedi diğer polis.

"Neredeyse bir yılımızı bu adamı yakalamaya verdik şimdi birden bu şekilde, bu kadar kolay olamaz!" dedi Eylül Komiser, Aslan'ı kafasına taktığı belliydi.

"Ne yapabiliriz ki bundan sonrası cinayet büronun sorunu." Aslan'ın ölümü, en az Eylül Komiser'inki kadar onun da canını sıkmış duruyordu.

Bu haberin gerçek olduğuna inanmıyordum. "Sizi kandırmasına nasıl izin verirsiniz?" dedim ısrarla. "Sizi kandırıyor, o ölmemiştir!" dedim kendimden emin bir tavırla, dün geceki rüyam aklıma geldi ve gülmeye başladım. Gördüğüm aptal bir kâbustu sadece, o ölmüş olamazdı.

Eylül komiser araya girdi, "Ceset bulunana kadar bekleyeceğiz ama yine de şu görüntüler maalesef doğru." dediğinde başımı salladım. Ceset mi? Ceset diye bahsettikleri kişi Aslan'dı. Ondan artık ceset olarak bahsediliyordu. Bunu kabul etmiyordum. "Sizi kandırıyor, o ölmemiştir! Bana söyledi. Bir süre burada olmayacağını söyledi." dedim ısrarla başımı sallarken, "Hayır, bu doğru değil."

Önündeki bilgisayarı bir anda bana doğru çevirdi ve videoyu başlattı. Masaya doğru yaklaştım. Video loş bir ortamda çekilmişti ve görüntü kalitesi düşüktü. Aslan dizlerinin üstünde oturuyordu. Elleri bağlı öylece duruyordu. Üzerinde dün gece giydiği takım vardı. Arkasındaki karanlığın içinden bir topuk sesi yankılandı. Aynı dün gece rüyamdaki gibi, diye düşündüm. Topuk sesi

kesildi, kadın kameranın kadrajına girmedi. Aslan'ın çırpınışlarını gördüm. Ağzındaki bağlı bezden konuşamıyordu. Aslan çırpınmayı bıraktığında silah sesi duyuldu. Bir, iki, üç... Aslan yüzüstü yere düştü. Kamera bir süre sabit kaldıktan sonra aşağı doğru indi, ceketinin üzerinde kurşun delikleri ve kan vardı.

Görüntü kesilip ardından yazı geldi ekrana,

"Cesedini köpeklere yedireceğim."

Video durmuştu. Odada derin bir sessizlik vardı. Az önceki görüntülere sevinmem gerekirdi değil mi? Dün gece rüyamda gördüğüm gibi, yapmak istediğim buydu değil mi? Görüntüler beynime kazınırken başımı salladım. "Bu o değil." dedim itiraz ederek. O değildi. Ben hiçbir zaman onun ölmesini istememiştim. Onun varlığından kurtulmak istesem bile bu şekilde olmasını dilememiştim. Onun peşimi bırakmasını istediğimde bile ölmesini istememiştim. Onu bir daha asla görmek istemediğimi söylerken bile bunun günün birinde gerçekleşme ihtimalini düşünmeden dilemiştim. Onun asla peşimi bırakmayacağına inanmıştım.

"Hazel sakin ol!" dedi bir ses, kadın sesi ama nerede olduğumu unutmuştum bile. Başımı salladım ısrarla, "Değil!" dedim.

Biri kolumdan tutup beni koltuğa oturttu. Başımı sallamayı sürdürdüm. Tıpkı arabanın önüne konan bir süs köpek gibi başım sürekli sallanıyordu. "Ona su getir!" dedi kadın sesi, gözlerimin önünde bir perde vardı ve görmemi engelliyordu.

"Sakin ol!" diye tekrar etti. "Kabul etmesi zor ama maalesef o, yine de ölüm belgesini bekleyeceğiz." dedi. "Topuk sesi bir kadın olduğuna işaret, kadın bir düşmanı

var mıydı bildiğin? Onu rahatsız eden veya onu arayan... Maria nasıldı, o yapmış olabilir mi?" diye ısrarla sorular soruyordu. Topuk sesi kulağımda çınlıyordu. "Maria onun yardımcısı asla yapmaz." dedim, o kadına güvenmiyordum ama Aslan çok güveniyor olmalı ki beni evde tuttuğunu bir tek o biliyordu.

"Başka bir kadın?" diye sordu. "Bahsettiği herhangi biri?" susması için bağırmak istedim. Düşünemiyordum ve bir an önce buradan çıkmak istiyordum. Gördüğüm görüntüleri beynimden silmek istiyordum. Kabul edemiyordum. Onun öldüğünü kabul edemiyordum. O ölmemişti. Emindim, bir yerde kesinlikle bir hata vardı. O beni bu kadar kolay bırakmış olamazdı.

"Bilmiyorum!" dedim beni bırakması için kolumu sallayarak, "Bilmiyorum! Allah kahretsin ki hiçbir şey bilmiyorum! Anladınız mı beni!" diye bağırarak oturduğum yerden kalktım. "Beni rahat bırakın!" dedikten sonra hızlı adımlarla odadan çıktım. Arkamdan biri yürüyordu. Onu atlatmak için koşmaya başladım. Buğulu gözlerle arabaya kadar var gücümle koştum ve arabanın içine kendimi attığımda tutuğum gözyaşlarımı bıraktım. Hepsi bir anda oluk oluk yanaklarımdan süzülmeye başladı. Kızların soruları başladı. Kafamı dinleyebileceğim, kaçabileceğim bir yere ihtiyacım vardı. Yanağımdaki yaşları silerken hıçkırdım. Üzülmek istemiyordum ama elimde değildi. Yerde kanlar içinde yatarken ki görüntüsü aklımdan gitmiyordu.

"O ölmüş!" diye bağırdım sadece.

"O kim?" diye sordu biri.

"Aslan, ölmüş!" dedim, son söylediğim sözler bu oldu. Sonrasında ağzımı açmadım. Onları duyamadım çünkü kulaklarım uğulduyordu.

9. Bölüm

"Bana öyle geliyor ki, ben uzun zamandan beri kendim olmaktan çok, kendimi oynuyorum."
– Václav Have

2 Ay Sonra...

"Kendini nasıl hissediyorsun, Hazel?" diye sordu Ayşin Hanım. Kırklı yaşların başında, balıketli, üzerinde şık bordo pantolon, beyaz gömlek ve bordo ceket takımı olan, kumral, sıradan güzelliğe sahip bir kadındı. Yüzündeki birkaç dokunuştan yaşı olduğundan daha genç gözüküyordu. Bakışları yumuşaktı. Beni konuşturmak için çabalıyordu. Zaten buraya gelme amacım da bu değil miydi? Bu onunla ikinci görüşmemizdi. Babamın ısrarları üzerine onunla görüşmeye gidiyordum. Biriyle konuşmak şu aralar beceremediğim bir şeydi. Kendimi anlatmak ve biriyle bir şeyler paylaşmak, bunlar benim

için anlamını yitirmişti demem daha doğru olur. Konuşuyordum ama sanki bir türlü anlatmak istediklerim dudaklarımın arasından dökülmüyordu.

"Bilmem, sanırım iyiyim..."

Ne hissettiğimi bilmiyordum. Boşlukta savruluyordum. Okulum yaz tatiline girmişti. Bu seneki planlarımın arasında babamın yanında staj yapmak vardı ama bunu yapacak enerjiyi kendimde bulamıyordum. Babamla veya kız arkadaşlarımla tatile gidebilirdim ama bunu da istemiyordum. Hayatta istediğim ne vardı bilmiyorum. Belki de bunu bulmak için ikinci defa buraya gelmiştim.

"Bana karşı açık olabilirsin." dedi Ayşin Hanım.

"Gerçekten bilmiyorum." diye itiraz ettim, bakışlarım aramızdaki ahşap sehpanın üzerinde duran yapay çiçeklere takılı kalmıştı. Ona bakmıyordum. Duruşumu değiştirirken üzerinde oturduğum deri koltuktan çirkin bir ses çıktı ve tüm odada yankılandı. Utançla bakışlarımı çiçeklerden kaldırıp masasının üzerinde adının yazılı olduğu metal levhaya çevirdim. O küçücük şeyde *Uzman Psikolog Ayşin Aytekin* yazıyordu. Bir yerde okumuştum, *"Gerçek hastalar psikiyatriste gitmezler; gerçek hastaların, hasta ettikleri kişiler gider."* yazıyordu. Bir psikiyatrist ile görüşmediğim için bu durum bana ne kadar uyuyordu emin değilim. Sadece biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı. Bazı geceler uyumak çok zordu. Onun o videodaki hâli gözümün önünden gitmiyordu. O yanımda olmasa bile her saniye aklımdaydı. Sürekli, bir şeyler onu bana hatırlatıyordu. Ondan uzaklaştığımda her şeyin biteceğini düşünürdüm. Her şeyin geride kalacağını ama kalmıyordu, bitmiyordu. Her ne kadar kabullenmesi zor olsa da ölüm raporu ile ölümü kesinleşmişti. Ölümü

bir kadının elinden olmuştu. Acaba bunu istemiş miydi "Sen yapmazsan başkasına yaptıracağım." demişti. Bunu gerçekten yaptırmış mıydı? Asıl soru, hangi canını yaktığı kadının elinden olmuştu? Günlerdir düşünürken aklıma bir isim daha geldi. Anıl Pekin, erkek olduğunu düşünmüştüm ama o bir kadın olabilir miydi, Aslan'dan intikamını onu öldürerek alan kadın. Cenazesine babam gitmişti. Ben kendimde o gücü bulamadığım için gitmemiştim ama cenazesinin çok kabalık olduğunu duymuştum. Onunla son gece vedalaşmıştık ve bu veda yeterdi. Artık peşimde birinin olmadığını düşünerek kendimi rahatlatmaya çalışıyordum. Anıl Pekin haricinde, onun da olayının Aslan ile olduğunu düşünürsek benimle işi bitmiş olmalıydı. Hayatım son iki aydır gördüğüm kâbuslar haricinde olaysızdı. Eski hayatıma geri döndüm demek isterdim ama dönememiştim. O eski kendimi bulamamıştım. Bir hafta bir insanı bu kadar mı etkilerdi? Bu kadar mı değiştirirdi? Onun etkisini hâlâ üzerimde hissediyordum.

"Hazel, beni dinliyor musun?"

Ayşin Hanım'ın sesiyle başımı salladım. "Evet, elbette."

"Bana rüyalarından bahseder misin? Geçen hafta rüyalarım beni korkutuyor demiştin, bunu biraz daha açar mısın?" aldığı notlara bakarken bana bunu sormuştu. Hakkımda çok az şeyi aklında tuttuğuna eminim. Kim bilir benim gibi kaç hastası vardı. Geçen hafta ailemden ve biraz da rüyalarımdan bahsetmiştim. Ailem hakkında konuşmak beni biraz rahatlamıştı. Geçen hafta annemin erkek arkadaşıyla tanıştığımdan bahsetmiştim. Ailem dediğim anda neden ilk aklıma gelen anının bu olduğundan emin değildim. Sanırım annemdeki değişim beni öylesine etkilemişti ki bir anda ondan

bahsetmek istedim. O adam, annemi değiştirmişti. Tuhaf ama annem uzun zamandan sonra ilk defa dizilerinin başından kalkmış ve kendiyle ilgilenmeye başlamıştı. Daha sonra babamın evinde kalmaya başladığımdan bahsettim, artık daha fazla görüşmeye başlamıştık. Babama hiçbir şeyden bahsetmemiştim. Bir süre evde tek kalmak istemediğimi söylemiştim ve annemin de erkek arkadaşı olduğunu düşününce onda kalabileceğimi söylemişti. Ona olanlardan bahsedersem bana kızacağını biliyordum ama benden daha çok kızacağı başka biri vardı. *Vahşice katledilmiş, ölü biri.* Ona hiçbir şeyden bahsetmediğim hâlde bana destek olmaya çalışıyordu. Şu aralar çok fazla içime kapandığımdan bahsettiği ve sorunu eğer onunla paylaşmayacaksam uzman biriyle paylaşmam konusunda ısrar ettiği için buradaydım. Babam benim için çabalıyordu ama bunu nasıl yapacağını o da bilmiyordu. Onunla paylaştığımız kısıtlı zamanlar bir anda çoğalmıştı. Kızı ile bir haftadan fazla nasıl başa çıkacağını bilmeyen bir babaydı. Babamla paylaşmadığım şeyler nadirdi. Murat ile onu tanıştırmadığım hâlde, sevgilim olduğunu biliyordu. Sadece bilmesi yetiyordu. Onunla bir şeyler paylaşmayı severdim çünkü o bana güvenirdi. Bana yapmam veya yapmamam gereken şeyleri söylerdi. "Senin hayatın, sana karışmıyorum ama bir şey olursa başkasından değil ilk önce senden duymayı tercih ederim." derdi. Gerçekten de karışmazdı. Onun haricinde karışmamıştı.

Geçen haftayı düşünürken bugün sorduğu soruya cevap aradım.

"Aslında, ilk gerçekçi rüyamı onun yanından ayrıldığım gün gördüm." dedim. O rüyayı hâlâ çok net hatırlı-

yordum. Kendimi bir medyum gibi hissediyordum ama bu bilinçaltımın bir oyunu olmalıydı. O gece benden onu öldürmemi istemişti, ben yapmazsam başkasına yaptıracağını belirtmişti, öleceğini biliyor gibi olması ve vaktin geldiğini söylemesi çok tuhaftı. O gece sarhoş bir adamın ağzından çıkan gevezelikler, nasıl böylesine derin bir anlam ifade edebilirdi ki? Aylardır sadece bunları düşünüyordum.

"O kim?" diye sordu defterine notlar alırken sandalyesinde, hafif geriye doğru yaslandı. Ağır bedeni hesapladığından daha geriye gitmiş olacak ki ani bir hareketle öne doğru atıldı ve duruşunu dikleştirdi.

"İsmini söylemek zorunda mıyım?"

"Değilsin ama benimle paylaşabilirsin, istersen ona takma bir isim de verebilirsin." dediğinde başımı salladım. "Ona *Gri* demeyi tercih ederim." dedim. Benim için ne siyah kadar karanlıktı ne de beyaz kadar temiz, hayatımda bıraktığı izin rengi griydi. Tıpkı ne iyi ne de kötü olduğu gibi.

Başını salladı. "Sen nasıl istersen? *Gri*, nasıl biri? Neden onunla ayrıldınız?" diye sorularını sormaya başladı. Ondan bahsetmemi istiyordu. Amaç burada benim konuşmamdı öyle değil mi?

"Dışarıdan baktığınızda gerçekten onun bir kusursuz olduğunu düşünürsünüz ama tanıdıkça..." duraksadım. Yakışıklı yüzü zihnimde net bir şekilde canlandı. "Kusurlarıyla da tanışırsınız fakat yalnızca o izin verirse." dediğimde Ayşin Hanım'ın gözleri büyüdü. Anlattıklarım onun ilgisini çekmiş gibi bana ilgiyle bakıyordu. Bunu her hastasına yapıp yapmadığını düşündüm.

Aynı şaşkın ifadeyi günde on hastaya yapmak için iyi bir oyunculuk gerekirdi. "Devam et." dedi.

"Ondan nefret etmiyorum ama onu sevmiyorum da." dedim birden. "Çok tuhaf değil mi, ona dair aklımda net bir cevap yok. O ne kötü biri ne de iyi, ne bir zalim ne de bir mazlum."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü..." duraksadım. "Tek hatası takıntılarıydı. Öyle biri olmasa kesinlikle ona âşık olurdum. Tek kusuru da onun sevgiyi bilmemesindeydi. Bazen ona gerçekten çok kızıyorum, bazen de böyle olmamış olmasını diliyorum. Onu tanısanız ne demek istediğimi anlarsınız, hatta siz de en az benim kadar ona kızarsınız. Tek bildiği yolun bu olduğunu söylemişti. Başka bir yol denemeden nasıl bu kadar emin olabiliyordu? Siz farklı bir yere gitmeye çalışırken yine de hep aynı yolu kullanmayı mı tercih edersiniz?"

Sözlerim kafasını karıştırmıştı belli, surat ifadesi değişti. Ben de bazen tıpkı onun gibi kalakalıyordum.

"Buna karar verecek olan sensin, Hazel." dedi. Birilerden tavsiye almaya öylesine alışmıştım ki Ayşin Hanım sayesinde ilk defa kendi kendime sorularımın cevaplarını aramaya başladım.

Başımı eğdim ve bu sefer gözüm yerdeki el dokuması, kırmızı İran halısına takılı kaldı. Bunun cevabı bende de değildi. Bunun cevabını ondan başka kimse veremezdi. Aramızda kısa bir sessizlik oldu sonra sorularıyla bunu böldü. "Rüyaların hep onunla mı ilgilidir?" diye sordu.

Başımı tereddütle salladım. "Öldüğü gece." dedim, bunu sesli söylemek yüzümü buruşturdu. Bundan

hoşlanmamıştım. Ondan değil de başka birinden bahsettiğimi düşündüm. Bir yabancının öldüğünden bahsetmek daha kolaydı benim için. "Onun öleceğini gördüm. Tuhaf değil mi? Sanki hissetmiş gibi onu öldürecek kişiyi gördüm?" dediğimde sesim tahmin ettiğimden hiddetli çıktı.

Başımı kaldırdım ve koyu kahve gözlerine baktım. Orada bir cevap arar gibi bakmayı sürdürdüm. Ayşin Hanım, dudaklarını araladı. "Bilimsel olarak rüyalarımız bilinçaltımızla ilgilidir. Düşünmediğin veya bilinçaltında yer almayan hiçbir şeyi rüyanda göremezsin. O yüzden sana şunu soracağım, daha önce bunu düşündün mü?" Sesi sükûnetini koruyordu. Âdeta yatmadan önce kızına masal okuyan bir annenin sesi gibi huzur veriyordu. Annem bana yatmadan önce hiç masal okumamıştı, bunu filmlerde görmüştüm.

Bu sorunun cevabını düşünmeden cevapladım. "Bana ölümünden bahsetmişti. Hatta plansız ölmekten korktuğunu söylemişti." dedim. O konuşmamız kulaklarımda çınlıyordu. Anlattıklarımla başını salladı ve defterine birkaç not daha aldı. Kafası güzel olduğu için benden onu öldürmemi istediğinden bahsetmedim. Bu düşünce kendimi kötü hissettiriyordu. Sonuçta katil olacak bir insan değildim.

"Bunların bilinçaltında yer etmiş olduğuna eminim." dedi.

Bu şekilde on dakika daha konuştuktan sonra bir saati doldurduğumuzda oturduğu yerden kalktı. Zaman çok çabuk geçiyordu. Onunla beraber kalktım ve sehpanın önünde tokalaştık. Beni kapıya kadar geçirdi. "Önümüzdeki hafta görüşmek üzere, o zamana kadar kendini

üzme ve günlük tutmaya devam et." dediğinde güçlükle tebessüm ederek başımı salladım. Günlük tutmuyordum ama ona bunu söylemedim. Bu hafta geçen haftaki gibi huzurlu ayrılamamıştım. İçimde ona çok fazla şey anlattığım kaygısı vardı. O tanımadığım bir insandı ve hayatım hakkında bir anda çok fazla şey bilen bir yabancı gibi olmuştu. Konuşmak için para ödediğim bir yabancı, ne tuhaf.

Klinikten uzaklaşırken çantamdan telefonumu çıkarttım. Arayan veya mesaj atan yoktu. Telefonu tekrardan çantama attım. Yeşim, okul kapandığı gün ailesi ile beraber Marmaris'teki yazlıklarına gitmişti ve Tuba da geçen hafta memleketi Bursa'ya gitmişti. Bu hafta sonu kuzeninin düğünü varmış ve onun hazırlıklarına yardım edecekmiş. İkisi de burada olmadığı için canım sıkılıyordu. Yapacak bir şey bulması zordu. Tuba hâlâ Faruk hakkındaki gerçekleri öğrenmemişti ve Faruk da tutuklanmamıştı. Onun yüzüne bakarken kendimi yalan söylüyormuş gibi hissediyordum ve bu düşünceden asla kurtulamayacaktım. Çoğu zaman ona gerçekleri söylememek için kendimle mücadele vermekten ne anlattığını bile dinleyemiyordum. Kendimi kötü bir arkadaş olarak hissediyordum. Aynı şekilde Tuba benden asla bunu saklamazdı.

Köşedeki kahve dükkânın önünden geçerken burnuma gelen yoğun kahve kokusuyla kahve dükkânın kapısına yöneldim. Babamda kaldığım süre boyunca burası en uğrak yerim olmuştu. Bir saat öncesinde de kliniğe giderken bu kokuyu almıştım ama şimdi daha yoğundu. Kapıdan içeriye girdiğimde yüzüme klimanın serinliği çarptı. Dışarıya göre burası buz gibiydi. Elbisemin çıplak bıraktığı

kollarımı sıvazladım ve göğsümde kavuşturdum. Kasanın önündeki kuyruğa girdim. Etrafıma baktım ve soğuk içeceklerini alan insanların masalara doğru ilerleyişini izledim. Masalarda oturan arkadaş gruplarına baktım. Köşede masada bilgisayarları ile oturan birkaç kişi daha vardı. Klavye sesi, insan sesleri ve kahve makinesi sesi birbirine karışmış yoğun bir uğultu vardı. Sıra bana geldiğinde sade, soğuk filtre kahve istedim. Adımı söyledim ve ödememi yaptım.

Kahvemi beklerken kendime oturabileceğim bir masa baktım. Yapacak bir işim yoktu ve eve gidip kös kös oturmaktansa burada oturmaya karar verdim. Babamın eve gelmesine daha iki saat vardı. İsmimi duyduğumda tezgâhın üzerindeki kahvemi gördüm. Kahveyi elime aldım ve cam kenarındaki koltuklardan birine oturdum. Yanıma kitap almadığıma pişman olmuştum. Kahvemden bir yudum aldım ve etrafı izlemeye başladım.

Birbirleriyle koyu bir sohbet içinde olan arkadaşlar, karşısındaki ekrana ciddi bir yüz ifadesiyle bakanlar ve hızla klavyelere vuran parmaklar, birbirine kavuşan âşık çiftler... Herkesin bir koşuşturmacası, bir amacı vardı.

Karşımdaki koltuğun gürültüyle çekildiğini duydum. Başımı çevirdiğimde üzerinde; ince bedenini saran askılı, siyah, uzun, iki yanı yırtmaçlı bir elbiseyle karşıma oturan kadını gördüm. Kapının yanında boş bir masa daha vardı. Oraya oturmak yerine neden masama oturmuş ve beni huzursuz etmişti ki? Bakışlarım bedeninden yüzüne kaydı. Gözlerinde yüzünün yarısını kaplayan dikdörtgen çerçeveli gözlük vardı. Uzun yüzünü çevreleyen küt kahverengi saçları vardı. Esmer yüzü kusursuz denilecek kadar güzel ve orantılıydı. Benden en az

on yaş büyük duruyordu. Elindeki kahve bardağını ortamızdaki ahşap masaya bıraktı ve geriye doğru yaslanarak oturdu. İnce uzun bacaklarını üst üste attı. Bir şey söylemesini bekledim ama bakışlarımdan rahatsız olmuyordu. Rahatlığı, özellikle benim masamı seçmesinin bir sebebi olduğunu düşündürmeye başlamıştı. Bakışlarım aramızdaki bardağa kaydı. Alelacele karalanmış olsa bile *Hale* yazısını okuyabiliyordum.

Kahvesine uzandı ve dudaklarına götürdü. Küçük bir yudum aldı ve "Karton bardak kahvenin tadını bozuyor değil mi?" diye sordu. Kahve bardağını tekrardan masaya bıraktığında ince uzun parmaklarıyla gözündeki gözlüğü çıkarttı. Yüzünde hiç makyaj olmadığı hâlde ışıl ışıl gözüküyordu ama şimdi aramızdaki yaş farkı ondan daha fazla gözüküyordu. Koyu kahve gözleriyle sıradan olması gerekirken sıradan olmayan bir güzelliği olduğunu fark ettim.

Kadını incelerken yerimde huzursuzca kıpırdandım.

"Hazal değil mi?" diye sordu. Duraksadım. Adımı yanlış da olsa biliyordu. Boğazımı temizledim ve "Adım Hazal değil, Hazel." diye düzelttim bardağın üzerine yanlış yazdıklarını düşünerek.

"Ah benim hatam, kusura bakma. Ben Hale." dedikten sonra ince uzun parmaklarını bana doğru uzattı. Kendinden emin duruşu insanda ona hayran olma isteği uyandırıyordu. Uzattığı eline karşılık elimi uzattım. Parmaklarımı kavrayan soğuk parmakları, bedenime elektrik akımına kapılmış hissi verdi. Hafifçe titredim ve masanın üzerindeki bu soğuk tokalaşmayı bir an önce sonra erdirmek için hızla elimi çektim. Ondan hoşlanmamıştım.

"Hazel." dedi sanki adım ağzında ekşi bir tat bırakır gibi, yüzü değişmişti.

"Sende benim olan bir şey var, Hazel." dedi.

Neyden bahsettiğini anlamadığım için boş gözlerle baktım. Sosyal deney falan mıydı bu? Etrafıma bakındım "Anlayamadım?"

"Aslan." dedi sanki o tek kelimeyle bana her şeyi açıklamış olacak gibi. Kaşlarım çatıldı ve bir anda bakışlarım tekrardan karşımdaki kadını süzdü. Kim olduğunu anlamaya çalışırken gözlerimi kırpıştırdım. "Aslan öldü." dedim, beni bildiğine göre bunu da biliyor olmalıydı öyle değil mi? Dolgun dudaklarına alaycı bir tebessüm yayıldı.

"Aslan nerede?" diye sordu sanki az önce söylediklerim onun için bir anlam ifade etmiyormuş gibi. Aslan'ın o gece *Hestia*'da, peşine düşecekler demesi aklıma geldi. İşte karşımdaki kadın da onlardan biri olmalıydı. Kadın Aslan'ın öldüğünü bilmiyor olamazdı değil mi, yoksa benimle mi oynuyordu? "Aslan öldü." dedim. "Bu nerede olduğunu açıklıyor, öyle değil mi?" diye ekledim onun kadar alaycı bir şekilde.

Oturduğu yerden bana doğru eğildi. "Aslan'ın ölmediğini biliyorum." dediğinde sesi tıslar gibi çıkmıştı.

"O öldü. Gözlerimle gördüm o videoyu, biri onu öldürdükten sonra katletmiş." dedim. Aslan'ın öldüğünü kabul etmek benim için de kolay olmamıştı ama o ölmüştü. "Demek buna inanıyorsun?" dedi sanki buna inanmam dünyanın en tuhaf şeyiymiş gibi. Hayatımdaki eksik manyak kotası tekrardan dolmuştu. "Ama bunu duyduğum iyi oldu. Seni gözümde fazla büyütmüşüm." dedikten sonra başını salladı. Yüzünde solmayan bir tebessüm vardı.

Ciddiyetimi koruyarak sordum. "Bu da ne demek, kimsin sen?"

Sorularımı havada bıraktı.

"Demek öldüğüne eminsin, cesedini gördün mü?" Sadece kendi sorularına cevap arıyordu. Başımı salladım. "Ceset parçalanmış ve yakılmış." dedim bunu tiksintiyle söyleyerek. Onun o hâli midemi yakıyordu, boğazım düğümleniyordu. Günler sonra bunu düşünmek ve sesli söylemek benim için zor olmuştu. Hak ettiği çok fazla şey vardı ama kesinlikle böyle bir sonu hak etmiyordu.

Bu sırada küt saçlarını sağ taraftan sol tarafına savurdu ve gizemli bir tavırla konuştu. "Sen Aslan'ın ortadan kaybolmalarına daha önce şahit olmadın anlaşılan." dedikten sonra etrafına bakındı. Benimle neden böyle bir bilgiyi paylaşıyordu anlamıyorum.

"Ölüm raporu onaylandı." dedim buz gibi bir ses tonuyla.

Sanki beni duymamış gibi, "Bu sefer büyük oyun çeviriyor. Bakalım kim bilir nereden çıkacak?" diye sordu. Bunu bana değil de kendi kendine soruyordu.

Burada asıl sorun Aslan'ın nerede olduğundan ziyade bu kadının kim olduğu ve beni nasıl bulduğuydu. Tekrardan "Kimsin sen?" diye sordum.

Eliyle saçlarını düzeltti, "Aslan'ın eski bir tanıdığı." dedikten sonra oturduğu yerden kalkarken gözlüklerini gözüne taktı. "Her neyse, tanıştığıma memnun oldum. Bundan sonra daha sık görüşeceğiz, Hazelciğim." dedikten sonra masadan uzaklaştı. Bu ani gelişi ve gidişine anlam veremezken arkasından bakakaldım. Bu kadın da en az Aslan kadar deliydi. Aklından zoru olmalıydı. O da mı beni takip etmişti? Onunla oturmuştum ve hiçbir soruma cevap bulamadan çekip gitmesine izin vermiştim. Kafam karmakarışıktı. Buzları erimiş kahveme

uzandım ve büyük bir yudum aldım. Aklım almıyordu. Bu kadın kimdi ve Aslan'ın ölmediğine nasıl bu kadar emindi? Yanıma neden geldiğini ve o gizemli konuşmasıyla ne demek istediğini aklım almıyordu. Belki de kendini Aslan'ın ölmediğine inandırmaya çalışıyordu. Bir Aslan hayranı olmalıydı, onun adına üzüldüm. Nasıl olsa bir gün gerçekleri kabullenmek zorunda kalacaktı. Kahvemi elimden bıraktım. Keyfim kalmamıştı. Oturduğum yerden kalktım ve evin yolunu tuttum.

10. Bölüm

"Kafesin biri, bir kuşu aramaya çıktı..."
– Franz Kafka

Eve uzun yoldan gitmeyi tercih etmiştim. Böylece düşünmeye vaktim olacaktı. Eve varana kadar Hale denen kadını düşündüm. Böyle bir şey mümkün olabilir miydi? Aslan ölmemiş olabilir miydi? Haftalardır kendimi onun öldüğüne ikna etmeye çalışırken şimdi tam tersi ölmediği fikri, asla gerçek olamayacağını bilsem de tuhaf bir şekilde hoşuma gitmişti. Belki de içimi rahatlatan kısım medyum olmadığımdı. Onun ölümünü görmemiştim. *Hestia*'daki konuşmamızı tekrardan düşündüm. Bana vermek istediği bir mesaj olabilir miydi? Bir başkası onu

öldürmeyi kabul etmeseydi bana mı yaptıracaktı? Ölüm belgesi vardı. Bu sahte olamazdı değil mi? O zaman neden ölmeyi kabul etmişti? Neden bir anda hayatına son vermişti? Aklım kesinlikle almıyordu. Bu soruların cevaplarını düşünürken delirmemek mümkün değildi.

Eve vardığımda babam çoktan gelmişti. Akşam yemeği için aldıklarını poşetten çıkartıyordu. Mutfağa girdiğimde elimdeki anahtarı tezgâhın üzerine bıraktım. Çıkarttığı gürültüyle bana doğru döndü.

"Geldiğini duymamışım, prensesim." dedi. Bana o şekilde seslenmesi içimi burkuyordu. Babamdan bana o şekilde seslenmemesini istesem aptallık olurdu. Onun bana bu şekilde seslenmesinden nefret etmiştim ve şimdi de babamdan duymak rahatsız edici olmaya başlamıştı. Buruk bir tebessümle gülümsedim ve "Sana yardım edeyim." dedim poşetlere uzanırken. Babam alışverişini başkasına yaptırmazdı. Evine kendi seçmediği bir şey sokmazdı. Yemek konusunda da seçiciydi ve aldığı yerler hep belliydi. Mesela bugün birkaç sokak ötedeki ev yemekleri satan yerden alışveriş yapmıştı. Yaklaşık beş senedir ev yemeklerini oradan alırdı. Bir yere güvendiği zaman yıllarca oradan alışveriş yapardı. Kâğıt torbadan hazır tavuğu, yanındaki kutulardan da salata ve pilavı çıkarttım. Ağzım sulanmaya başlamıştı. Hepsini ayrı ayrı kaplara koyarken sabırsızlanmaya başlamıştım.

"Ayşin Hanım'la görüşmen nasıldı?" diye sordu. Sanki onunla yaptığım görüşme bir iş görüşmesiymiş gibi sormuştu. Omuz silktim. "Fena değil." diyebildim. Bu hem onu tatmin edecek bir cevaptı hem de gerçek olandı.

"Bak sana ne diyeceğim?" dedi. Elimdekileri masaya götürdüm ve geri geldiğimde ilgiyle bana diyeceği şeyi bekledim. İş ile ilgili olduğunu tahmin etmesi zor değildi.

"Bütün gün evde durmaktan sıkılmışsındır. Stajına başlasan mı artık, hem insan içinde kafan dağılır hem de mesleğinden uzak kalmamış olursun." dediğinde tahmin ettiğim olmuştu.

Benim yerimde kim olsa bu teklife balıklama atlardı. Sonuçta bu, Hakan Diren'in yanında çalışmak için bir fırsattı. Bir insan CV'sine daha başka ne yazmak isterdi ki? Ama onunla çalışmak düşüncesi bana sadece Aslan'ın sözlerini hatırlatıyordu. Babam çizimlerimin ve yeteneksizliğimin farkındaydı ama yine de benim için çabalıyordu. Onun yanında çalışırsam kendimi daha çok geliştirebilirdim. Bir mucize olmazdı belki ama yine de ilerleme kaydedebilirdim.

"Hemen demiyorum, istediğin zaman ofiste sana bir yer ayarlayabilirim." dedikten sonra masayı hazırlamak için tabakları çıkarttı. Ona eşlik ettim.

"Bunu çok isterim." dedim sahte bir neşeyle. Sesim tahmin ettiğimden coşkulu çıkmıştı. Bu tepkimin yalan olduğunu bilse de sesini çıkartmadı.

İkimiz bir olunca dakikalar içerisinde masa hazır oluyordu. Karşılıklı oturduk. İştahla yemeğimi yerken bir daha iş konusu açılmadı. Havadan sudan konuştuk. Her akşam yaptığımız gibi ben sofrayı toplarken o da görüşmelerini sürdürdü. Eve iş getirmeye alışmıştı. Aslan olmadığı için onun işlerinin ne olduğunu merak ediyordum. Duyduğuma göre mekânlar hâlâ açıktı ve işletilmeye devam ediliyordu bu yüzden de babamın işlerinde bir aksama olmamıştı. Mirasçısı olmadığı hâlde kime kaldığını ve nasıl bir düzenle devam ettiğini merak etmiyor değildim.

Masanın üstünü topladıktan sonra sessizce salona geçtim. Günlük rutin yaşantımıza geri döndüm. Televizyona bakındıktan biraz sonra bir film açtım. Babam işlerini halledene kadar tek başıma oturdum. Göz ucuyla sehpanın üzerinde duran telefonuma baktım. Artık o aletten nefret ediyordum. Hayatımdaki her şeyin sorumlusu oydu. Teknolojiden nefret eder olmuştum. Sözde hayatımızı kolaylaştıracak olan aletler hayatlarımızı mahvediyordu. Hakkımızdaki her bilgiyi depolayan bir casustu. O günden sonra siber suçlarla ilgili çok fazla şey okumuş ve kafayı onlarla bozmuştum. Tüm sosyal medya hesaplarımı kapatmış ve telefonuma şifre koymuştum. Paranoya böyle bir şey olsa gerekti.

Geceye doğru televizyon karşısında uyuklarken babam yanıma geldi. "Hadi odana git." dediğini duydum. İçim öylesine sıkılıyordu ki bugün hayatıma renk katan tek şey Hale denen yarı çatlak bir kadınla tanışmış olmamdı. Uzandığım yerden kalktım ve gözlerimi ovuşturdum. Zar zor ayakta kalabiliyordum.

Bir yere çarpmamaya çalışarak odama doğru yürüdüm. Yatağıma uzandığımda çok düşünmeden çabucak uykuya daldım. Düşünmeye başlarsam bu sadece uykumu kaçırırdı.

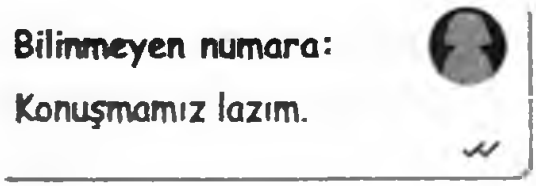
Sonraki günler aynı geçti. Her şey aynıydı. Gün aynı başlıyor ve aynı bitiyordu. Ara ara eve temizliğe gelen Suzan abla ile konuşuyordum. Kızlarla telefonla görüşüyordum. Yeşim, Tarık'ı unutmak için yazlıktaki arkadaşlarıyla daha fazla zaman geçirir olmuştu. Tuba,

kendi düğününe hazırlanır gibi canla başla kuzeninin yardımına koşmuş, kalan vakitlerinde de ailesiyle zaman geçirmişti. Düğün bugündü ve düğünden iki gün sonra, yanıma geleceğini söylemişti. Onlara anlatabileceğim değişik bir anım olmuyordu. Genellikle konuşan onlardı. Bir ara eski sıkıcı hayatımı özledim diye yakınıyor ve sadece normal olmak istiyordum. İstediğim olmuştu. Normal bir hayat yaşıyordum. Fazla normal ve normallikten sıkıcı bir hayat...

Sabah babam işe gittikten sonra televizyon karşısına geçtim. Annem gibi olmaya başlamıştım. O da erkek arkadaşıyla tanışmadan önce zamanın çoğunu televizyon karşısında geçirirdi. Bu huyundan dolayı ona çok söylenirdim. Şimdi fark ettim ki yapacak bir şeyi olmadığı için televizyondaki dizilerin olayları, entrikaları ile zamanını öldürüyordu.

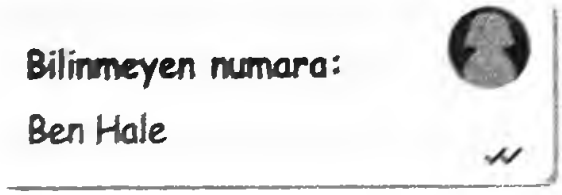
Elimdeki kumandayla sıkıntıyla kanalları geçerken telefonum çaldı. Sehpanın üzerinde duran telefonuma uzandım. Kayıtlı olmayan bir numara arıyordu. Telefonu kenara bıraktım. Kim aramış olursa olsun bilmediğim bir numarayı açmayacaktım. Telefon numaramı değiştirmiştim ve yeni numaram sürekli olarak görüştüğüm insanlarda vardı. Arama bittikten sonra tekrar çalmaya başladı. Israrla arıyordu. Telefonu elime aldım ve aramanın sonlanmasını bekledim. Ondan sonra numarayı engelleyecektim.

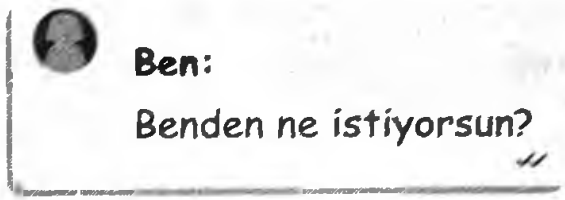
Arama sonlandığında telefon şifremi girdim ve arayan numaranın üzerine bastım. Engelleme en alttaydı. Parmağımın ucuyla oraya inerken telefonuma mesaj geldi.

Başımı salladım. Bu mesaj bana sadece onu hatırlatıyordu. Hayatımın kısacık bir zaman diliminde yanımda olmasına rağmen neden evrendeki her şey bana onu hatırlatıyordu ki? Saçmalık.

Yeni bir mesaj geldi ve o mesaj son anda bana engel oldu. Mesajı açtım.

Mesajım gittiği anda beni tekrardan aradı. Onunla konuşmak için derin bir nefes aldım. Kendimde o özgüveni bulmaya çalıştım ve aradığım özgüvene asla ulaşamayacağımı bildiğim için fazla bekletmeden telefonu açtım.

Mesajdaki gibi sordum. "Benden ne istiyorsun?"

"Görüşmemiz gerekiyor." dedi ciddi bir ses tonuyla.

"Neden?"

"Seni çok özledim bir göresim geldi." dedi alay eder bir tonla. Benden nefret ettiğine emindim. Benim de ona bayıldığım söylenemezdi. "Seninle benim tek bir ortak noktamız olduğuna göre." dedi sanki salaga anlatır gibiydi

ses tonu. Ben de ona bayılmıyordum. Neden Aslan'ın öldüğüne inanmıyordu ki?

"Tamam." dedim bu konuyu ikimiz de telefonda sesli dile getirmiyorduk.

"Geçen günkü yerde bulaşalım." dedi. "Saat bir gibi orada ol ve tek geldiğine emin ol." dediğinde bahsettiği kişilerin polis olduğunu düşündüm. Başka kimden bahsedebilirdi ki, anlayamamıştım. Onlara o günden sonra bir kez daha ifade vermeye gitmiştim. Bu, olaydan bir hafta sonraydı. Tüm haberler Aslan'ın ölümünü ve bulunamayan cesedini konuşuyordu. O zaman hâlâ içimde bir umut vardı. Ölmediğine inanıyordum, tıpkı Hale gibi. Oraya gittiğimde cesedin bulunduğu ve otopsiye gönderildiği söylendi. Parçalanmış ve yakılmış... Biri onu vahşice katletmiş. Bunu hayal etmek istemiyordum. Kafamda hep o kusursuz görüntüsüyle kalacaktı. Ölüm belgesi geldiğinde hakkındaki suçların düşeceğini söylediler. Konunun bu şekilde kapanmış olması hepsinin canını sıkmıştı anlaşılan. Ortada vahşice işlenmiş cinayetten başka bir şey yoktu. Delil yoktu, ortada örgütün başı olarak suçlanacak bir adam yoktu ve sular durulmuştu. Daha ne yapabilirlerdi ki? Onlar için bunca emek birkaç dakikada çöp olmuştu. *Emekleri katledilmişti.*

"Gelmezsem?" diye sordum. Sonuçta onunla bir şey paylaşmak zorunda değildim.

"Senin sorularının cevapları bende, benim sorularımın cevapları da sende olduğuna göre, bir süre birbirimizle görüşeceğiz." dedi yine aynı ses tonunu kullanmıştı. Az önceki gibi, sanki karşısında laftan anlamayan küçük bir kız çocuğu varmış gibi. Parmaklarımın arasındaki telefonu sıktım.

"Benim sorularımın olduğunu nereden çıkardın?"

"Ay Hazel içim şişti!" dedi bıkkın bir tavırla, "Orada görüşürüz, tatlım." dedikten sonra telefonu kapattı. Saate baktım, daha on bile olmamıştı. Onunla buluşma düşüncesi beni fazlasıyla geriyordu. Başka yapacak bir şeyim yoktu ve haklıydı. Daha cevabını alamadığım bir sürü soru vardı. Özellikle de Aslan'ın ölüp ölmemesi konusu... Kendini hâlâ bu yalanla kandırıyor olmalı ki peşimi bırakmıyordu.

Hazırlanmak için banyoya girdim. Kısa, ılık bir duş kafamı toplamama yardımcı oldu. Üzerime fazla abartılı olmayacak ama aynı zamanda şık olmamı sağlayacak beyaz-mavi çizgili gömlek elbise giydim. Hafif bir makyaj yaptım. Kendimi güzel hissetmeye ihtiyacım vardı. Böylece daha özgüvenli olabilecektim. Yanına küçük, beyaz bir çanta hazırladım. Cüzdanımı ve kartlarımı onun içine attım. Beyaz spor ayakkabılarımı seçerken telefonum çaldı. Arayanın kim olduğuna baktığımda Tuba olduğunu gördüm. Onunla konuşmaya ihtiyacım vardı ve yine doğru zamanda aramayı başarmıştı.

"Kuzum!" dedi neşeli sesiyle "Kısacık bir ara buldum ve bu arayı Faruk'u aramak yerine senin sesini duyarak geçirmeye karar verdim."

"Ah çok iyi yapmışsın." dedim kendimi yerdeki beyaz, yuvarlak, imitasyon, kuzu postu halının yumuşaklığına bırakırken.

Sesimden anlayarak doğruca "Ne oldu?" diye sordu. Ona Hale'yle görüşmemizden bahsetmemiştim. Ayşin Hanım'la görüşmemden de bahsetmemiştim. Bu kendimi tuhaf hissettiriyordu. Yaptığım kötü bir şey değildi ama onlara söylersem, onlardan gizlediğim bir şeyler olduğunu düşünebilirlerdi.

"Sana daha önce bahsetmedim. Geçen gün Hale diye bir kadınla tanıştım. Kadın bana Aslan ile ilgili birkaç saçma sapan soru sordu. Aslan nerede falan tarzında." diye konuya pat diye giriş yaptım.

"Ne! Bu da nereden çıktı?" sesinden hiçbir şey anlamadığı belli oluyordu.

"Geçen gün hava almaya çıkmıştım ve kahve içmek için bir yere oturdum. O gün yanıma geldi. Bana Aslan'la ilgili tuhaf tuhaf sorular sordu. Ölmediğini ve ortadan kaybolduğunu söyledi. Bugün beni tekrar aradı ve onunla buluşmamı istedi." diye durumu açıkladım.

"İyi de neden, neden gideceksin ki? Aslan ölmedi mi?" diye sordu onun için gereksiz bir detay olduğu belliydi, ağzından bir anda çıkıvermişti.

"Ben de öyle düşünüyorum ama kadın kendini buna inandırmış. Ölmediğini düşünüyor." dediğimde bir soluk aldı. "Adamın çevresi manyak dolu resmen." diye söylendi. Sanki Faruk çevresinden biri değilmiş gibi.

"İçimden bir ses bu kadına güvenmemen gerektiğini söylüyor. Aslan ile nasıl bir ilişkisi varmış ki?" diye sorduğunda cevap veremedim. Bunun cevabını ben de bilmiyordum. Belki de Hale'nin dediği sorularım bunlardı. Aslan defterini kapatmam gerekiyordu ama yapamıyordum. İçimde bitmek bilmez bir merak duygusu vardı ve sırf bu yüzden bile onunla görüşmem gerekiyordu. Onun neden böyle düşündüğünü bilmek istiyordum ve dahası Aslan'ın bana anlatmadıklarını bilmek istiyordum. Havada kalmış soruların cevapları onda olabilirdi.

"İlla böyle biriyle görüşeceğim diyorsan görüş ama dikkat et kendine. Ara ara yaz bana, beni bilgilendir ve

iki gün başını belaya sokmamaya çalış, sonra zaten belan geliyor bebeğim!" dedi büyük bir coşkuyla kendini kast ederek. Güldüm. Onu özlemiştim ve ona ihtiyacım vardı. Ondan sakladığım sırlar aklıma geldiğinde ise yüzümdeki gülümseme soldu. Ben kötü bir arkadaştım, değil mi?

"Seni özledim." dedim birden. Ayşin Hanım'la konuşmaktansa o parayı şu an Tuba'ya verip tüm içimdekileri dökmeyi tercih ederim. Sadece öyle duracak ve beni dinleyecekse bunu yapardım. Ama öyle değildi, kesinlikle bana kızardı. Müdahale ederdi. Faruk'un onunla çevirdiği dolapları bildiğim hâlde anlatmadığım için bana küsebilirdi de.

"Ben de seni kuzum, bozma moralini lütfen. Ayrıca kimse seni hiçbir şey yapmak için zorlayamaz bunu sakın unutma."

"Biliyorum." dedim güçlükle.

"Ve artık onu unut. Önünde koca bir hayat var. Daha genciz, yaşattıkları seni fazlasıyla etkiledi farkındayım. Bir anda kestirip atamazsın ama artık onu düşünmemeye çalış olur mu?" dedikten sonra arkasından biri adını çığırdı. Bu annesi olmalıydı. "Geliyorum." diyerek ona seslenen kişiye seslendi.

"Ben şimdi gidiyorum kuzum sonra konuşuruz. Beni merakta bırakma." dedikten sonra telefonu kapattı.

Haklıydı. Kimse beni bir şey yapmaya zorlayamazdı. Ve Aslan, unutmaya çalışsam da bir şekilde aklımdan çıkmıyordu. Oturduğum yerden dimdik kalktım. Oraya gidecek ve o kadından istediğim bilgileri aldıktan sonra bir daha onunla görüşmeyecektim. Ona istemediğim sürece bir bilgi vermek zorunda da değildim. Bugün o görüşmeden sonra bir daha Aslan'ı düşünmeyecektim.

Artık önüme bakmam gerekiyordu. Ondan kurtulmuş olduğum için şükretmeliydim. Ben kimleri kimleri unutmuştum, onu mu unutamayacaktım?

Spor ayakkabılarımı ayağıma geçirdim ve evden çıktım. Ardımdan kapıyı kilitledim. Kendime sürekli olarak şunu tekrar ettim: Bugünden sonra bir daha onu düşünmek yok. Bugünden sonra bir daha onu düşünmek yok. Bugünden sonra bir daha onu düşünmek yok. Kahve dükkânının kapısından içeriye girene kadar aynı şeyi tekrar ettim. Telefonuma baktığımda saat biri on geçiyordu. Etrafıma bakındım. Geçen gün oturduğumuz masada oturuyordu. Önünde karton kahve bardağı vardı. Camdan dışarıya baktığı için beni görmemişti. Kahve almak için sıraya girdim. Her zamanki gibi soğuk filtre kahvemi aldım ve karşısındaki koltuğa oturdum. Tekrardan telefonuma baktığımda aradan on beş dakika geçmiş olduğunu gördüm.

Üzerinde krem rengi, midi bir elbise vardı. Saçlarının arasında tutturduğu gözlüğü ve hafif yaptığı makyajla geçen güne göre daha fazla hazırlık yaptığını gördüm. O da benimle kendini yarıştırıyor olabilir miydi? Havadaki gerginliği dağıtmak için ilk ben atıldım. "Neden bu kadar Aslan'ı bulma derdindesin?" diye doğruca sordum.

"Sana olayların ne kadarını anlattı bilmiyorum ama bu benim Aslan'la şahsi meselem." dedi sanki kurcalamamdan rahatsız olmuş gibi. Güldüm, "Şahsi meseleni kendi başına hallet o zaman." dedim ağzımı açmayacağımı belli ederek. Kahvemden keyifli bir yudum aldım. Onu bu kadar rahat konuşturabileceğim aklıma gelmezdi.

Öfkeli bir soluk aldı, sesi sakinliğini koruyordu. "Salak gözüküyorsun ama o kadar da değilmişsin."

dediğinde ona ters ters baktım. Tüm keyfimi bir anda kaçırmıştı. Sanki ağzından bir şey kaçırmış gibi abartılı bir tavırla elinin ucuyla ağzını kapadı. "Salak dediğim saf salak olandan yanlış anlama beni, kalbi temiz anlamında." diyerek kendince düzeltti. Dişlerimi gıcırdattım ve anlatmasını bekledim. Bunu yanına bırakmayacaktım.

"Aslan'la çocukluğundan beri tanışırız, ailelerimiz görüşürdü. İkimiz de yaşımız ilerledikçe birbirimize karşı olan hislerimizin farkına vardık. İlişkimiz başladığında o on altı yaşındaydı, ben ise yirmi yaşındaydım. Yaşına göre fazla olgun duruyordu." Sanki hakkında olumsuz bir şey düşünmemi istemez gibi belirtmişti bunu. Yine de arada dört yaş vardı. Hale, Aslan'dan daha olgun düşünüyor olmalıydı. Acaba Aslan'ı istismar mı etmişti? Bu düşünceyle irkildim. O anlatmayı sürdürdü. "Canım cicimli sevgililerden değildik. İlişkimiz dört sene sürdü. Öncesinde de ondan etkilenirdim, kim ondan etkilenmez ki?" dediğinde bana soran gözlerle baktı. Aradan on yedi yıl geçmiş olmasına rağmen Aslan'ın daha ergen sayılacak yaşta bile insanları etkiliyor olduğunu fark ettim. "Onun da bana aynı hisleri beslediğini düşünmüştüm ama öyle olmadı. Onun gibi biri kimseyi sevemezmiş ama benim bundan haberim yoktu." dedi ve duraksadı. Boğazını temizledi, sanki bundan sonra anlatacaklarına kendini hazırlanmaya çalışıyor gibiydi. Onu ilgiyle dinliyordum. "İlk zamanlar bana fazla ilgiliydi. Her şeyi düşünen, centilmen, kusursuz... Ah, babasının oğlu, tam bir çapkın olarak yetişmişti ama hayatındaki kadına sadık gibi davranırdı. O kusursuz Demiresen ailesinin bir üyesiydi. Bay Casanova! Seni kendi dünyasına öyle hapseder ki o dünyadan çıktığın anda

sudan çıkmış balık gibi kalakalırsın." Bu bana bir yerden tanıdık geliyordu. Hale, duygularını güçlükle bastırıyordu. Sanki söylemeyi planladığından daha fazla şey dökülmeye başlamıştı.

"Bir süre sonra ondan göremediğim ilgiyi başkalarından bulmaya çalıştım. Bunu sorun etmeyeceğini söyledi, bunu duyduğumda beni aldattığını düşünmüştüm. Haksız da sayılmam yaşı ilerledikçe ona hayran olan, onu ilgiye boğan birçok kadın oldu. Yani beni önemsediği falan yokmuş. O tuhaf, aptal ilişkiyi dört yıl boyunca sürdürdük. Ayrılmamamız için hep bir bahane oldu. Onu birçok defa aldattım. Böylelikle canını yakabileceğimi düşündüm. Ama o bunun intikamını yıllar sonra benden değil babamdan aldı." dedi öfkeyle, gözlerinin kahvelikleri dolu doluydu ama burada ağlamasının imajına zarar vereceğini düşündüğünden ağlamayacağına emindim. O öyle bir kadına benziyordu. Bu duyduğum şeyler tuhaftı, birazı bana, bize benziyordu. İlişkimizin başı demişti; centilmen, kusursuz bunların hepsi Aslan'ı anlatıyordu.

"Ne yaptı ki?" diye sordum.

"Babama iftira attı! Sahte evraklar düzenledi ve onun yüzünden beş yıl boyunca, beş parasız kaçak hayatı yaşamak zorunda kaldık." dedi, tıslar gibiydi.

"Onun o kahramancılık oyunlarını kim ortaya çıkartı zannediyorsun. Beş yıldır karıştırdığı haltları bilen kimse yoktu. Polisin onu fark ettiği, onun yaptığı şeylerden haberleri yoktu. İşini gizli gizli hallediyordu ve çevresinde ona sadık olan, yaptığı işi bilen kimse de sesini çıkartmıyordu. O hastalıklı bir herif ve onu bir bulursam elimden kolay kolay kurtulamayacak!" elindeki

kahve bardağı cam olsaydı çoktan parmakları arasında parçalanırdı ama karton olduğu için büküldü ve bardağın üzerindeki kapak fırladı. Bardağın üzerinden fışkıran soğuk kahve parmaklarına doğru aktı. Çok tuhaf bir hikâyenin içine düşmüştüm.

"Senin de onun gibi bir hastalıklıyla düzgün bir şey yaşayamayacağını düşünürsek neden bana yardım etmeyesin ki, sana nasıl davrandığını biliyorum. Herkese öyle yapar. İstediğini alana kadar tam bir centilmendir, kusursuzdur, ona hayran olmamak elinde değildir çünkü o bunu ister, bunu oynar. İnsanların ona hayran olmasını sever. Daha sonrasında ise seni gerçek yüzüyle tanıştırır. Tek istediği o aptal egosunun tatmini, seni bunun için kullanmasına izin verme. Onun için üzülmene değmez. Hatta onun o bebek yüzünün estetikle o hâle geldiğini düşünerek kendini avutabilirsin." dediğinde kaşlarım çatıldı.

Bu kadın neyden söz ediyordu? Anlamadığımı belli etmeye çalıştım, onu biraz daha konuşturmam gerekiyordu. Masanın ucunda duran peçetelerine uzandı ve elini sildi. Onca şey söylemişti, kafama takılan son sözlerini anlamaya çalışmakla başladım. "Estetik mi?" diye sordum. Gerçekten kusursuz bir yakışıklılığı vardı. Şaşkınlığımı gizleyemeyerek baktım ona ama o yine küçümseyen bakışlarından birini attı. "Hayır, sadece öyle düşün." dedi azarlar bir tonda. Bir kadının üzerindeki etkisini biliyor gibi huysuzca konuşmuştu. Biliyor olmalıydı çünkü o da Aslan'la ilişkisi olan bir kadındı.

"Beni nereden biliyorsun?" diye sordum bu sefer, bakışlarım kahveye bulanmış peçeteye indi. Bunca bilgi beni korkutuyordu.

"Sen son zamanlarda yanında gezdirdiği tek kişisin." dediğinde içimden Aslan'a sağlam bir küfür savurdum. Bunun olacağını biliyordu. Hale geldiğine göre daha başka kimler peşimdeydi acaba?

"Kaçak hayatı yaşadık, demiştin. Burada olmadığın hâlde bunları nasıl biliyorsun?" diye sordum net bir cevap almak için, duraksadı ve gözlerini gözlerime dikti. "Seni bulmak zor bir şey değil, hatta günümüzde kimseyi bulmak zor değil." dedikten sonra konuyu değiştirdi.

"Onun cenazesine bile gelmedin. Ya onun ölmediğini biliyorsun ya da onu sevmiyorsun. Seven bir kadın, sevdiği adama son vedayı asla kaçırmaz. O da birini sevemez. Ancak bir şeyi ister, elde edemezse şımarık bir çocuk gibi davranır. Babası onu öyle alıştırdı. Seni elde edemediyse elde edene kadar istediğini saçmalar durur. Daha önce hiç narsist kişiliğe sahip biri ile beraber oldun mu? Onun için tek önemli olan kendisi, kendi istekleri, kendi kafasındakiler. Kafasının içinde koca bir hayal dünyası var. O, kafasındaki evrenin kahramanı! Ve eminim sen de böyle birine yardım etmek istemezsin öyle değil mi?" diye sordu.

Söylediği gibi gerçekten de Aslan'ı fazlasıyla tanıyordu. Beni istediğini söylediği zamanları düşündüm. Sürekli bunu tekrar edip duruyordu. Şimdi taşlar yerine oturmaya başlamıştı. Oturduğum yerde huzursuzca kıpırdandım. Demek Aslan bir narsistti. Bunca zaman öğrendiklerimden sonra neden buna şaşırıyordum ki?

"Birbirinizi sevmediğiniz ortada. Seni sevmeyen bir adamın arkasından ne kadar süre üzülebilirsin ki?" Son sözleriyle beni inceledi. Bana, beni sorgular gibi bir tavırla baktı. Aslında söylediğinden emindi. Aslan'ı tanıyordu

ve beni tanımaya çalışıyordu. Hareketlerimi kontrol ediyordu. Herkesin birbirinin davranışlarını takip ettiği büyük, sanal bir oyunda gibiydim.

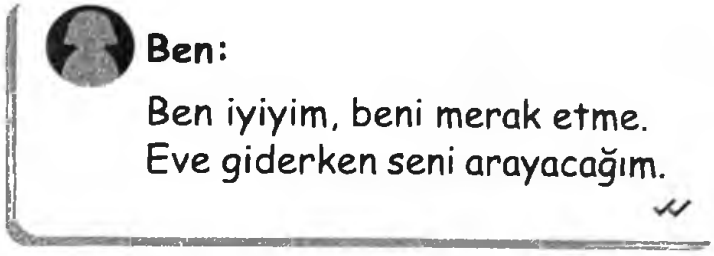
"Ben sorularını cevapladım ve şimdi sıra sen de Aslan ile son konuşmanızı anlat bana, anlat ki saklandığı deliği bulabilelim."

Aslan hakkında birçok şeyi görmemi sağlasa da onu tanımıyordum. Bana sadece Aslan ile arasındakilerden bahsetmişti. Ona güvenmem mümkün değildi. Bundan sonra kime güvenirdim veya güvenemezdim onu bile bilmiyordum. Bu söyledikleriyle ona minnet duymamı ve güvenmemi bekliyorsa yanılıyordu. Ona yalan söylediğimi belli etmemeye çalıştım ve Tuba'nın dediği gibi ona güvenmemeyi seçtim. "Sana geçen gün bahsettiğimden başka bir şey konuşmadık." dedim. Yalan söyleyip söylemediğimi anlamak için beni iyice süzdü. Bu rahatsız edici bakışlar altında kendimden bile şüphe etmiştim.

"Sana bir şey verdi mi veya ipucu olabilecek bir şey söyledi mi? İyi düşün." dediğinde başımı salladım. Maria geldi aklıma. Sorgulanması gereken kişi ben değildim, Maria'ydı. Aklıma bir tek o geliyordu.

"Maria ile konuştun mu?" diye sordum.

Onun adını söylediğimde arkasından sağlam bir küfür savurdu. "Kaçmasaydı konuşurdum. Sence patronu ortada yokken ona ne olurdu?" dediğinde başımı salladım. Bundan haberim yoktu. Maria, Aslan ile ilgili gerçekleri bilen tek kişiydi. Sürekli yanındaydı ve onunla her şeyi paylaşıyordu. Onun planlarını en iyi Maria bilirdi. İkimiz de fazla düşünceliyken telefonu çalmaya başladı. O telefonuyla konuşurken ben de telefonumu elime alıp Tuba'ya mesaj attım.

Yazdım ve gönderdim.

Telefondaki her kimse onunla olabildiğince kısa cevaplarla konuştu ve daha sonra arayacağını söyleyerek telefonu kapattı. "Bizim başka bir şey bulmamız gerekiyor." dedi duyduğu cevaplardan hoşnutsuz. "Umarım benden bir şey gizlemiyorsundur." diye tekrardan beni yokladığında başımı salladım.

"Benim gibi görüştüğü başka biri olamaz mı?" diye sordum. Sonuçta tek ben olamazdım. Başını salladı. "Diğer birkaç kızla konuştum ama hepsiyle altı aydan fazladır görüşmüyor." Aklıma gece, evine aldığı sarışınlar geldi. Onlarla konuşmuş olsaydı belki bilebilirdi. "En yakın tarihte görüştüğü kişi sensin. Sen öldürmediğine göre, ben öldürmediğime göre ve Maria olamayacağına göre." dediğinde tekrardan düşünmeye başladı. Aklıma hiçbir mantıklı açıklama gelmiyordu. Onu ben öldürmezsem başkasına bunu yaptıracağını söylemişti ama yine de Hale'ye göre ortada böyle bir kişi yoktu. "Nasıl bu kadar savunmasız olabildi?" diye sordum birden. Onun çevresinde sürekli birleri olurdu. Aslında bu soruyu defalarca kendime sormuştum ama şimdi sesli düşünüyordum.

"Hah." dedi birden. "Aferin, şimdi akıllanıyorsun." dediğinde parmağıyla beni gösterdi. "Şimdi söyle bana böyle bir adamı kim öldürebilir, Hazel? Sen buna inanıyor musun?"

"Neye inanıp neye inanmayacağımı bilmiyorum." dedim. "O bir ölümsüz değil, ölmüş olabilir ama dediğin gibi de olabilir." dedim aylardır kendimi öldüğüne inandırmaya çalışırken şimdi tek bir sözüyle başladığım noktaya geri dönmüştüm. Sanırım ölmediğine inanmam için bir kıvılcım yetmişti.

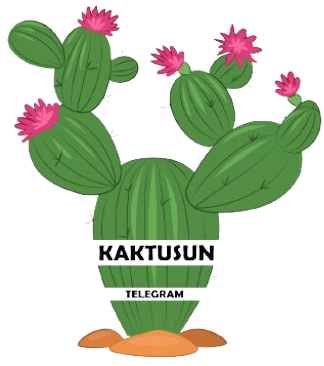
"Onu bulduğunda ne olacak?" diye sordum. Dediği gibi ölmediyse ve ısrarla peşinde olduğuna göre bir gün bulursa ne yapacaktı?

"Paramızı ondan fazlasıyla alacağım ve aynı şekilde onu bu ülkede yaşatmayacağım. Ölene kadar kaçak hayatı yaşamak zorunda kalacak. Sahte kimliğiyle gününü gün etmesine izin vermeyeceğim." dedi sanki kendisi öyle yaşamış gibi. Belli ki öyle yaşamıştı. Çok tuhaf, Hale'nin anlattığı hikâye bana bir yerden tanıdık geliyordu. Aslan, gerçekten Hale'nin babası suçlu olduğu için ona bunu yapmış olabilir miydi? Hale, Aslan'ın yaptığı işleri biliyordu ve babasına iftira atarak bunu yaptığını düşünüyordu belli ki.

"Babanı neyle suçladı?"

Fazla kurcalamamdan hoşlanmamış bir şekilde, burnu havada konuştu. "İftira attı, bunu bilsen yeter." dedikten sonra konuyu kapatmaya çalıştı. Fark ettim ki ikisinden biri yalan söylüyordu veya ortada farklı bir dolap dönüyordu. Hale'nin babasının yaptığı bir şey Aslan'a dokunmasa ona bunu yapmazdı veya gerçekten de Hale'nin yaptıklarının intikamını babasından almıştı. Bu da demek oluyor ki Aslan'ın kahramanlığı yalandı. İnsanlara iftira atarak veya sahte evraklar düzenleyerek bunu yapıyordu. Bu daha korkunçtu. Hale, Aslan'ı bulacağından emindi. Evet, Aslan gibi bir adam kolay kolay

öldürülemezdi ama sonuçta o da ölümsüz değildi. Birinin onu oyuna getirmiş olması mümkündü. Kafamda çelişen bir sürü soru vardı. Bir tezim diğer bir tezle sürekli olarak birbirini çürütüyordu. Aklıma bir isim geldi. Anıl Pekin. Onu kandırmayı başaran biriydi. Aslan'la yollarımızı kesiştiren kişiydi. Bu fikirden hoşlanmasam da Anıl Pekin geldi aklıma. Bunu sesli dile getirmedim. Aslan'la sorunu olan birçok insan vardı. Hale beni bulduğuna göre pekâlâ onu da bulabilirdi.

11. Bölüm

"Neyse ki yarın var. Umutların en sevdiği gün..."
– Sezai Karakoç

Hale ile görüşmemizin ardından iki gün geçmişti. Dün Ayşin Hanım'la görüşmem vardı. Bir arpa boyu yol kat edemediğimiz, narsist kişilik üzerine konuştuğumuz bir saatti. Tarif ettiği kişilik Aslan'a uyuyordu ama eksiklikler de vardı. O konuşurken üzerinde düşünmek için notlar almıştım. Tek bir şey kafamı karıştırıyor. Yaptıklarından dolayı özür dilemekten kaçınır demişti, pişmanlık duymaz veya empati beslemez. Hata yapmadığını düşünen bir insan özür dilemez, demişti. Aslan benden iki defa özür dilemişti. Birincisi, Yeşimlerde kaldığımız gece ve diğeri, o son geceydi. Diğerini hatırlayınca

o iğrenç, karanlık ara sokak geldi aklıma. Bedenimi korunmasız hissettim. O geceyi unutmaya çalışmıştım, sonraki günlerde üzerine düşününce Aslan'ın tavırları öyle inandırıcı gelmişti ki onun oyunu olmadığına ikna olmuştum. Şimdi tekrar tereddüt ettim. Benden özür dilemişti, bu onun o geceyi bana yaşattığı anlamına mı geliyordu? Kendi yaptıysa neden özür dilesin ki? Yoksa yanımda olamadığı için mi özür dilemişti? Fazla detaylara takılıyordum ama kafam öylesine karışıktı ki Tuba'ya otobüsten iner inmez buraya gelmesini söyledim. Ona ihtiyacım vardı. Burada birkaç gün kalmasını rica etmiştim ve o da beni kırmamıştı. Babamdan akşam için istediğim yemeklikleri masaya koyarken kulağım kapıdaydı. Tarık onu otogardan alacak ve eve getirecekti. Bu fikirden hoşlanmasa da ona büyük kolaylık sağlayacağı için sesini çıkartmadı. Buraya en yakın durak yarım saatlik mesafedeydi. Elinde valizle oradan buraya yürümesi işkence olurdu.

Kapı çaldığında elimdeki kâseyi masaya koydum ve "Ben bakarım!" diye seslendim kapıya koşarken. Babam eve geldiğinde banyoya girmişti, şimdi de hazırlanıyordu.

Kapıyı açtığımda işte oradaydı. İkimiz birbirimize coşkuyla sarıldık. Görüşmeyeli iki haftadan fazla olmuştu ve onu çok özlemiştim. Tarık, Tuba'nın valizini içeriye taşırken, "Ay ayy..." diyerek bizim çıkarttığımız sesleri taklit etti alay ederek. Tuba ona ters ters baktı. Eğer Tuba öyle yapmamış olsaydı ona takılırdım. Neden soğuk davrandığımızı anladığını düşünüyordum.

Tarık evden çıkarken biz de beraber mutfağa geçiyorduk. "Sana neler hazırladım bir bilsen, parmaklarını yiyeceksin." İkimiz de benim yapmadığımı biliyorduk,

ondan dolayı sadece güldü. "Önce elimi yüzümü yıkayıp tuvalete gitmem lazım." dedi bacaklarını birbirine sürterek, sıkıştığını belli eden bir tavırla. Ona misafir banyosunun yerini gösterdim. O sırada babam da hazırlanmış, üzerinde şık bir takım ve yaydığı erkeksi kokuyla merdivenden aşağı iniyordu. Tuba, babamı görünce duraksadı ve selam verdi. Etkilendiğini belli etmemeye çalıştı ama yanakları al al olmuştu. Babamın karizmatik bir adam olması onun suçu değildi, yine de akşam için fazla abarttığını düşünüyordum. Tuba banyoya girdiğinde babama döndüm.

"Hayırdır babacığım, kıskanmaya başlıyorum. Benim için hiç böyle hazırlanmadın." dedim alıngan bir ses tonuyla. Gür sesiyle kahkaha attı. Yanıma geldi ve beni kollarının arasına aldı. "Bugün bir görüşmem var, o yüzden giyindim." diyerek hazırlığının sebebini belirtti. Kollarının arasında parfüm kokusundan neredeyse boğulacaktım. Güçlükle geriye doğru çekildim ve ciddiyetimi korumaya çalışarak elimi belime koydum.

"Bu hazırlık bana pek de iş görüşmesi içinmiş gibi gelmedi." dedim. Sanki onu yakalamışım gibi baktı bana ve sonra kıvırdı. "Sen arkadaşınla baş başa kal biraz, geceye dönmüş olurum." dedi. Babamı paylaşmak istemiyordum ama onunla kaldığımdan beri ilk defa gece dışarı çıkacak olmasından dolayı üzgündüm. Önceden bunu daha sık yaptığını biliyordum. Kendimi onun hayatını yaşamasına engel olan biri gibi hissettim. Halbuki babamdı, böyle hissetmemem gerekirdi.

Tuba işini halledip çıktığında babam ikimizle de ayaküstü sohbet ettikten sonra evden çıktı. Tuba o çıktığı anda arkasından, "Vay anasını bu adam yaşlandıkça daha

da karizma oluyor. Ezgi abladan özür dilerim ama inşallah babana çekersin Hazelciğim." dedi sesindeki hayranlığı gizleme zahmetinde bulunmayarak. Ona hayranlığının sadece dış görüşünden ibaret olmadığını biliyordum. Onun kadar başarılı ve ünlü olmak istiyordu. Son sene Faruk'a ayırdığı zamanı azaltıp çizimlerine odaklanırsa bu mümkün olabilecek bir şeydi çünkü yetenekliydi.

Masaya oturmadan önce dağınık saçlarını bileğindeki lastik tokayla topladı. "Off çok acıkmışım şunlara bak." diyerek salyalarını kontrol altına almaya çalıştı. "Zaten evde çok kilo aldım. Bir de bunları yersem artık evden yuvarlanarak çıkarım." dediğinde "Abartma." diye itiraz ettim. Sarma tabağını uzattım ve tabağını doldurmasına yardımcı oldum.

"Senin için demesi kolay Bayan Hiçbir Fazlalığı Olmayan." dedikten sonra beni süzdü. Sanki kendisi benden farklıymış gibi davranıyordu. Bunun karşılığında ben de onun ince bedenini süzdüm. Üzerinde yırtık, mavi kot pantolon ve çiçek desenli, askılı bir bluz vardı. Benden en fazla bir iki kilo fazlaydı ve benden birkaç santim kısaydı. O iki kilo fazlalığı boyundan dolayı gösteriyor olabilirdi. Bu abartılı tepkisine gözlerimi büyüterek baktım.

"Abart istersen, hiç kilo almamışsın ki." diyerek ona bakmayı sürdürdüm. Bana hemen itiraz etti ve ikimiz bu kilo muhabbetini biraz daha sürdürdük. Klasik benim oram da büyük, benim şuram şişti muhabbetinden sonra benim göğüslerimin gereksiz büyük oluşu ve onun da basenlerinin geniş olduğu konusunda aramızda anlaştık. Bu kusurlar yememize engel değildi. Tabağımızı doldurduktan sonra yanına içecek olarak meyve suları koydum.

"Hale denen kadınla ne konuştunuz?" diye sordu.

"Aslan'ın ölmediğine inanmaya devam ediyor. Bu sefer sanki haklı gibi bilmiyorum." dedim sandalyeye kendimi bırakmış, tabağımdakilerden atıştırırken.

"Anlaşılan seni buna inandırmayı başarmış. Bu çok saçma, farkındasın değil mi? Bir insan nasıl kendini öldü göstermek için polise o videoyu gönderebilir ki? Sen de gördün adam vurulmuş ve ölüm raporu bile var." dediğinde başımı salladım. Ona hak veriyordum. Ben de aynı şeyleri düşünüyordum ama Hale bir yerde sahte kimlik demişti. Aslan bir yolunu bulup bunu başardıysa sahte kimliği ile dünyanın herhangi bir yerinde olabilir miydi? Belki de yurtdışına çıkmamış, ülkenin herhangi bir yerinde bile olabilirdi. Yine de bunların hepsini yaptığını düşünmek biraz imkânsız gibi geliyordu. İçerisinde çok fazla kanunsuzluk vardı ve aklım almıyordu.

"Faruk ne diyor bu duruma?" diye sordum. Ona ilk defa bunu soruyordum. Bir anda öksürmeye başladı. Yediği boğazında kalmıştı. Önündeki meyve suyu bardağını ona uzattım ve hafifçe sırtına vurdum. Meyve suyundan bir yudum aldı ve yutkundu. Bardağı tekrardan masaya koyarken tabağının kenarındaki peçeteyi eline alıp ağzını sildi.

"Bunu hiç konuşmadık. Açıkçası son birkaç haftadır anca toparladı. Aslan'a bu kadar değer verdiğini düşünmemiştim." dedi bir itirafta bulunarak. Şaşırmıştım. Aynı örgütten olduklarına göre, Aslan yaşasaydı Faruk'un da bilmesi gerekmez miydi?

Başımı salladım. "Anladım." diyebildim. "Öyle olsa Faruk da bilirdi herhâlde." diye mırıldandım tabağımdakileri yemeğe devam ederken.

"Kesinlikle." diye mırıldandı benim gibi.

İkimiz arasındaki sohbet bir anda bıçak gibi kesildi. İkimizin de aklından şu an farklı şeyler geçtiğine emindim. Bu konu bir şekilde açıldığına göre artık ondan daha fazla bir şey saklamak istemiyordum. Tuba meyve suyundan birkaç yudum daha aldıktan sonra "Sana bir şey söyleyeceğim." dedik aynı anda. Elini üzerindeki pantolonun üzerine sürttü ve sesli soluk aldı. Her ne söyleyecekse bunun için kendini hazırlıyordu. Benim söyleyeceklerim bir süre daha bekleyebilirdi. "Dinliyorum." dedim onun hareketlerini izlerken, fazla gerilmişe benziyordu.

"Ben." dedi. "Faruk'un ne iş yaptığını biliyorum ve Aslan'ın da, yani onların yaptığı işi biliyorum." Bu ani itirafla gözlerimi kırpıştırdım. Benim bildiğimi biliyor muydu? Bunca zamandır boşuna mı karın ağrısı çekmiştim? Emin olmak için yüzüne bakmayı sürdürdüm. Faruk ona gerçeği söylemiş miydi gerçekten? Bir açıklama bekledim.

"Aslan sana söylemiş olmalı, polis de peşine bu yüzden düşmüştü değil mi?" diye sorduğunda ikinci bir şaşkınlık daha yaşadım. "Nasıl ifade edilir bilmiyorum ama yaptıklarının kötü bir şey olduğunu düşünmüyorum." diyerek konuya girdi. Bu az önceki itiraftan daha büyüktü. Faruk'un ona gerçeği söylemediğini düşünmeye başladım. Oturuşumu dikleştirdim ve doğruca anlatacaklarına odaklandım. Bana da yaptıkları kötü gelmiyordu ama yanlıştı.

"Sonuçta onlara zarar verecek birine müdahale etmeleri gerekir öyle değil mi? Onlar da bunu yapıyor. Bu yaptıklarını doğru buluyor olmam, Aslan'ı sevdiğim anlamına gelmesin hâlâ ondan nefret ediyorum ama bu onun kişiliğiyle ilgili bir mesele." dediğinde aynı şeyden bahsettiğimize emin oldum.

"Sen bunu ne zamandır biliyorsun?" diye sordum.

Bakışları parmaklarına kaydı. Böyle masumlaştığına göre kesinlikle kaldıramayacağım bir itiraf geliyordu. "Yeşimlerde kaldığımız geceyi hatırlıyor musun? Ondan sonraki gün." dediği anda şok oldum. "Ne?" Ben günlerdir boşuna mı karın ağrısı çekiyordum?

"Ne!" diye tekrar ettim. Beni polise gitmem konusunda destekleyen arkadaşımla, karşımda oturan aynı kişi miydi?

"Sen bunu biliyordun ve bana söylemedin mi?" diye sorduğumda başıma ağrılar girmeye başlamıştı. "Sen o zaman Aslan ile beraberdin. Ne zaman haber verebilirdim ki? Ayrıca sen bunu bildiğinden Aslan'ın yanında değil miydin? Aslan'ın bu yüzden yanında olduğunu düşündüm. Sonuçta işleri bu öyle değil mi, senin peşindeki sapığı da pekâlâ bulabilirler diye düşündüm." dediğinde ona karşı çıktım.

"İşleri bu evet ama benim bundan kesinlikle haberim yoktu. Bana bunu Aslan, yanında kaldığım son hafta söyledi. Ayrıca böyle bir şey yaptığını bilsem de ondan yardım istemezdim çünkü yaptıkları iş yasal değil, yakalanırlarsa alacakları ceza on yıldan başlıyor. Polis beni aldığında ne sordu biliyor musun? Örgütlerini sordu, onlar bir suç örgütü." Örgüt kelimesinin üzerine basa basa söyledim. "Benden bunun için delil bulmamı istediler. Eğer birkaç delil toplayarak polise götürebilseydim şu an hepsi içeride olacaktı. Bu bir oyun gibi mi duruyor?" sesim kontrolünü kaybetmiş gibi çıkıyordu. Tuba'nın kafasında olayın tam da Aslan'ın tarif ettiği gibi masum ve kahramansı olması beni çileden çıkartıyordu. Oturduğum yerden öfkeyle kalktım.

"Peki, o adamların yaptıkları yanına mı kalacak?"

Bunu düşünmeye çok fazla vaktim olmuştu. İlk zamanlar çok önemsiz olarak görüyordum çünkü yaptığını ciddiye almıyordum ama ikinci defa polislerle görüşmeye gittiğimde bu yaptığının başına açtığı dertlerin ciddiyetini anlamış olmuştum. Yaptıkları ne kadar masum, kahramanca veya hayal edilen bir adalet sistemi gibi gözükse de öyle değildi. Tuba benim yaşadıklarımı yaşamadığı, benim gördüklerimi görmediği için şu an bunun farkında değildi.

"Muz Cumhuriyeti'nde yaşamadığımıza göre buranın kanunları var, bir hukuk sistemi var!" diye hatırlattım. Arkadaşımla bu saçma olay yüzünden kavga ettiğime inanamıyordum.

"Biri canını yaktığında, o kişinin canını ilk acıtan sen olmak istemez misin?" diye sordu. Bunlar Aslan'ın kurduğu cümlelerdi. Aynısını o da söylemişti. Bir anda Tuba'nın ağzından duyduğumla kan beynime sıçradı. Bunu Faruk'a ezberletmiş olmalıydı. Faruk da Tuba'ya...

"Bu sözleri daha önce Aslan'dan da duydum, ne tesadüf! Hepinizi papağanı yapmış." dedim saf öfkeyle.

Burası Hollywood'un oluşturduğu evrendeki bir süper kahraman film seti değildi. Başımıza açacağı dertlere bizzat şahit olmuş ve görmüştüm, yaşadığımız gerçekti. Tuba'nın da onlara bu kadar inanmış olması beni çıldırtıyordu. O mantıklı bir kızdı, nasıl olurdu da böyle bir şey aklına yatardı?

Başımı ovuşturdum. "Günlerdir senin bunu bilmediğini ve Faruk'un gerçek yüzünü benden öğrenmenin hoşuna gitmeyeceğini düşündüm. Şimdi geldiğimiz şu hâle bak, sana inanamıyorum." dediğimde, tekrardan masaya otururken enseme gelen saçlarımı elimle topladım.

"Tuba, Aslan bir şekilde öldü veya öldürüldü. Ucunun yaptığı işe dokunup dokunmadığından emin değiliz belki de sırf bu yüzden öldürülmüş bile olabilir. Hale denen kadın, o da sırf Aslan'ın yaptığı iş yüzünden onun peşinde. Yani yarın öbür gün birisi 'intikam, intikam!' diye Faruk'un peşine de düşebilir, sonuçta olmayacağının bir garantisi yok. Ama anladığım kadarıyla senin aklına bunlar gelemeyecek kadar aşktan gözün kör olmuş. Aç gözlerini ve gerçeklerle yüzleş!"

Sözlerim bittiğinde Tuba ile birbirimize baktık. Bal gözleri biraz kırgın, biraz öfkeli bakıyordu. Ben de ona aynı şekilde baktım. "Faruk'u gerçekten seviyorum." diyerek pes etti. Omuzları düşmüştü. "Ona karşı hissettiklerimin hiçbirini bir başkasına hissetmedim. Nasıl desem, ilk anda çarpılmış gibi oldum. Siz de gördünüz." dedi Yeşim ile beni kast ederek. O zamanları hatırladığımda başımı salladım. Tuba'yı hiç öyle görmemiştim.

"Diğer yandan, gerçekten yaptıkları kulağa kötü gelmiyor. O adamlar bunu hak ediyor. Paraları da mağdur ettikleri insanlara ve ihtiyaç sahiplerine gidiyormuş. Faruk da bunu devam ettirmek istiyor." dediğinde onu anlamaya çalıştım. Aslan'ın anlamamı istediği de bu değil miydi? Hayır, o onu anlamamı istiyordu. Tuba'nın olaylara olumlu tarafından bakarak içini rahatlatmaya çalıştığını fark ettim veya Faruk ona hep pozitif çerçeveden bakabileceği olaylardan bahsetmişti. Baktığımızda evet, onlar 'kötü' insanların foyalarını ortaya çıkarıyordu ve kendilerince cezalarını kesiyorlardı. Bunlar Aslan'a ve mekânlarına zarar verecek yakın çevreden oluyordu ama yine de bir detay vardı. Büyük bir detay, Hale'nin söylediği iftira meselesi, "Bu bir oyun değil." diye uyardım. Beni her zamanki gibi dinlemeyecekti. Tuba her

zaman aramızdaki en zeki, en doğru kararları alan kişiydi ve ilk defa ondan daha mantıklı bir karar aldığımı düşünüyordum. Nasıl bunu göremiyordu? Aşk işte, sırf Faruk'a güvendiği için yaptıkları da ona doğru geliyordu.

"Hale ne diye Aslan'ın peşindeki?" diye sordu. Tuba her şeyi bildiğine göre ona daha fazlasını anlatmaya karar verdim. Şu an bu konuda mantıklı düşünemediğini bilsem de onun görüşünü almaya ihtiyacım vardı.

"Geçen gün Hale bana Aslan'ın, babasına iftira attığını söyledi. Sahte evrak düzenlemiş." dediğimde Tuba neyi ima ettiğimi anlamak ister gibi beni süzdü. Bal gözleri saniyelik de olsa tereddüt etti. Sonra başını salladı. "Başlarda Aslan tek başına olsa bile, şu an çevresinde ona yardım eden bir sürü insan var. Böyle bir şeyi neden yapsın ki?" Daha fazlasını anlatmak için beni sorguluyormuş gibi hissettim. Ona Hale'yle Aslan'ın ilişkisini, Hale'nin bana anlattığı şekilde anlatmıştım.

"İntikam?"

"O kadına güvenmiyorum, madem Aslan onun babasından intikam aldı. Diğer insanlar neden suçsuz değil?" dedi doğruca sanki bir açığını yakalamış gibi ve sonra da "Ayrıca bir anda karşına çıkıp Aslan ölmedi deyip mağdur edebiyatı yapması bana hiç inandırıcı gelmiyor. Sen de o kadından uzak durmalısın." dedi Tuba. Başımı salladım. Haklıydı ama yine de içimdeki dürtüye bir son veremiyordum.

Oturduğu yerden uzandı ve kolumdan tuttu. "Özür dilerim, sana daha önce söylemem gerekirdi. Bundan sonra birbirimizden bir şey saklamayalım." dediğinde ben de ondan bir şeyler gizlediğim için özür diledim. Her ne olursa olsun Tuba benim dostumdu. "Faruk'u

sevdiğini biliyorum ama lütfen şu olaylardan uzak dur," dedim, sırf bu yüzden başının yanmasını istemiyordum. Düşüncesi bile korkunçtu.

"Faruk, Aslan'dan daha dikkatli olacak eminim." dediğinde hâlâ beni dinlemediğini fark ettim. Artık başlarında Faruk olacaktı öyle mi? Onun gibi ikinci bir adamın lider olacağını düşünmek pek kafama yatmıyordu.

"Sen de artık şu adamı düşünerek canını sıkma, deştikçe içinden bir şey çıkmayacak." dedi. "Öldüyse öldü. Yaşıyorsa yaşıyor. Kimin umurunda ki, senin peşinde değil. Seni özgür bıraktı ve sırf bir deli peşinde diye ona neden yardım edeceksin ki? Senin hesabın onunla bitti, bırak kendisi halletsin." dediğinde haklıydı. Numarasını engellememi söyledi. Öyle de yaptık. Uzun zamandan sonra ilk defa içimdekileri dökmek beni rahatlamıştı. Artık rol yapmam gerekmiyordu. Bir şeyleri gizlemek zorunda değildim. Tuba her şeyi bilen tek kişiydi. Güvendiğim tek insandı. Güvenim sarsılmıştı ama yine de mantıklı bir açıklaması vardı. Tıpkı benim ondan Faruk mevzuunu gizlememin mantıklı bir açıklamasının olması gibi. Yemek boyunca ikimiz de birbirimize içimizdekileri döktük. Üzerimden yük kalkmış gibiydi. Yüzüne her baktığımda yalan söylemek zorunda kalmayacaktım veya acaba ondan bir şey sakladığımı anlar mı, anladı mı gibi endişem de olmayacaktı. Yemekten sonra kahve içip Yeşim'le görüntülü konuştuk. Her şey tıpkı eski günlerdeki gibi oluyordu veya en azından olmaya başlıyordu.

Ertesi sabah babamdan hiç beklenmeyen bir hamle gerçekleştiğinde ise kalakalmıştım. İşe gitmeden önce Tuba, babam ve ben kahvaltı ediyorduk. Döndü ve Tuba'ya şu soruyu sordu. "Sen stajını nerede yapmayı düşünüyorsun?"

Tuba babamın bu sorusuyla feci bir afallamadan sonra toplamak için, "Birkaç yere başvurdum ama daha geri dönüş alamadım." dedi mahcup bir şekilde. Bu kesinlikle yalandı. O notlarla bir yere başvursaydı kesin alınırdı. Geçen yaz zorunlu stajlarını hallettiği için bu sene fazla rahat davranıyordu. Son dönem hariç notlarının çoğu AA ve BA'ydı. Son dönem notları Faruk'un etkisiyle BB ve CC arasında gidip geliyordu. Yine de bu notlara rağmen Faruk'la vakit geçirmek için hiçbir yere başvurmamayı tercih etmişti.

"Nereye başvurmuştun?" diye sordu babam çayından bir yudum alırken, Tuba'yı sıkıştırmasından hoşlanmayarak araya girdim. Kız resmen ecel terleri döküyordu masada. "Ne önemi var babacığım?" diye sordum biraz daha konuyu dağıtmak için.

"İsterseniz ikiniz de bizim ofiste staja başlayabilirsiniz." dediğinde asıl derdinin Tuba aracılığıyla ben olduğumu anladım. Bakışlarımı Tuba'ya diktim. Ben az önce onu kurtarmıştım ve şimdi sıra ondaydı. Faruk ile vakit geçirmek için bir yere başvurmadığına göre bir bahane bulabilirdi öyle değil mi? "Babacığım Tuba'yı sıkıştırmasan mı, belki tekrardan Bursa'ya dönecektir?" derken aklıma gelen bahaneleri sıralamaya başladım. Tuba ise ona attığım bakışları pas geçerek doğruca kocaman açılmış gözlerle babama baktı. "Gerçekten mi, çok isterim!" dedi büyük bir coşkuyla. Ona inanamayan gözlerle baktım. Bu cümlenin devamında 'Ama...' ile başlayan bir başka cümle olması gerekiyordu ama beklediğim cümle hiçbir zaman gelmedi. Aksine, ne zaman başlayabileceğimizi, ne gibi çalışmalarda bulunabileceğimizi soruyordu. O konuştukça sarı saçlarını tek tek yolmak istiyordum. Kimse bana sormayacak mıydı, sen ne istiyorsun Hazel diye.

Babam "Hazel'e geçen gün sordum ama çok istekli durmuyordu. Yoksa bu hafta içinde insan kaynaklarıyla görüşüp istediğiniz zamanda stajınızı başlatabiliriz." dediğinde ikisi de bakışlarını bana çevirdi. Çatalımı batırdığım salatalığı ağzıma tıkıp ikisine de sırıttım. Görüşüm alınmadan karar verilmişti. Sanki görüşüm alınsa itiraz edebilecektim. Tuba da muhtemelen bunu bildiği için kabul etmişti. Kahvaltıdan sonra babam gittiğinde de bu düşüncemi destekler nitelikte konuştu veya azarladı. Bunlar şu şekilde konuşmalardı. "Baban Hakan Diren, CV'ini doldurabileceğin onca imkân sunuyor adam sana ve sen sırf canın istemiyor diye ret mi ediyorsun? Sen kafayı yemişsin! Nankör evlat!"

Fazlasıyla abarttığını düşünüyordum. "Bunları bu sene staj yapmak istemediğini söyleyen kişi mi söylüyor?" diye sordum.

"O farklı, bu farklı; Hakan Diren'den teklif gelmiş bir de ret mi edeceğim?" dediğinde tuhaf bir bakış attım. Faruk'a da aynısını söyleyebilirdi umarım. Bunu benim için yaptığını biliyordum.

12. Bölüm

"İçimde nelerin olup bittiğini,
neler hissettiğimi açıklayamam size. Kendime bile."
– Franz Kafka

Tuba'yla önümüzdeki hafta staja başlamaya karar vermiştik, hafta sonumuzu çalışmaya başlamadan önce verimli geçirmek istiyorduk. Bu isteğin nasıl bir anda *Hestia*'da eğlenceye dönüştüğünü anlayamamıştım. Tuba'nın benim onun yokluğunu kabul etmem için yaptığı plan buydu. Bana aşırı saçma geliyordu. Burası Aslan ile tanıştığımız yerdi ve tüm rezilliğimi yüzüme vurmak ister gibi hiç değişmemişti. Aynı kalabalık, aynı tarz müzikler, onlarca eğlenen insan, kimsenin onun yokluğunun

farkında bile olmadığı ve coşkuyla eğlenildiği bir yerdi. Buraya gelmeyi kabul ettiğime inanamıyordum. Tek bir fark vardı o gece ile bu gece arasında, o da masamızdı.

Onun olması gereken yerdeydik. Onu gece saatlerce izlediğim masada oturduğumuza inanamıyordum. Tuba böyle yaparak neyin peşindeydi? Bunu ona sorduğumda artık yokluğunu kabul etmem gerektiği konusundaki saçmalıklarını sıraladı. Masanın üzerinde duran kokteylimden birkaç yudum aldım ve tekrar masaya bıraktım. Burada oturmuş Faruk'u ve birkaç arkadaşını bekliyorduk. Birkaç arkadaştan kastının Aslan'ın çevresindeki insanlar olması düşüncesinden hoşlanmamıştım. Tuba öyle olmadıklarına, olsa bile bunun ne öneminin olduğuna dair dakikalarca bana nutuk çekti. O, hâlimi nereden bilecekti ki, hem aşktan göz kör olan kendisiydi.

Üzerimdeki askılı elbisenin askılarını düzelttiğim sırada, bu elbiseyi geçen sene alırken nasıl da üzerimde dar durduğunu düşündüm. Şimdi ise bol gelmeye başlamıştı. Mavi dökümlü elbisenin beni buradaki en rüküş insan yaptığına emindim. Tuba üzerinde kırmızı, belinin inceliğini ortaya çıkartacak kadar dar, askılı şık bir gece elbisesi ile yanımdayken beni bu hâlde buraya getirdiğine inanamıyordum. Evde onunla bu hâlde gideceğim diye inatlaştığımı hatırladığımda ise ona kızgınlığım biraz olsun azalmıştı. Fakat beni bu şekilde çıkmamam için daha fazla ikna etmeye çalışabilirdi.

Bize yaklaşmakta olan birilerini fark edip başımı kaldırdığımda ilk gördüğüm kişi Faruk oldu. Arkasında ondan daha salaş giyimli, yüzlerinde ciddi ifadeyle iki tip daha vardı. Bu şekilde eğlenecek olmamızdan hoşlanmamıştım. Onlara ters ters bakmamak için kendimi

zor tuttum. Tuba oturduğu yerden neşeyle kalktı ve kollarını Faruk'a doladı. Birbirilerini aşkla karşılarken arkasındaki adamlardan biri atıldı ve önce bana sonra Tuba'ya selam verdi. Oturduğum yerden başımla selamını karşıladım. Diğeri de selam vererek oturduğum masanın etrafına oturdular, konuşmaya başladıklarında göründükleri kadar kasıntı olmadıklarını fark ettim. Yaşları en fazla yirmi beş - yirmi altı olmalıydı, Faruk aralarında en büyük olanıydı. Adlarının Tekin ve Emir olduğunu öğrendiğim iki genç adama bakarken kendimi kasmamaya çalışsam da bu mümkün değildi. O adamların beni Aslan'ın yanında gördüklerine emindim ve sırf bu yüzden hakkımda nasıl düşüncelere sahip olduklarını tahmin edebiliyordum. Kim bilir belki de bana acıyorlardı. Onlar da içecek siparişlerini verdiği sırada Faruk araya girdi. "Beklettiğimiz için özür dileriz hanımlar ufak bir işimiz vardı." dedi her zamanki kibarlığını koruyarak.

Ona sahte bir, sorun değil, gülüşü yolladım ve tekrardan masanın üzerinde duran içeceğime uzandım.

"Hazel, seni daha önce görmüş olabilir miyim?"

Adının Tekin olduğunu hatırladığım adam, bu soruyu sorarken ciddi anlamda gözü beni bir yerden ısırıyormuş gibi sormuştu. Yemyeşil gözleri beni baştan aşağı süzdü. Onların beni daha önce kendi aralarında konuşmadığını fark ettim. Emir'e baktım, onun da bu konuda hiçbir bilgisi yokmuş gibi duruyordu. Faruk benim yerime cevap vermek için atıldı. "Hazel birkaç defa *Hestia*'ya eğlenmeye gelmişti. Oradan görmüş olabilirsin." dediğinde hepsinin sürekli burada takıldıklarını fark ettim. Bu da gayet normaldi. İstanbul'da gece hayatında kısa sürede yer etmeyi başarmış bir yeri kim tercih etmezdi ki.

"Ah, olabilir." dedi dalgın bir şekilde, hâlâ beni gördüğü anı anımsamaya çalışıyordu. Başımla Faruk'u onaydım. "Evet, burada görmüş olabilirsin." dedim.

"Abi, *Hestia* kapanacak diyorlar doğru mu?" diye sordu Emir elini uzun, koyu kahve saçlarının arasına daldırarak, bunu doğruca Faruk'a sormuştu. Üstündeki siyah tişört, koyu kot pantolon ve sağ kulağına taktığı siyah küpeyle asi bir havası vardı. Emir, Faruk ile takılacak bir tipe benzemiyordu. Onların Aslan ile bir bağının olup olmadığını anlamak için onları gözlemlemeye karar verdim. Faruk bir kolunu Tuba'ya dolayıp boştaki eliyle etrafımızı gösterdi. "Sence böyle bir şey mümkün mü?" dedi kendinden emin bir tavırla. Haklıydı insanlar yarın yokmuşçasına içiyor, dans ediyor, eğleniyorlardı. Hayat olağan akışını sürdürüyordu. Yine de bundan nasıl emin olduğunu sormak istedim ama kendimi tuttum. Tekin benden önce atıldı ve sordu. "Emin misin?" dediğinde ona minnetle baktım. Bu çocuğu sevmeye başlamıştım.

"İlgilenecek onlarca insan var. Getirisi ortada, bu şartlarda kimse kapansın istemez." dediğinde sanki ona inanılmamasından rahatsız, gerilerek konuşmuştu.

"Şu senin arkadaşın, mekânın sahibi, öldü sonuçta." diye Tekin neden sorduğunu açıklama ihtiyacı hissetti. Masadaki konuşmadan gerildiğimi belli etmemeye çalışarak kollarımı göğsümde birleştirdim. Tuba'nın bakışları üzerimdeydi ve beni kontrol etmesinden hoşlanmasam da rahat gözükmeye çalıştım. "Aslan." diyerek araya girdi Emir. İkisinin de onu Faruk'un arkadaşı olarak bildiğini fark ettim. Buranın sahibi ve aynı zamanda Faruk'un arkadaşı hakkında bildikleri bundan ibaret olmalıydı. Kendi aralarında Aslan hakkında birkaç düşünce

belirtirken masadan kalkıp uzaklaşmamak için kendimi zor tuttum. Başım ağrımaya başlamıştı. Garson siparişlerini getirdiğinde bir süre sessizlik oldu. Bu hep böyle mi olacaktı, diye düşündüm. Her şey bana onu mu hatırlatacaktı? Ondan kurtulduğuma sevinemezken, ona üzülen, ona hayran olan, onu kıskanan onlarca insandan sadece ikisi karşımda oturuyordu. Bunu fark ettiğimde kendimi çok tuhaf hissettim. Hiçbiri gerçek Aslan'ı tanımıyordu. Hiçbiri o kusursuz görüntüsünün altındaki kusurları bilmiyordu. Zeki, yakışıklı, karizmatik, şanslı olduğu hakkında bir sürü olumlu düşüncelere sahip insanlar onun bu sonu hak etmediğini konuşuyordu. Bir anda kulağıma çalan uğultunun bir elin masaya çarpmasıyla kesildiğini duydum. Müziği bastıran o ses beni de irkiltti.

Tuba "Biz eğlencemize bakalım." dediğinde daha öncesinde neler konuşulduğunu dinlemediğim için konunun nereye geldiğini anlayamamıştım. "Dans et benimle." dedi Faruk, sevgilisini destekler bir şekilde, o ikisi farklı bir uyum içerisinde hareket ediyordu. Murat ve ben bile yıllarca böyle uyumlu olmamıştık.

Onlar dans pistine giderken pistteki insanların etraflarına dağıldığını gördüm. İkisi de fazla umursamaz gözüküyordu ve canları nasıl isterse öyle davranıyorlardı.

İçkimi elime almak için masaya doğru eğildiğimde Tekin'in Emir'e doğru eğilerek söylediği sözlere kulak misafiri oldum. "Faruk, Aslan'ın ölümünü sallamıyor baksana." dedi. Masadaki çereze doğru uzandım ve onları biraz daha dinlemeye çalıştım. "Az önce ağzını yokladım fark etmedi. *Hestia*'yı o alacak bak görürsün." dediğinde elimin altındaki yere düştü. Ne? Faruk *Hestia*'yı mı alacaktı? Şu an burası kimin elindeydi ki? Müziğin sesi çerezliğin sesini bastırdığı için fazla bir gürültü

çıkmamıştı. İkisi de konuşmayı kesip bana baktılar. "Kusura bakmayın." dedim ve oturduğum yerden kalkarak çerezliği kaldırdım. İkisi de dikkatini bana vermiş bakıyordu.

"Sen Tuba'yla ne zamandır tanışıyorsun?" diye sordu Emir, beni sorgular bir tavırla. Sakin gözükmeye çalışarak yerime oturdum. Aklım hâlâ az önceki duyduklarımdaydı. "Yaklaşık üç yıldır." dedim hafif tebessüm ederek.

"Faruk abayı yaktı baksanıza." dedi Tekin, üçümüzün bakışları da aynı anda dans pistinde birbirlerine aşkla bakan çifte kaydı. Tekin bana döndü. "Sen de dans etmek ister misin, Hazel?" diye sorduğunda başımı salladım. Onu kibarca reddetmek için, "Dans etmeyi pek beceremem." dedim ve üzerimdeki uzun elbisenin eteğini hafifçe havaya kaldırarak ayağımdaki ince topukluları gösterdim. "Ayağını deşmek istemem." dediğimde güldü. Tatlı bir gülüştü. Benimle fazla kasmadan flört ediyordu. Eskiden olsa ona karşılık verebilirdim. Yakışıklı sayılacak bir yüze sahipti; yemyeşil gözlerine, hafif kirli sakalına, biçimli burnuna baktım. Elini kısa saçlarının üzerinde gezdirdi ve sağ kolundaki *"Memento Mori!"* dövmesini fark ettim. Dudaklarına beni ikna edecek tatlı bir tebessüm yerleştirdi. "Ayaklarım deşilecekse böyle tatlı bir güzellik tarafından deşilsin." diyerek bana elini uzattı. Emir onun bu abartılı tavırlarına gözlerini devirerek baktı. İkisi birbirinden epey farklı duruyordu. Üçünün arkadaşlığı bana Tuba, Yeşim ve benim arkadaşlığımı hatırlatmıştı. Aklımdaki soruların cevapları onda olduğu için uzattığı eli daha fazla havada bırakmayarak kabul ettim. "Dövmenin anlamı ne?" diye sordum merakıma yenik düşerek. Fark etmiş olmamdan dolayı yüzüne çapkın bir gülüş yerleştirdi. Beraber locadan inerken parmak uçlarımla elini tutuyordum.

"Latince, ölümlü olduğunu unutma." dediğinde *ölümlü* kelimesi içimi ürpertti, usulca başımı salladım. Kim bilir böyle bir şey yazdırmasının arkasında nasıl bir hikâye vardı. Dans pistine doğru yürürken bana adımın anlamını sordu.

"İşaret bırakan, sevilen insan anlamında." dedim. Sanki beğenmiş gibi yüzüne tekrardan o tatlı tebessüm yayıldı. Fazla güler yüzlü duruyordu. Onun hakkında ilk baştaki düşüncelerimde nasıl yanıldığımı fark ettim. Umarım onun gibi bir insanı sorularım için kullandığıma pişman olmazdım. Hareketli bir şarkı sona erip biraz daha yavaş bir şarkıya geçtiğinde bana dokunmasına izin verdim. Havanın sıcaklığına rağmen buz gibi elimi tuttuğunda birbirimize biraz daha yakındık. "Üşüyor musun?" diye sordu, başımı salladım.

Doğruca ona sormak istediklerimi sormakla lafı dolandırmak arasında kalmıştım. Etrafımıza baktım. Kimsenin bizi gördüğü veya umursadığı yoktu. Neden Aslan'ın herhangi bir yerden çıkacağı düşüncesine kapılıyordum? O yoktu. Benim hareketlerimin de rahat olması gerekiyordu ama yapamıyordum. "Sen ne zamandır tanıyorsun Faruk'u?" diye sorduğumda bu sorumu garipsemeyerek, "Yaklaşık beş altı senedir." dedi tam bir tarih bulmak zahmetine girmeyerek.

Konuşmamız burada kesilmişti. Kafamdaki ses öylesine rahatsız edici bir seviyeye ulaşmıştı ki karşımdakinin kim olduğunun hiçbir önemi kalmamıştı. Kendi iç savaşımı veriyordum. Aslan'ın herhangi bir yerden çıkıp gelmeyeceğine onun artık yaşamadığına kendimi inandırmaya çalışıyordum. Bakışlarım etrafı taradı.

"Sen iyi misin?" dediğinde yüzümü inceliyordu. Üzerindeki ceketi vermek için harekette bulunduğunda onu durdurdum. "Gerek yok teşekkür ederim." dedim ve yutkundum. Kafamdaki sesleri susturmaya çalışıyordum. Tek bir şeye odaklanmak benim için zordu. Çevremdeki seslerin hepsi birbirine karışıyordu ve karşımdaki adamın bana bakışlarındaki hayranlığı görmüştüm. Benimle şansını denemeye çalışıyordu. Tekrardan elimi tutacağı sırada geriye doğru bir adım attım ve arkamdaki her neyse ona çarptım. Büyük bir gürültüyle devrilen bardakların sesleri müziğin sesini bastırdığında utancımdan yerin dibine girecektim. Herkes bana bakıyordu. Buraya ikinci gelişimde de olay çıkarmayı başarmıştım. Tüm bakışlar üzerimdeydi. Birden koşarak buradan uzaklaşmak istedim. Locada bıraktığım çantamı almak için oraya doğru koştum ve sonra hiç kimsenin bana seslenmesini umursamayarak mekândan kendimi dışarıya attım. Dışarıdaki havayı içime çektim ve adımlarımı yavaşlattım. *Neden bu kadar zor olmak zorundaydı? Neden rahat olamıyordum? Neden onu kafamın içinden uzaklaştıramıyordum? Bildiğim tüm yollar ona çıkıyordu. Kafamın içinde o konuşuyordu sürekli. Kimsede onun kusursuzluğunu bulamayacağımı biliyordum ama kusurlarını da unutmamam gerekiyordu. Bu yaptığım aptallıktı. Ölmüştü, beni deli gibi takip eden takıntılı adam ölmüştü. Beni koruduğu falan yoktu. O beni sevmiyordu veya beni gerçekten arzu etmiyordu. Onun var olmamasını dilerdim. Hayatıma hiç girmemiş olmasını dilerdim, onu hiç tanımamış olmayı ve onun gibi birinin var olmamasını dilerdim.*

Biri kolumdan tuttu ve beni kendine çekti. Kollarımı ona doladım. Başımı omzuna yasladım ve tanıdık kokusunu içime çektim. "Özür dilerim." dedi. "Seni bu-

raya getirmemeliydim." dediğinde ona kızamıyordum. Abarttığımı düşüneceğini biliyordum. Ben bile bazen neden hâlâ kafamın içinde olduğunu düşünürken buluyordum kendimi, oysa ölmüştü. Rahat olmalıydım. Mutlu olmalıydım ve yaşamıma kaldığım yerden devam etmeliydim. Ezberletilmiş, yapmam gerekenleri sıralarken Tuba'dan uzaklaştım.

"Özür dilerim, eğlencenizi mahvediyorum." dediğimde Tuba ondan uzaklaşmamdan rahatsız bir kez daha beni kollarının arasına aldı. "Saçmalama, benimki sadece aptal bir düşünceydi." dediğinde itiraz etmedim. Böyle olduğunu anlamış olmasına sevinmiştim. Birbirimizden uzaklaştığımızda "Sahil tarafına yürüyelim mi?" diye sordu. Ortaköy tarafına buradan en az yarım saat sürerdi yürümemiz. Kabul ettim. Faruk'a mesaj atacağını söylediğinde sessizce onu bekledim. Belki de yalnız kalmaya ihtiyacım vardı ama yalnız başıma bir şeyleri çözemediğimi fark ettim. Tek başıma sadece zihnimdeki sesi dinliyordum. O beni öldürüyordu. Etrafımda biri olursa zihnimdeki ses susuyordu. Böylece benim için hayat daha katlanır bir hâl alıyordu. Beraber Ortaköy tarafına, Arnavut kaldırımlı yoldan yürürken kalabalığın uğultusundan uzaklaştık.

Tuba'nın bana yalan söylemeyeceğini düşünerek ona kafamdaki soruyu sordum.

"Faruk, *Hestia*'yı alacak mı?"

Yürümeyi sürdürürken o duraksadı. "Sanırım, ben de emin değilim." dedikten sonra nereden duyduğumu sorguladı. "Bunu nereden duyduğumun bir önemi var mı? Farkında mısın bilmiyorum ama Faruk ile olduğundan beri benden sürekli bir şeyler gizliyorsun." dedim. Bunu bildiği hâlde bana söylememişti. Dünden beri bu-

raya gelmemiz için neden bu kadar ısrarcı olduğunu şimdi daha iyi anlıyordum.

"Özür dilerim, sadece Faruk bunun hemen duyulursa insanların hakkında yanlış düşüncelere kapılacağını düşünüyor. Sanki Aslan öldü ve yerine Faruk geçmeye çalışıyor gibi." dediğinde nedense bana da aynı izlenimi vermeye başlamıştı. Faruk'un, Aslan'ın olan örgütün başına geçmeye çalışması, kendi çevresini topluyor olması ve yine onun olan mekânlarını alıyor olması, bende de aynı fikri uyandırıyordu.

"Bana da öyle gelmeye başladı." dedim ona karşı dürüst davranarak.

Tuba kolumdan tutup beni kendine çevirdi. "Hah, Hazel sen ne dediğinin farkında mısın? Adam kaç gün kahroldu. Bir şekilde Aslan'ın anısını yaşatmaya çalışıyor ve sen böyle mi düşünüyorsun gerçekten?" dediğinde bana, beni kınayan gözlerle bakıyordu. Omuz silktim, bugün hiç de Tuba'nın bahsettiği gibi durmadığını fark ettim. Belki haftalarca veya aylarca yas tutmasını bekleyemezdim ama yine de onun Aslan'ın olduğu zamanki saygısını görememiştim.

Ona cevap vermeyince bana olan öfkesi daha da arttı. "Hazel, kafanın içinde ne yaşıyorsun bilmiyorum ama hâlâ Aslan'ın etkisi altında olduğunu görebiliyorum. Artık şu adamı kafanın içinden at!" dedi. Benim de istediğim buydu ama olmuyordu. Bana bir süre daha bağırdı çağırdı. Sokaktan geçen insanların bakışlarını umursamadan bunu yapmayı sürdürdü. Beni kendime getirmeye çalıştığının farkındaydım. Bir süre Hale ve Aslan'a küfür etti. "Ben eski arkadaşım Hazel'i istiyorum!" dediğinde eski Hazel'in nasıl olduğunu unuttuğumun farkında değildi. Eski ben nasıldım bilmiyorum. Murat'ın

ihanetinden sonra ben eski ben olmaya çalışmıştım ama o olmayı unutmuştum. Uçurtma gibiydim. Murat ipimi bıraktığından rüzgârda savruluyordum. Aslan o ipimi eline aldı ve beni fırtınada bıraktı. Fırtınada tek başıma mücadele veriyordum.

"Bana zaman ver." dedim. Sesim onun aksine sakin çıkmıştı. "Biri daha bana şunu yap bunu yap demeden yalnız kalmaya ihtiyacım var." dedim ve arkama bakmadan sahilin yolunu tuttum. Geze geze dolaştım. Eve gidene kadar içimdekileri boğaza döktüm. Buradan gitmeye ihtiyacım vardı. Burada yaşadıklarımı unutmaya ihtiyacım vardı ve bir anda aldığım kararla babamdan bunu rica etmeyi düşündüm.

İstanbul'da yaşamaya alışmıştım ama bu koca şehir bile bana küçük geliyordu. Çünkü ne kadar kaçarsam kaçayım kendimden kaçamıyordum. Kuyruğunu yakalamaya çalışan küçük bir köpek gibi kendi etrafımda dönüp duruyordum. Elimde hiçbir kanıt yoktu. Onun ölmediğini ispatlayacak hiçbir kanıt yokken kendimi neden bu düşünceye bu kadar inandırmıştım ki? İnanmak istediğimden olsa gerekti. Tekrardan kalabalığın içine karışırken kendimi bir bankın üzerine bıraktım. Karşımdaki ışıklı koca şehri izledim. Kestane, süt mısır, kömür kokusuna karışan yosun kokusunu içime çektim. Düşünmeyi durdurdum. Gözlerimi kapadım ve sırtımı geriye doğru yasladım. Kalabalığın uğultusunun arasında dalga seslerini dinledim.

Ayağıma çarpan bir şişe ile gözlerimi araladım. Küçük bir şişe tam ayağımın dibinde duruyordu. Ucunda mantar bir tıpa vardı. Elinde ışıklı balonlar satan bir adamın önünden geçmesiyle şişenin içindeki beyaz kâğıdı gördüm. Etrafıma baktığımda bana bakmayan fakat

etrafımda olan bir sürü insan vardı. Tanıdık bir yüz aradım veya beni izleyen bakışlar. Aradığımı bulamayınca eğildim ve şişeyi elime aldım. İçindeki kâğıda baktım. Şişe ve kâğıt dokunulmamış gibi tertemiz duruyordu. Sanki biri kasten onu benim ayağıma ittirmişti. Şişenin tıpasını açtım ve içindeki kâğıdı kucağıma döktüm. Küçük rulo yapılmış kâğıdı açtım ve içindeki yazıyı okumaya çalıştım. Görmek için kâğıdı biraz daha ışık olan tarafa çevirdim ve üzerindeki yazıyı okudum.

Kolye gibi taşıyorum boynumda
Varlığını onun
Bir ceylan tutuyor ağzında
Kuşlara takılıp gidiyor aklım
Her gün kaçıyorum[1]

Bir şiirden alınmış dizeleri birkaç defa daha okudum. Bilgisayardan çıktı alınarak yazılmış dizeleri okurken başımı kaldırdım. Birinin tesadüf eseri onu düşürerek gelip benden almasını bekledim ve ezberlemek için defalarca okudum. Yaklaşık yarım saat boyunca onu almaya kimse gelmeyince bunun bana bırakılmış bir mesaj olduğunu anladım. İyi de kimden gelmişti? Tekrar okudum. Bir ceylan tutuyor ağzında, bu bir aslandı. Bahsettiği bir aslandı, boynumu kontrol ettim. Bugün kolye takmamıştım. *Aslan ve kolye... Aslan ve kolye... Aslan ve kolye!* diye mırıldandım ve oturduğum yerden hızla kalktım. Bunun ne anlama geldiğini çözmüştüm. Bu benim neden aklıma gelmemişti ki? Elimdekileri çantamın içine attım ve bir taksi çevirmek için yol tarafına yöneldim.

1- Cahit Sıkı Tarancı | "Ve Tek Kare Bir Film" şiirinden alıntıdır.

Birkaç taksi çevirme denemesinden sonra boş birinin önüne kendimi attım. Panikle arabayı durduğunda arabanın etrafından dolanarak arka kapıyı açtım ve içine oturdum. "Ablacığım sen kafayı mı yedin?" dedi taksi şoförü. Sanırım biraz, dememek için kendimi tuttum. Evimi tarif ettim ve beni olabilecek en hızlı şekilde oraya götürmesini istedim. Adam yol boyunca bana arabaların önüne atlamamam konusunda nasihat verirken ben çantamdan çıkarttığım kâğıdı defalarca okudum. Eve gitmemiz yarım saat sürmüştü. Çantamdan çıkarttığım yüzlüğü ona uzattım ve hızlıca arabadan indim. Arkamdan paranın üstünü sorduğunu duydum ama bunu duymazdan gelerek eve doğru koştum.

Kapıyı açıp içeri girdiğimde nereye bakmam gerektiğini bilerek merdiveni tırmandım. Onu en son banyonun bir köşesine fırlatmıştım. Banyoya yöneldim ve içeriye girmeden ışığı açtım. Kapıyı açtığımda orada attığım gibi durduğunu gördüm. Koştum ve titreyen parmaklarımla kolyeyi elime aldım. Etrafına baktım. Banyodan çıkıp salona doğru yöneldiğimde kolyenin çıkacak bir parçasını bulmaya çalıştım. Burada bir yerde içine not konulacak bir şey olmalıydı. Kolyenin başını elimle çevirdim. Hiçbir şey yoktu. "Allah kahretsin seni Aslan!" dedim. Bunun ondan geldiği ne malumdu ki? Boşu boşuna heyecana kapılmıştım. Kolyeyi sehpanın üzerine geri attım ve ona öfkeyle baktım. Çantamdaki kâğıdı, şişeyi de yanına koydum. Hepsine tek tek baktım. Bir ipucu daha olmalıydı öyle değil mi? Şiirden kesiti tekrardan okudum ve kolyeyi elime aldım. Onu kendime yakınlaştırdım ve aslanın ağzındaki pırlantayı tam gözlerimin önünden geçirirken duraksadım. Onu gözüme yaklaştırdığımda içindeki yazıyı gördüm.

Doğum günün kutlu olsun.

Farklı dillerde *doğum günün kutlu olsun* yazıyordu. Başımı kaldırdım ve televizyonun üzerinde duran saate baktım. Saat on ikiyi beş geçiyordu. 25 Haziran, bugün benim doğum günümdü. Kolyeyi bir kez daha yaklaştırdım ve onu bana verdiği günü hatırladım. Her şeyi planladığına göre bunu da planlamıştı.

Şiirin son dizelerini okudum. *Her gün kaçıyorum*, demişti. İşte her şey ortadaydı. O yaşıyordu. Hale haklıydı.

13. Bölüm

"Gizlenmek zevklidir, bulunmamak felaket."
– Donald Woods Winnicott

1,5 Yıl Sonra...

Bakışlarımı bilgisayar ekranından kaldırıp etrafıma baktım. Gözlerimi kırpıştırdım ve buraya geldiğim ilk günü düşündüm. O zamandan bu zamana çok şey değişmişti. İlk gün her zaman zordur. Yeni bir yere alışmak ve dahası, senden istenileni yapamama endişesi.

Neredeyse bir yılımız bu masada geçmişti. Geçen yıl okuldan dolayı yarı zamanlı gelirken mezun olduktan sonra tam zamanlı buradaydık. Buranın bir çalışanı olmuştuk. Mezun olduğumda babamın yanında olma hayalim yoktu. Bu sene mezun olduğumda burada

çalışmaya devam ettim. Hayalimde olmayan ama yanımda olan bir başka şey de Tuba'ydı. O ve Faruk ilişkilerine devam ediyordu. Yeşim bizimle arkadaşlığını sürdürüyordu ama artık İstanbul'da değildi. Aramıza mesafe girmişti. Tuba ile bu durumdan hoşlanmasak da mesafeyi o koyduğu için sesimizi çıkartmadık.

Ona gelecek olursa, Aslan'dan olduğunu düşündüğüm bir takım gizemli mesajlar almıştım ama bunların arkası hep boş çıkmıştı. Yaşadığına emindim ama elimdekilerle kimseyi buna inandıramazdım. Mesajlarını sadece ben anlayabilirdim ve o da bu şekilde mesajlarını bırakıyordu. Bazı geceler tavana bakıp sadece düşünüyordum. Onun ölmediğini düşünüyordum. Bazen buna kendimi o kadar çok inandırıyordum ki kafayı yediğimi düşünüyordum. Bazen de tamamen saçmaladığımı fark ediyordum. Ama ne olursa olsun, onu düşünmeyi bırakamıyordum. Bu konuda aylarca ne Ayşin Hanım ne Tuba ne de bir başkası yardımcı olmuştu. Ayşin Hanım bunu travma sonrası stres bozukluğu olarak adlandırırken, Tuba çok fazla düşünmekten olduğunu söylüyordu. Üzerimdeki etkisini kimse anlayamıyordu, anlayamazdı. Hale dışında veya Aslan'ın etkisinde kalmış başka bir kadın dışında kimse anlayamazdı. Hale de bana birkaç defa ulaşmaya çalıştı ama her birinde Tuba ona engel oldu. Faruk artık Aslan'ın yerine geçmeye çalışıyordu veya geçmişti. Onun gibi ikinci adam birinin lider olduğunu düşünmek zordu. Yakında her şeyi eline yüzüne bulaştıracaktı ve en büyük korkum, onun yüzünden Tuba'nın da başı belaya girecekti. Ben bu olaylardan uzak kalmaya çalışıyordum. Tuba ise birkaç defa bana Faruk'un Aslan'dan daha başarılı olacağını kanıtlamaya

çalıştı ama bunun ilgimi çekmediğini anlamış olacak ki üstelemedi. Faruk da bana kendini kanıtlamaya çalışıyor gibiydi. Ne tuhaf, ona onunla aramızda geçen birkaç konuşmadan sonra güvenim kalmamıştı. Tuba'ya bazen çok kızıyordum. Ona olan hislerinden ondaki değişimi fark etmiyordu. Ondan uzak durması gerekiyordu ama beni dinlemiyordu. Tuba ile aynı odanın içinde çalışmamıza rağmen ikimiz arasına zaman geçtikçe daha çok mesafe giriyordu ama o yine de bazen bu durumu fark ederek arayı yumuşatmak için çabalıyordu.

Aşk hayatıma gelecek olursak her halt onun başının altından çıkmıştı zaten. Erkek arkadaşsız bir hayatı tercih ediyordum. Normal arkadaşlarım vardı ama içinde arkadaşlıktan öte sevgi barındırdığım biri yoktu. Kime güveneceğimi düşünmektense kimseye güvenmemeyi tercih ediyordum. Kızlar beni bu konuda daha fazla zorlamadılar. Sonuçta ağzımız bir kere yanmıştı. Babam ününe ün katarken annem bu süre zarfında evlenmişti. Onun adına mutluydum. Eski huysuzlukları, depresyon hâlleri yoktu. Daha çok konuşur olmuştuk. Eşi iyi bir adamdı, annemi değiştirdiğini görmek hoşuma gitmişti. Annemin bunca yıldır sorununun sevgisizlik olduğunu daha iyi anlıyordum. Bu hepimizin sorunu hâline gelmişti. Hepimiz sevgiye muhtaçtık. Onu ararken bazen bu yolda kontrolümüzü kaybediyor, hırçınlaşıyorduk, tepkimizi dışarıya yansıtabiliyorduk. Bu hayatta aradığımın ne olduğunu bulabilmiş değildim. Belki sevgi, belki güven, belki de sığınabileceğim bir liman. Sığındığım her limandan aldığım darbeler beni bu arayıştan uzaklaştırmıştı. İşime odaklanmaya çalışıyordum. Seminerlere katılıyor, eğitimler alıyordum. Kendimi bu yolda geliştirmek ve

değiştirmek istiyordum. Zaten yeterince zaman kaybetmiştim, daha fazla kaybetmek istemiyordum.

Tuba, "Bu kadını boğmak istiyorum. Daha dün organik kafe açacağım diyordu şimdi de gelmiş plastik bitki kullanmamı istiyor ama bitkilerin plastiği organik olacakmış! Böyle insanlarda neden para var ki!" derken masasından kalkmış ofisin içinde dönüp duruyordu. Onu bu hâlde görünce gülmemek için kendimi zor tuttum. Aylin Hanım'la, üç aydan fazladır uğraşıyordu ve kafayı yemek üzereydi. Kadının düşünce yapısı biraz bizimkinden farklıydı, hâliyle de onu yapabileceğimiz şeylere ikna etmeye çalışıyorduk. Çok uçuk hayallerini buraya kadar iyi dizginleyebilmiştik ve az bir zaman kalmıştı. O az zamandan sonra tamamen ondan kurtuluyorduk veya en azından ben öyle umuyordum. Tuba üzerinde durduğu beş santimetrelik topuklu uzun çizmeleri ile ofisi boydan boya arşınlarken kapı çaldı. Elinde kocaman bir vazonun içinde sarı fulyaların yüzünü kapattığı kişiye baktım. Tuba ile birbirimize baktık. Faruk'tan olmalıydı. Ona ara ara bu tarz sürprizler yapmasını severdi. Tuba da bana baktı ve sonra benim gibi düşünmüş olacak ki gelen kişiye doğru yöneldi ve vazoyu elinden alarak masasının köşesine koydu. "Of, bu ne be amma ağırmış!" diye söylenirken gelen kargo çalışanı ceketinin cebinden çıkarttığı kâğıttan çiçeğin sahibinin adını okudu. "Hazal Diren." dediğini duydum. Bunu daha kaç defa yaşayacaktım acaba, genç adam kâğıda bir kez daha baktı ve "Pardon, Hazel Diren size." dedikten sonra soğuktan kıpkırmızı olmuş burnunu çekerek ikimize baktı. Adını okuduğu kişinin aramızdan hangisi olduğunu çözmeye çalışıyor gibiydi. Oturduğum yerden kadife, siyah

elbisemin eteğini düzelterek kalktım. Bunu beklemediğim için şaşırmıştım. Tuba ile bir kez daha birbirimize baktık. Bu sefer bana imalı bakıyordu. Aklından geçen kişiyi tahmin edebiliyordum ama o öyle bir insan değildi. Sadece iş yaptığım biriydi. Daha kendisiyle yüz yüze görüşmemiştim bile. Benim aklımdan geçen kişi ise uzun zamandır bana mesaj bırakmayan ve mesaj beklediğim kişiydi. O bunu bilmiyordu. Hatta kimse bilmiyordu.

Kargo çalışanın uzattığı kâğıdı masamdan rastgele çekip aldığım, *Diren İç Mimarlık Ofisi* kalemiyle imzaladıktan sonra teşekkür ettim. Adam görevini yerine getirmiş, arkasına bakmadan odadan çıkarken Tuba ile aynı anda çiçeğe yöneldik.

"Bay Ferroucci'ye bak sen!" dedi kâğıdın üzerinde bakışlarını gezdirirken.

"O öyle bir adam değil." dedim Tuba'ya.

"Ha, o kadar tanıyorsun yani adamı." dediğinde aradığı zarfı bulmuş, çiçeğin üzerinden çekip almıştı. Çocuk gibi elindeki zarfı benden kaçırırken ona elim belimde, yaptığını onaylamaz bakışlarla baktım. "Sen büyüdükçe olgunlaşacağına çocuk olmaya başladın." diye uyardım.

"Pardon bayan orta yaş krizi." dediğinde ondan olgun konuşuyor olmamla alay ettiğini fark ettim. Beni neşelendirmeye çalışıyordu. Bunu hep yapıyordu ama artık buna ihtiyacım yoktu. Ben hâlimden memnun ve mutluydum. Bazı şeyleri geride bırakmıştım. Artık daha mantıklı ve daha olgun kararlar alabiliyordum. Belki de yaşadıklarım beni olgunlaştırmıştı. Tuba böyle düşündüğüm zamanlar içime kırklı yaşlarda birinin kaçtığını ve acil çıkartmamız gerektiği konusunda alay ediyordu.

Ben onu uzaktan kınarken eline aldığı beyaz zarfı açtı ve içindekine baktı. Gördüğü şeyle gözleri büyümüştü ve alt dudağını dişledikten sonra okuduğu notu tekrardan zarfın içine koydu. Bunu beni meraklandırmak için yapıyordu. "Tuba ver şunu." dedim.

"Ah tabii ki doğru tahmin etmişim." dedi. Benden beklediği cevabı vermeyecektim, Bay Ferroucci'yi tanımıyordum bile sadece aramızda bazen şaka yollu mailleşme oluyordu. Kendisi İtalyan bir fotoğrafçıydı. Fotoğrafçı oluşundan dolayı biraz endişelenip araştırdığımda gerçekten de böyle bir sanatçının olduğunu gördüm. Adını dünyaya duyurmaya yavaş yavaş başlamış biriydi. Hakkında bildiğim şeylerin çoğu internetten edindiğim bilgilerdi. Onu dünyaya tanıtan Türkiye'deki çektiği çalışmaları olduğu için Türkiye'de kalıcı bir iz bırakmak istediğini ve burada bir sanat galerisi açmak istediğini söylemişti. Benden de bu konuda yardım istemişti. Ben de ona danışmanlık yapmayı kabul etmiştim. Bunun üzerine mekân tasarımını da bize vermişti. Abartılacak bir durum yoktu. Adamla beş aydan fazladır temas hâlindeydim ve projesi geçen hafta bitmişti. Bu zamana kadar yüzünü görmemiştim bile, internetteki fotoğrafları hep karanlıkta çekilmişti. Kabasakal gibi sakallı, iri bir herife benziyordu. Kendisin sürekli seyir hâlinde olduğunu bir internet sitesi şu sözlerle anlatmıştı. *'Kimi zaman Ekvador Amazonu ormanlarında, kimi zaman Hindistan'daki Dharamsala dağlarında iz sürerek etkileyici fotoğraflar çekmektedir.'* Hakkında bu kadar az bilgiye sahipken nasıl ondan hoşlanabilirdim ki, adam kibardı ve çat pat bildiği Türkçesiyle benimle iletişime geçerken yaptığı birkaç küçük hatalardan dolayı maillerini okurken birkaç

defa tebessüm etmiştim. Ödemeleri geciktirmeden yaptığı için de ona hızlı hizmet sunmak benim suçum muydu yani? Böyle suç mu olurdu?

Onunla şakalaşmadığımdan hoşnutsuz, elindeki zarfı bana uzattı. Beyaz zarfı açtım ve içindeki kâğıdı çıkarttım. Üzerine eski fotoğraf baskı görüntüsü verilmiş bir davetiyeydi. Galerisinin açılışına beni de davet etmişti. Abartılacak bir şey yoktu. Bu kibar jestinden dolayı ona teşekkür etmeyi aklımın bir köşesine yazdım ve kâğıdı tekrardan zarfın içine koydum. Zarfı masanın üzerine atarken bana masasının ucunda duran çiçekleri gösterdi. "Bunları da alabilirsin, şekerim." dedi sanki onların masasında durmasından hoşnutsuz gibi, hâlâ beni güldürmeye çalışıyordu.

Dediğini yaptım ve vazoyu kendi masamın üzerine koydum. Dediği kadar ağırdı. İki büklüm kendimi tekrardan koltuğuma bıraktığımda Tuba da masasının başına geçti. Aylin Hanım'a olan tüm kızgınlığının geçtiğini görebiliyordum. Bilgisayarından Aylin Hanım'ın istediği şeyleri aramaya başlamıştı. Aradan birkaç dakika geçti ve ikimiz tekrardan çalışmaya başladığımızda aramızdaki sessizlikten rahatsız olarak bana döndü. "Gideceksin değil mi?" diye sordu ağzımı arar bir şekilde. Tarihine bakmamıştım bile, "Bilmem işim olmazsa giderim." dedim ve Berçim Hanım'ın aradığı tonlarda kumaş aramak için bulduğum birkaç firmaya mail attım. Tuba bu cevabımdan rahatsız bir kez daha sessizliği böldü.

"Yine aynı şeyi yapıyorsun." dedi bana. Masalarımız yan yana olduğu için elimdeki işi bırakarak sandalyemi ona doğru çevirdim ve doğruca ona döndüm. O da aynı şekilde bana bakıyordu.

"Ne yapıyorum?" diye sordum. "Dünyadan kendini soyutlamaya çalışıyorsun. Hayatın akışını kaçırıyorsun." dediğinde. "Tamam, gideriz." deyip konuyu kestirip attım. "Ama davetiye tek kişilik, tatlım." dediğinde yüzüme daha fazla konuşmak istemiyorum, beni rahat bırak ifadesi takındıktan sonra işime geri döndüm. Kendim hakkında konuşmak ve nasihat dinlemek istemiyordum. "Tamam, ama hazırlanmana ben yardımcı olacağım." dedi neşesi yerine gelmişti. Onu da onayladıktan sonra işime geri döndüm ama odamıza giren çıkan herkes çiçeğe imalı imalı bakmayı gün boyunca sürdürdü. Abartılacak bir şey yoktu. Akşam ofisten çıkmadan önce davetiyeyi yanıma aldım. Tuba gün boyu bu davetiye hakkında konuştuğu için sayesinde açılışın üç gün sonra, 27 Aralık'ta olduğunu öğrenmiştim. Akşam iş çıkışında anneme akşam yemeği için söz vermiştim. Babamın sorularına maruz kalmamak için yanına uğramadan Tuba'ya veda edip ofisten çıktım. Artık bir arabam vardı. Kırmızı bir Nissan Micra, araba modellerinden anlamazdım ama kullanışını ve rahat oluşunu sevmiştim. Böylece toplu taşıma kullanma derdim olmuyordu. Radyodan bir şarkı açtım ve arabayı trafiğin olduğu tarafa sürdüm. Bu kaçınılmayacak bir gerçekti. Radyoda çalan şarkının sözlerine parmaklarımı direksiyona vurarak eşlik ettim. Daha önce dinlediğim bir şarkıydı. *Wye Oak*'nin *Civilian* şarkısı biterken onu tekrardan dinlemek için telefonumdan açtım ve annemin evine gidene kadar -orası artık annemin eviydi- şarkıyı dinlemeyi sürdürdüm.

Apartmanın önüne arabayı park ettiğimde kendi evimden nasıl uzaklaştığıma baktım. Kendimi bildim bileli burada yaşıyordum ve son iki yılım hariç her günüm burada geçmişti. Şimdi içinde beni yetiştiren

kadından daha farklı bir annem vardı. Daha önce, toplasan iki elin parmaklarını geçmeyecek kadar gördüğüm bir adam vardı. Üvey babamdı, ona bu şekilde hitap etmek yerine Fikret abi demeyi tercih ediyordum. Tuhaf geliyordu. Arabadan indim ve bildiğim yolları arşınladım. Kapının önüne geldiğimde, onunla defalarca kavga ettiğimiz zaman çarpıp çıktığım kapıyı çaldım. O yılları özleyeceğim aklıma gelmezdi. Annem kapıyı güler yüzüyle açtı. Hâlâ onun eşinin yanında rol yaptığını düşündüğüm zamanlar oluyordu ama bu durum beni rahatsız etmiyordu çünkü eski hâlini özlememiştim. İkisi de hazırlanmış sofrada beni bekliyordu. Sıradan bir akşam yemeği, günün nasıl geçtiğiyle ilgili sorular soruldu. Fikret abi emekliydi ama çalışmayı sevdiği için ara sıra arkadaşlarının yanına yardıma gittiğini söylemişti annem. Ona bakarken kafamda babamla kıyaslamamak için kendimi zor tutuyordum. Babamdan daha yaşlı duruyordu, zaten yaşı da ondan büyüktü. Güler yüzlüydü, annemin bazı aşırı davranışlarını hoşgörüyle karşılayabiliyordu. Sanırım o da yıllardır yalnız yaşayan biriydi ve bir şekilde bu yalnızlığına son vermek için anneme katlanıyordu. Yine ikisinin de birbirlerine davranışlarında yapmacıklık yoktu. İlk tanıştığım günden beri aynı şekilde ilişkilerini sürdürüyorlardı. Babam, anneme bu saygıyı hiçbir zaman göstermemişti çünkü babamın çevresinde ona hayranlık duyan, ilgi besleyen birçok kadın olmuştu. O, hiçbir zaman anneme ihtiyaç duymamıştı. Babam bana birini hatırlattı. Başımı salladım ve aralarındaki benzerliği düşünmemeye çalıştım. Annem yaptığı kabak tatlısından tabağıma koyarken feci şekilde doyduğumu hissettim. Yemekleri annem değil, Fikret abi yapmış. Lezzetinden belli oluyordu ama yine de bunu

annemin yüzüne vurmadan sadece "Elinize sağlık, çok güzel olmuş." diyerek belli ettim.

Akşam geç saatlere kadar oturduk ve sohbet ettik. Fikret abi sayesinde annemi tanımaya başlamıştım. Bu evde yıllarca kapanmamış televizyona baktım. Son bir yıldır doğru düzgün açılmadığına emindim. Annemle beraber kaplıcalara gitmeyi planladıklarını söylediler. Annem, bunu babamla asla yapamazdı. Yaptığım kıyastan dolayı kendi kendime kızdım. Buna bir son vermem gerekiyordu, yaptığım Fikret abiye haksızlıktı. Kalkmama yakın ikisinin de uykusu gelmişe benziyordu. Düzenli bir hayat yaşayınca erken saatte yatmaya ve erken kalkmaya alışmışlardı. "Kalksam iyi olur." dedim.

"Daha kahve içmedik." dedi annem.

"Yarın işe gideceğim, eve gitsem iyi olur." dedim onların da kahve içmeye dayanacak hâllerinin olmadığını gördüğümden. Bu sefer annemin yerine Fikret abi, "Kahve içseydik." dediğinde eve gitme konusunda ısrarcı davrandım. Onlar böyle davrandıkça kendimi misafir gibi hissediyordum. Oysa bu dört duvar arasında yirmi iki senem geçmişti. Ama artık burada yaşamıyordum ve misafir sayılırdım. Derin bir nefes aldım ve oturduğum yerden kalktım. "Her şey için çok teşekkür ederim." dedim.

"Bir dahaki sefere kahve içmeden kalkmak yok." dedi Fikret abi, onun bu sıcakkanlılığı yüzümü gülümsetti. "Tamam." dedim başımı sallayarak. Beni kapıya kadar geçirmek için ayaklandıklarında beraber kapıya doğru yürüdük. Buradan bir yabancı gibi ayrılmak beni hüzünlendiriyordu. Oysaki bir zamanlar bu evden kurtulmak için can atıyordum. Ağır adımlarla kapıya ulaştığımda annem portmantoya astığı çantamı verdi. Çantamı elinden alacağım sırada, "Aaa, az kalsın unutuyordum." dedi ve

çantayı kucağıma bırakıp içeriye gitti. Fikret abiye baktım, o da annemin bu tavrını anlamamış olacak ki omuz silkti. Dediğim gibi bazen o da annemin bazı davranışlarını tuhaf buluyordu ama yine de tolere edebiliyordu. Annem biraz sonra elinde bir zarfla geldi. Beyaz zarfın üzerinde sadece adım yazılıydı. Annemin zarfı merakına yenik düşerek açmış olacağını düşündüm ama zarfı elime bıraktığında hiç açılmamış olduğunu gördüm. "Bu, bugün geldi." dedi. Anlaşılan açmaya vakti olmamıştı. "Allah Allah neden buraya gelmiş ki?" diye mırıldandım kendi kendime, teşekkür edip onlarla vedalaştım.

Kapıyı arkamdan kapattıkları anda kapının önünden uzaklaşıp birkaç basamak indim. Elimdeki zarfı açtım. Her kim gönderdiyse sıkı yapıştırmıştı. Zarfın içinden katlı bir kâğıt çıktı. Kâğıdı zarfın içinden çıkarıp açtığımda içinin boş olduğunu gördüm. Kâğıdın öbür yüzünü çevirdim ama yine bir şey yoktu. Biri şaka falan yapıyor olmalıydı. İçimden sağlam bir küfür savurup elimdekileri çantaya attım. Bomboş kâğıt göndermek de neyin nesi? Hangi insan evladı böyle manyakça bir şey yapardı? Bunu onun yapacağını bile zannetmiyordum. Söylenerek merdivenleri indim ve çantamın içinden çıkarttığım araba anahtarıyla arabanın kapısını açtım. Hava buz gibi olmuş ve kararmıştı. Kaşe kabanıma daha sıkı sarınıp maruz kaldığım korkunç şakaya söylenerek derin bir nefes aldım ve temiz havayı içime çektikten sonra arabaya bindim.

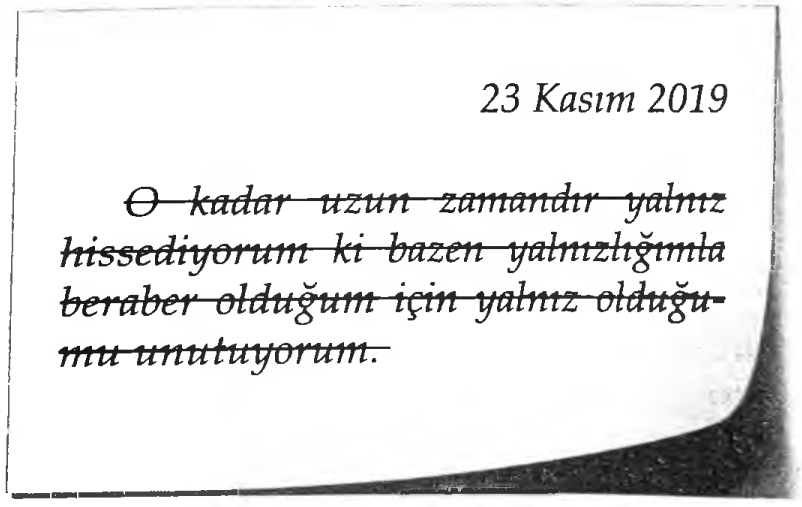
Umarım Tuba, Faruk'u veya arkadaşlarını çağırmamıştır onları çekecek hâlde değildim. Arabayı çalıştırdığımda tek dileğim bir an önce eve gitmek ve dinlenmekti.

14. Bölüm

"Hiç insan öldürmediği hâlde; bir katilden daha cani insanları gördüm, umudumuzu öldürenleri gördüm."
– Dostoyevski

Akşam eve girdiğimde kimsenin olmadığını görmek beni biraz rahatlattı. Elimdeki anahtarı çantamın içine attım ve ardımdan kapıyı kapattım. Kapıyı yavaşça kapattığımda kolumdaki çantam elime düştü ve bıkkın bir şekilde ayaklarımı sürüyerek merdivene yöneldim. Odama girdiğimde elimdeki çantayı bir köşeye koydum ve üzerimdeki kabanı bir kenara atıp yatağımın üzerine oturdum. Ay ışığı odamın aydınlatması için yeterliydi. Yatağın altına uzandım ve oradaki teneke kutuyu elime aldım. Kırmızı kutuyu yatağın üzerine bıraktım ve içini

açmadan kutuyu sallayarak yokladım. İçindekileri kendi elimle koymuştum. Kutuyu kucağıma çektim ve kapağını açtım. İçi neredeyse boş olan kutunun sesi evde yankı yaptı. İçindekiler tıkırdadı. Kapağı yanıma koydum ve içindeki kırmızı deri kaplı defteri elime aldım. Ayşin Hanım yaklaşık bir senedir düşünmek yerine yazmam gerektiğini söylüyordu. Yazarsam içimdeki zehri akıtırmışım. Defterin yanındaki siyah dolma kalemi elime aldım ve defteri araladım. En son geçen ay şu cümleyi yazmıştım:

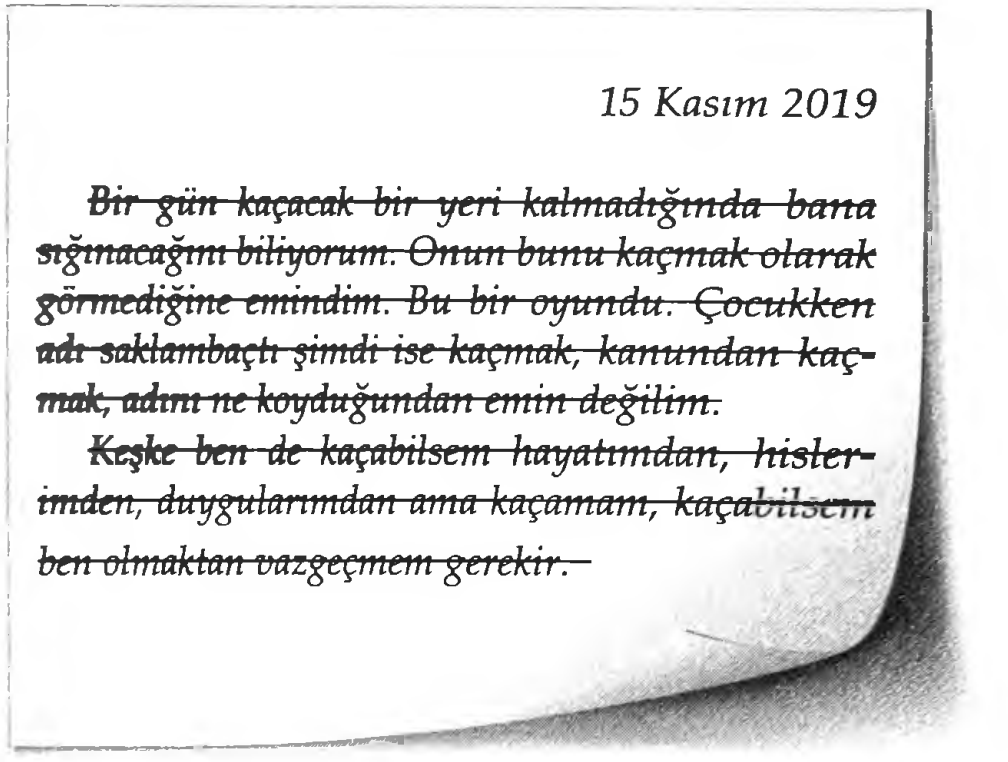

23 Kasım 2019

~~*O kadar uzun zamandır yalnız hissediyorum ki bazen yalnızlığımla beraber olduğum için yalnız olduğumu unutuyorum.*~~

Elimdeki dolma kalemin kapağını açtım ve kurduğum aptal cümlenin üzerini karaladım. Yazdıklarımın hepsi fazla saçma geliyordu. Gün geçtikçe kendimi tanıyamıyordum. Hislerim değişiyordu. Hayallerim, gelecek planlarım bir gün içerisinde her şey bir anda değişiyordu. Hayatı yakalamak için koşmaktan yorulmuştum.

Bir önceki sayfayı çevirdim, tarih bir buçuk ay öncesine aitti, şöyle yazmışım:

15 Kasım 2019

~~*Bir gün kaçacak bir yeri kalmadığında bana sığınacağını biliyorum. Onun bunu kaçmak olarak görmediğine emindim. Bu bir oyundu. Çocukken adı saklambaçtı şimdi ise kaçmak, kanundan kaçmak, adını ne koyduğundan emin değilim.*~~

~~*Keşke ben de kaçabilsem hayatımdan, hislerimden, duygularımdan ama kaçamam, kaçabilsem ben olmaktan vazgeçmem gerekir.*~~

Bunun da üzerini karaladım ve tek tek geriye gitmek yerine başladığım sayfaya döndüm.

9 Eylül 2018

O günün sabahı Faruk ile mutfaktaki konuşmamız aklıma geldi. Onun Aslan'ın yerine geçmeye ne kadar da istekli olduğunu, o gün bir kez daha fark etmiştim. Dizi izlemekten uykusuz kaldığım pazartesi sabahında, ayılmak için kahve yapmaya mutfağa girdiğimde onu en sevdiğim, adımın baş harfinin yazılı olduğu kahve kupasında kendine hazırladığı kahveyi yudumlarken bulmuştum. Misafir olduğu için sesimi çıkartmamıştım ve elindeki kahve fincanına imalı bir bakış attıktan sonra kahve makinesinin başına geçtim.

"Günaydın Hazel." dedi. Sesi dün gece uykusunu iyi aldığını belli edecek kadar dinçti. "Günaydın." dedim keyifsizce. Dolapları karıştırıp kahve kavanozunu buldum.

Su ısıtıcısında göz kararı bir bardaklık kahve çıkacak kadar su olduğuna kanaat getirdiğimde makineyi çalıştırdım ve tezgâhın başında suyun kaynamasını beklemeye başladım.

"Canın sıkkın gibi?" diye sordu sanki ruh hâlimle ilgilenir gibi. İlgilendiğini hiçbir zaman zannetmiyordum. Onu geçiştirmek için, "Uykusuzum." dedim, isteksiz ses tonumdan onunla konuşmak istemediğimi anlamasını istiyordum ama o anlamamak konusunda direterek benimle konuşmayı sürdürdü.

"Burada olmamdan hoşlanmadığını biliyorum. Burası senin evin sonuçta ama dün gece Tuba'yı eve geç bıraktım ve o da kalmamı rica etti." dediğinde ona bakmadan omuz silktim. "Sorun değil." diye geveledim.

"Bundan sonra daha sık karşılaşacağız." dediğinde tekrardan omuz silktim. Bir bardaklık suyun kaynaması neden bu kadar uzun sürmüştü ki? Beklerken bacağımı titretmeye başladım. Bir an önce şu lanet kahveyi yapmak ve mutfağımdan çıkmak istiyordum.

"Bana Aslan konusunda öfkeli olduğunu biliyorum." dediğinde omzumun üzerinden ona baygın bir bakış atmıştım. Üzerinde hiçbir kırışıklık olmayan siyah bir takım vardı. Masanın üzerinde duran kahve bardağına uzandı ve bardağı dudaklarına götürürken bakışlarını üzerimde tutmayı sürdürdü. "Neden sana kızgın olacakmışım ki?" diye sordum.

"Tuba bana konuşmanızdan bahsetti. *Hestia*'yı almam seni rahatsız etmiş." dediğinde omuz silktim. Yaklaşık üç ay önceki bir muhabbetti. Bu konunun üzerine bir daha hiç konuşmamıştık. "İnan umurumda değil. O saçma işlerinizi benden ve arkadaşımdan uzak tutun yeter." dedim, su ısıtıcısından gelen suyun kaynadığını haber veren o 'tık' sesiyle bakışlarımı ondan ayırıp kahvemi

hazırlamaya döndüm. Kaynayan suyu üst raftan aldığım içi siyah, dışı tozpembe kahve fincanına döktüm ve çekmeceden aldığım çay kaşığı ile kahvemi karıştırdım. Ben kahvemi yapmaya odaklanmışken benimle konuşmadı.

"Aslan yüzünden böyle düşünüyorsun." dediğinde elimdeki çay kaşığı kayıp kahvenin içine düştü. Kaşığı almaya çalıştığımda kaynar su parmak uçlarımı yaktı. Dudaklarımın arasından öfkeli bir küfür firar etti ve sonra ona dönüp "Aslan Bey." diye düzelttim, ona böyle seslenmiyor muydu? "Aslan Bey, ne zamandan beri senin için Aslan oldu. Ayrıca benim ne düşündüğüm seni ilgilendirmez. Arkadaşımla bir ilişkin var diye benim de fikirlerime müdahale edeceğini düşünüyorsan yanılıyorsun. Yerini bilsen iyi olur. Afiyet olsun, işin bittikten sonra fincanı makineye koyarsın." dedikten sonra benimle konuşmasına müsaade etmeden tezgâhın üzerindeki fincanı elime alarak mutfaktan çıktım.

O gün deftere şöyle bir not almıştım.

9 Eylül 2018

Bize gelecekle ilgili masallar anlatılırdı. Bu masallarda hayatı iki dudağımızın arasından çıkan sesler yöneteceğini zannederdik. Tüm sorunlarımız böylece hallolacaktı. Konuştuk da ne değişti hayatımızda, hâlâ sessizliğimizde boğulmuyor muyuz?

Kelimeler artık anlamını yitirdi. Konuşmak anlamsız sesler çıkartmak gibiydi.

Sayfaları karıştırdım.

13 Ekim 2018

Tarihi öylesine karalayarak yazmıştım ki okumakta zorlandım. Bugün onun doğum günüydü. Ve düştüğüm not şu:

13 Ekim 2018

Senden nefret ediyor olmalıydım. Bana verdiğin zararı düşündükçe her aklıma düştüğünde senden tiksinmem gerekirdi. Yapmam gerekenler ile hislerim çatışıyor ve bu yine senin suçun. Hayatımı altüst edip çekip gittikten sonra içimde senden başka hiçbir şeyin kalmayacağını biliyordun. Adının geçtiği her hikâyede başrol sensin, yan roller sana uygun değil öyle değil mi? Başrolü kaptın tebrikler!

Ayşin Hanım içimdekileri ona söylüyormuş gibi kâğıda kaleme dökmemi istedi. Bu çok saçmaydı, elimdeki kalemle sayfanın üzerine rastgele çizikler attım. Bir başka sayfaya geçtim.

23 Kasım 2018

Neden böyle hissediyorum? Neden sanki hayattaki amacımı yitirmiş gibiyim? Okulum bitmek üzere, stajıma devam ediyorum, arkadaşlarımla aram iyi, Murat ve o yılan ayrılmışlardı -umarım ikisi de acı çekiyordur- yine de mutlu değildim. Hayatımdaki sorun neydi? Mutlu olmak için neyin eksikliğini çekiyordum? Bir manyağın mı? Bir sapık takipçinin mi? Bu çok saçma! Boşlukta savrulmama sebep olan her neyse sebebi sensin! Biliyorum.

Ruhumda bir delik bıraktın, boşluğunu doldurama-dığım koca bir delik...

18 Aralık 2018

Kaçtığımız şeyin esiri olmaktan korkuyoruz ama çoktan esiri olduk haberimiz yok.

Bu gece alkolü fazla kaçırdığım için saçmalamıştım. Elimdeki kalemle üzerini karaladım ve yılbaşına geldim.

23 Aralık 2018

Pembe ruhuma grin karıştı.

Yılbaşı gecesini hatırlamak yüzümü buruşturdu. Faruk resmen *Hestia*'yı almış ve yılbaşında verdiği koca bir partiyle adını Mahzen yaparak açmıştı. Açılışı duyan herkes akın akın o gece oradaydı. Nefes alacak yer yoktu. Faruk, Aslan'ın aksine davetiyeye gerek duymadan tüm İstanbul'a kapıları açmıştı. Berbat, nefes dahi alamadığım, tanımadığım insanlardan kaçmaya çalıştığım ve Yeşim'le geçirdiğimiz korkunç baş ağrılı bir geceydi. O gece mutlu olan iki isim vardı. Tuba ve Faruk, o ikisi bir araya geldiklerinde hep mutluydular. Bazen "Acaba onların mutluluklarını mı kıskanıyorum?" diye kızarak soruyordum kendi kendime. Tuba'nın adına mutlu olmam gerekirdi öyle değil mi? Ama değildim. Gün geçtikçe o ikisi beni daha da huzursuz etmeye başladı. Faruk o ilk zamanlarda tanıştığımız; mülayim, sessiz sakin, Tuba'nın kulu kölesi olacak kadar âşık gibi davranan adam değildi. Tuba daha çok onun kuklası gibi olmuştu. Ona bunu birkaç kez ima ettiğimizde Tuba'nın tek yaptığı şey "Ama..." ile başlayan cümlelerle bize itiraz etmekti. Bir hafta sonra yine *Mahzen*'de olacak yılbaşı partisi aklıma geldi. Suratımı buruşturdum. Faruk ve Tuba'nın neden bu gece evde olmadıklarını şimdi anladım. Hazırlıklarla birebir ilgileniyorlardı. Geçen sene ağzım yandığından bu sene bir

bahane bulup, ne yapıp edip oraya gitmeyecektim. Mekânın *Hestia* iken bir tarzı vardı ama *Mahzen* fazla sıradan, herkesin çok rahat girip çıkabildiği bir yere dönüşmüştü. O korunaklı, heybetli özelliğini kaybetmiş, sıradanlaşmıştı. Elimdeki defterde bir sayfa daha çevirdim.

1 Ocak 2019

Dün Hestia resmen Mahzen oldu. İzin siliniyor. Sıranın ruhuma gelmesini bekliyorum.

Bu satırları yazdığım günün önceki günü okuldan Ertürk adında bir çocukla çıktığım yemek aklıma geldi. Çocuğun konuşmasından başım ağrımıştı. Aklına ne geliyorsa çekinmeden anlatıyordu ve böylece komik olduğunu zannediyordu. Sürekli kendisi hakkında bir şeylerden bahsetmişti. Konuşmanın arasına ailesini, kardeşlerini, gelecek hayallerini sıkıştırdığını hatırladım. Bir günde hakkında öylesine gereksiz bilgilerle dolmuştum ki ikinci gün görüşecek olsak ne konuşacağımız konusunda en ufak fikrim yoktu. Bana birkaç defa hakkımda bir şeyler sordu. Laf arasında geçen bir "Eminim sen de öylesindir, öyle düşünüyorsundur, seninki nasıl ki?" tarzında sorulardı. Dinlemeye tenezzül etmemişti. O günü hatırlamak tekrardan başımı ağrıtmıştı. Bir an önce diğer sayfaya geçtim.

27 Mart 2019

Hepimizde var olduğunu düşündüğün maskelerden birini aldım kendime, mutluluk maskesi.

İnsanlar maskemi çok sevdi. Mutlu rolü üzerime oturdu.

O gün sınav takvimi açıklandığı için sinirlerim fena hâlde bozuktu. Okulun bitmeyeceğine dair kaygılarım vardı. Tuba aklı bir karış havada davranırken en büyük destekçim Yeşim olmuştu. Panikle projeleri yetiştirememeyeceğimin endişesiyle okulun bahçesinde gözyaşlarım oluk oluk akarken bana mendil uzatan o olmuştu. Aslında ağlamamın bir diğer sebebi de annemin evlenmesiydi. O gerçekten mutluydu ve hayatının aşkını bulmuştu. Çevremdeki herkes aşk böcekleri gibi dolaşıyordu. Muhtemelen Yeşim de birini bulsa beni çoktan bırakırdı ama kalbinin bir yerlerinde Tarık'ın bıraktığı kırıkları taşıdığını biliyordum. O da deniyordu. Yeni insanlarla tanışmaya çalışıyor, bir şekilde hislerini unutmaya çalışıyordu. Mezun olduğunda aynı benim yapmak istediğim gibi burayı terk etmişti. Hislerini geride bırakacağını düşündüğüne emindim. Yeni başlangıçlar, başta her zaman geçmişi unutmak için daha kolay gelir. Yeninin zorluğunda eskiyi unuturum zannedersin ama geçmişte yaşayan bir parçan hâlâ içinde bir yerde olur. Geçmiş yanında, valizinde, kalbinde, zihninde bir yerde mutlaka yanında gelir ve hiç olmadık yerde tıpkı bir zehir gibi salınıverir.

1 Haziran 2019

Uzun süre yazmayı bırakmışım, bunun nedenini hatırlamıyordum. Sanırım Yılmaz ile arkadaş olduğum dönemdi. Onunla hâlâ arada konuşuyordum. Onu hatırlayınca yüzümdeki gülümsemeye engel olamadım. Her zaman yüzünde kocaman bir gülümsemeyle gezerdi. Onunla birkaç defa vizyona yeni giren süper kahraman filmlerine bile gitmiştik. Kafalarımız pek uyuşmasa da iyi bir arkadaştı. İkimizin de birbirimize arkadaştan öte hisler beslemediği, hiçbir beklentimizin olmadığı bir dönemdi. Onunla kafamdakilerden kurtulmuştum. Hatta Aslan bile aklıma gelmez olmuştu. O gün kapımın önünde inci yatağında, kurdele ile bağlanmış gümüş kutuda *La Madeline au Truffe* çikolata ve tebrik kutusu bulunca afalladım. Bunu birkaç hafta öncesinde laf arasında merak ettiğimi söylediğimi hatırladım. Oysaki öylesine söylemiştim ve bildiğim kadarıyla özel üretiliyordu. Tam da mezuniyet günü böyle bir hediye gelmiş olması tesadüf olamazdı. Bu hediyeyi gönderenin önce Yılmaz sonra da babam olduğunu düşündüm. İkisi de böyle bir hediye göndermediğini söylediğinde ise hedefim belli olmuştu. Tebrik kartında şöyle bir not yazıyordu:

"Büyüklerin dünyasına hoş geldin."

Bilgisayar çıktısı olarak hazırlanmış kartta başka ne bir not ne de bir harf vardı. Ondan olduğunu düşünüyordum. O gün yediğim çikolatanın tadı hâlâ damağımdaydı. Bitter çikolatayı severdim ama o sıradan bir bitter çikolata değildi. Yeryüzünde bulamayacağınız eşsiz bir lezzete sahipti. Dolapta hâlâ üç tane saklı tutuyordum.

Aşağıdan gelen seslerle elimdeki defteri bıraktım ve aşağıya kulak kesildim. Anahtar sesinin ardından açılan kapı ve içeriye giren gülüşme sesleri... Onları dinlememek için oturduğum yerden kalktım, çantamdan telefonumu ve kulaklığımı çıkarttım. Tuba ile yaşamaya karar verdiğimizde durumun böyle olacağını hiç düşünmemiştim. En iyi arkadaşınızla aynı evi paylaşmak kulağa hep fazla eğlenceli ve özgür geliyordu. Ama aksine onun ve Faruk'un sesini bastırmak için sürekli müzik dinliyordum. Yeni şarkılar keşfediyordum. Telefonumu elime aldım ve geçen gece yeni keşfettiğim bir şarkıyı açtım. Elimdeki telefonla camın önüne geçtim ve tam karşıdaki eve baktım. Orası öylece bıraktığı gibi duruyordu. Yazın bir gece camdan dışarıya bakarken salondaki perdelerden birinin hareket ettiğini gördüm. Hayal meyal ve saniyelikti. Göz yanılsaması olduğunu düşündüm. Çünkü eve ne giren vardı ne de çıkan, bir yıldan fazladır birinin o evde sessiz sedasız yaşaması imkânsızdı. Evin camları simsiyah perdeyle kapalıydı. Perdelere bakarken kulağımda çalan sözleri dudaklarımı oynatarak tekrar ettim.

"Ben de delirdim, belli etmiyorum
Yüzümde tebessüm, içim darmadağın
Artık yoruldum, uyumak istiyorum
Hiç düşünmeden, saat kurmadan"[2]

Şarkının sözlerini bitene kadar tekrar ettim. Ardından üzerimdekilerden kurtulup pijamamı giydim. Tüm gece yatağın içinde dönüp durarak uyumaya çalıştım. Beyaz zarfı ve kâğıdı düşündüm. Her şeyin bittiğini düşündü-

2- Pinhani | **Ben de delirdim**

ğüm anda gelen bu işaretlerin bir anlamı olmalıydı. Bu kadar rastgele olayın bir arada yaşanması için yalnızca bir plan gerekiyordu. Kusursuz bir plan, olabilir miydi? Kafamı salladım. Yarın sabah erken kalkmam gerekiyordu. Uykusuz kalmak göz altlarıma zarardı.

Sabah alarmın sesiyle gözlerimi araladım. Günlük rutinim hâline gelen uyan-hazırlan-bir şeyler atıştır-işe git rutinimizin olduğu bir sabahtı. Mutfağa indiğimde Tuba çoktan hazırlanmış ve kahvaltısını yapıyordu. Kızarttığı kepek ekmeğinin üzerine odaklanmış dikkatle krem peynir sürüyordu. Benim mutfağa girdiğimi fark ettiğinde, "Günaydın!" diye şakıdı. Sesi fazla enerjik geliyordu.

"Sana da günaydın!" diye geveledim. Kahve makinesinin üzerindeki raftan bir fincan alarak makineye Colombia Filtre kahve kapsülü taktım ve makineyi çalıştırdım. Kahvenin fincana akışını izlerken öylesine dalmıştım ki Tuba'nın sesiyle yerimden sıçradım.

"Uykucu, sen ayakta mı uyuyorsun?" dedi hâlime gülerek. "Ay, gözüm dalmış." diye mırıldandım. "Ama dinliyorum şimdi." bedenimi ona çevirdim ve bir elim belimde bir elimle tezgâhtan destek alarak onu dinlemeye koyuldum.

"Dün Faruk'un ceketinde ne buldum?" diye sordu merak uyandırmak için, gözleri açılmış fısır fısır konuşuyordu. "Ne?" diye sordum.

"Ay, hiç heyecanlı değilsin böyle olunca anlatasım gelmiyor." dediğinde, dediğini yaptım ve meraklı gözükmek için hafifçe ona doğru eğildim. "Ne buldun?" diye sordum onun gibi sesimi kısarak kafamı sallayıp

meraklı bir şekilde. Bu oyunculuğum onu tatmin etmiş olacak ki hemen anlatmaya girişti. "Yüzük kutusu; ay, galiba yılbaşında bana evlenme teklifi edecek." dedikten sonra ellerini iki yana sallayarak sevinç nidaları attı. Onun bu mutlu hâlini görünce benim de yüzüm güldü. Sonuçta en yakın arkadaş olarak görevim buydu öyle değil mi? "Ay, çok mutlu oldum, canım benim." dedim ve kollarımı iki yana açarak ona sarıldım. Faruk konusunda içimde büyük endişeler olsa bile onun mutluluğu benim endişelerimden önce geliyordu. O da bana sıkı sıkı sarıldı. Geri çekildiğimizde üzerindeki mavi bluzu düzeltti ve "Yılbaşı gününe kadar bildiğimi çaktırmamam lazım. Of, o güne kadar nasıl dayanacağım ben." dediğinde güldüm.

"Altı gün kaldı canım bir şey kalmadı ki." diye onu teselli etmeye çalıştığımda beyaz kazağımdan çekiştirerek beni kendine doğru çekti. "Hazel, hazırlanmam lazım. Yılbaşı günü çok güzel olmalıyım. Mekândaki en güzel kadın ben olmalıyım ve sen, sen beni yalnız bırakamazsın." Bu sözlerle dün geceki yılbaşından kaçma planlarım koca bir çöp olmuştu. Ona belli etmemeye çalışarak ondan uzaklaştım ve kahvemi aldım. Öylesine hayallere dalmıştı ki benim sözlerimin onun için hiçbir anlamı yoktu. Bundan birkaç yıl öncesini düşündüm. Tuba'nın evlilik teklifi alacağı için sevinçten havalara uçacağı asla aklıma gelmezdi. Şu kısacık sürede hayatlarımız nasıl da değişmişti. Bana iki yıl önce bugünleri sorsalar kesinlikle Murat'la evlilik planı yaptığımızı söylerdim. Tuba için ise durumun şu anki hâlinin tam tersi olduğunu düşündüm. Oysa şu geldiğimiz hâle bakınca gelecek için yapılan planların ve kurulan hayallerin ne kadar gereksiz

olduğunu fark ettim. Biz ne düşünürsek düşünelim, ne planlar yaparsak yapalım hayat rüzgârı bizi bir şekilde bir yerlere savuruyordu. Tuba'nın anlatacakları bitmeyeceğinden kahvemi bitirdiğimde kalkmamız gerektiğini söyledim. Bizi bekleyen bir sürü iş vardı.

15. Bölüm

"Kafamın içinde çok fazla vakit geçirdim.
Ve sonunda aklımı kaybettim."
– Edgar Allan Poe

"Sence pembe mi, mor mu?" Başımı bilgisayar ekranından kaldırıp Tuba'nın bana kendi bilgisayar ekranından gösterdiği elbiselere baktım. İkisi arasında çok az fark vardı. Pembe olanın kollarının balondu ve mor daha derin göğüs dekoltesine sahipti. İkisi de uzun elbiselerdi. Elbiseleri incelerken başka bir sekmeye geçti. "Surat ifadenden hiç hoşlanmadım. Kırmızı mı, siyah mı?" diye başka iki yan yana duran elbiseyi gösterdi. Kırmızı dizlerine gelecek uzunluktaydı ve yakası kareydi.

Siyah elbisenin hem derin bir göğüs dekoltesi hem de bacak yırtmacı vardı. Fazla iddialı duruyordu. İkisi arasında karar vereceğim sırada Tuba onların üzerine bir başka sekmeye daha geçti. Bu sefer turuncu ve bordo iki elbise yan yanaydı. "Bakışların beni tereddütte bırakıyor, bu son." dediğinde derin nefes aldım. İki gündür bu son diye diye yaklaşık elli çeşit elbise göstermişti bana ve daha ağzımı açmamama rağmen hiçbirinden memnun kalmayıp beni bahane ederek eliyordu. Bu şekilde asla karar veremeyeceğinin farkındaydı.

"Özel ve güzel bir şey istiyorum." dediğinde, sandalyemi ona doğru çevirdim. "Kıyafetin ne önemi var ki, o gün yaşayacakların zaten özel ve güzel olacak." dediğimde gözleri ışıl ışıl baktı bana, sonra o ışıltı birden soldu. "Haklısın ama yine de..." diye son zamanlarda en çok yaptığı şeyi tekrar edecekken bu sefer itirazını havada yakaladım ve ona müdahale ettim. "Ama yine de ne? Sen normalde böyle şeylere takılmazsın ki Tuba." dedim. "O Faruk senin gibi güzeller güzeli bir kadını bulduğu için yatsın kalksın şükretsin." diye ekledim. Faruk eli yüzü düzgün biriydi. En başından beri Allah için tipinde, sürekli takım elbiseyle gezmesinden dolayı, bir kıroluk sezsem de onun dışında normaldi. Kahverengi kısa saçları, ela gözleri, hafif kirli sakallı suratı ve yüzündeki sakin ifadeyle oldukça sıradan bir yakışıklılığı vardı. Şu ikisiyle yaşadığım onca zamana rağmen Tuba'nın hâlâ ona nasıl bu kadar körkütük âşık olduğunu anlayamamıştım. Sanki bir anda arkadaşımı efsunlamış gibiydi.

"Sen hangisini beğendin?" diye sordu.

Omuz silktim, "Kırmızı gayet güzel duruyor, altına da uzun siyah çizmelerini giyersin." dedim, kombin

yapmasına yardımcı olduğuma göre artık işime dönebilirdim. Tam sandalyemi masama çeviriyordum ki beni durdurdu. "Sen şu açılışta ne giyeceksin?" diye sordu. Bay Ferroucci aklımdan uçup gitmişti. Masanın üzerinde duran takvimde işaretlenmiş tarihe baktım. İşaretlenen gün yarındı ve yanına kırmızı kalemle konmuş ufak kalp konulmuştu. Bakışlarım takvimden Tuba'ya kaydığında bu işaretin onun başının altından çıktığını anladım. "Daha vakit var." dedim omuz silkerek.

"Ne demek daha vakit var?" Bal gözleri sözlerime inanamıyormuş gibi kocaman açıldı. "Açılış yarın akşam. Ayrıca sen oraya sadece kendini temsilen gitmiyorsun, öyle değil mi? Aynı zamanda Diren İç Mimarlık Ofisinin yüzü olarak bizi temsilen de orada olacaksın." dediğinde .

"Abartma, Tuba." dedim.

"Ne abartması git Hakan Bey'e sor istersen, eminim o da benimle aynı fikirdedir." dediğinde babama bunu asla sormayacağımı bildiğinden sadece şov yaptığını fark ettim. Beni ikna etmeye çalışıyordu. "Giyerim bir şeyler, dolapta elli çeşit kıyafetim var." dedim sandalyemde bir geri bir ileri küçük bir çocuk gibi oynarken.

"En son ne zaman alışverişe çıktın ki?" diye sordu. Sorusunu cevaplamak için dudaklarımı araladım. "Geçen ay." dedim tereddütle ama sonra kaşlarım çatıldı. "Ondan bir önceki ay da olabilir, her neyse birkaç aydır çıkmıyorum ama bunun ne önemi var ki? Dolabımda bir sürü elbisem var." dedim, aklıma dolabımdaki kıyafetlerim gelince tarihin çok da bir önemi kalmamıştı.

Tuba bir kez daha elbise konusunda bir şey diyecekti ki ona engel oldum. "Yarın beni sen hazırlayacaksın söz

veriyorum ama şimdi müsaadenle çalışmam lazım." dedim ve işimin başına döndüm. Bu ters cevabım üzerine tepki vermediği için minnettardım. Akşama kadar bu şekilde çalışmaya devam ettik. Bakışlarımız ekrandan ayrılmazken ellerimiz klavyedeydi. Bir ara başımı kaldırdım ve camdan dışarıya baktım. Kar yağmaya başlamıştı. Yarın görmem gereken iki mekâna gidecektim ve iki farklı kişiyle görüşmem vardı. İş yoğunluğundan bu hafta ofiste vakit geçirdiğim tek gün bugündü. O gün de kar yağmaya başlamıştı. Anlaşılan bugün şanslı günümdeydim. Kar tanelerinin havada süzülerek yağışını izlerken elimi çeneme yasladım.

Karın yağışını izlemek son zamanlarda hiç olmadığı kadar içimi huzurla doldurdu. Bir süre öylece sessizce camdan dışarıya bakarken birden duyduğum telefon sesiyle irkildim. Tuba telefonunu "Sevgilim." diye cevapladığında oturduğum yerden kalktım. Onların konuşmalarının uzun süreceğini bildiğimden kendimi kaçıp kurtarmak için ofisin telsiz telefonunu elime alarak odadan çıktım. Koridorda elinde kumaşlarla, cetvellerle koşturan Nihan'ı gördüğümde arkasından "Kolay gelsin." diye seslendim ama beni duymamıştı. Babamın odasına doğru gidiyordu. Aynı iş yerinde çalışmamıza rağmen günlerdir babamı görmediğimi fark ettim. Ne kadar yoğun olursa olsun mutlaka bana zaman ayırırdı. Nihan'ın peşinden ben de babamın odasına doğru ilerledim. Ayağımdaki topuklular parke zemine değdikçe koridorda ritmik bir takırtı bırakırken ahşap kapının yanındaki *Hakan Diren* yazan tabelaya baktım. Nihan odaya süzüldükten sonra elleri kolları dolu olduğu için kapıyı kapatmamıştı. Birkaç adımda kapıya ulaştım ve kapıyı hafifçe tıklattıktan sonra içeriye girdim. Babam masasının başında

eğilmiş önündeki çizimle meşgulken Nihan tam yanındaydı. Babam kapıyı tıklattığımda başını kaldırdı ve beni görünce yüzüne tatlı bir tebessüm yayıldı.

"Nihan, bize beş dakika verir misin?" dediğinde Nihan tereddütsüz, "Tabii, efendim." dedi ve elindekileri odanın diğer ucundaki toplantı masasının üzerine bırakarak oyalanmadan odadan çıktı.

Nihan kapıyı kapatıp odadan çıktıktan sonra babama birkaç adım daha yaklaştım. "Nasıl gidiyor, prensesim? Bir sorun yok değil mi?" diye sordu ellerini gri takımının cebine sokarak. Tüm ilgisi benim üzerimdeydi. "Hayır, birkaç gündür birbirimizi göremediğimizi fark ettim." dedim.

"Sen de babanı özledin öyle mi?" dediğinde usulca başımı salladım. Maun masanın karşısındaki deri koltuğa oturdum ve o da kendi sandalyesine oturdu. Sabit telefonuna uzandı ve "Çay veya kahve ister misin? Veya sana ılık, kakaolu süt getirsinler." dediğinde . Buraya çocukluğumdan beri geldiğim için arada böyle nostaljik olduğunu düşündüğü espriler yapıyordu. "Baba!" dedim hafif bir sitemle, "Bir şey istemiyorum." dedim.

"Canını sıkan bir şey yok değil mi, emin misin?" diye tekrar sorduğunda sesim daha da sitemli çıktı. "Hayır, yok. Sadece babamı görmek istemiş olamaz mıyım?" diye sordum. Başını salladı. "Haklısın, prensesim. Babanın bu ara çalışmaktan beyni bulandı, akşam yemeğe ne dersin?" diye sorduğunda başımı tereddütle salladım. Akşama hiçbir planım yoktu ama yine de zihnimi yokladım. Birden yüzünü buruşturdu, "Akşam olmaz, özür dilerim. Yarın akşama ne dersin?" diye sordu. İşlerinin yoğunluğundan bana bile randevuyla zaman ayıran babama baktım. Buna alınmam gerekir miydi?

Sonuçta patronumun işleri yerindeydi ama sırf bu yüzden babamın bana ayıracak vakti yoktu. Sorun olmadığını belli edecek şekilde tebessüm ettim. "Sorun değil, yarın olabilir." dediğimde bana minnetle baktı. Biraz havadan sudan sohbet ettikten sonra bakışlarının çizimlere kaydığını gördüm. Aklı oradaydı. "Seni daha fazla meşgul etmeyeyim." dedim çizimleri işaret ederek. Sözlerimin üzerine oturduğu yerden kalktı ve maun masanın etrafını dolaşarak yanıma geldi. Gözlerinden şefkat, gurur ve sevgi okunuyordu. Yüzümü avuçlarının arasına aldığında babamın dokunuşunun içimdeki tüm o fırtınaları dindirdiğini hissettim. Eğildi ve alnıma şefkatli bir öpücük kondurdu. "Sen beni meşgul etmezsin ki prensesim. Söyle bakalım gözlerin neden böyle kederli?" dediğinde işini gücünü bırakıp bana odaklanmıştı. Başparmağıyla yanağımı okşarken ona baktım. "Kederli değilim ki." dedim gülmeye çalışarak. "Bilgisayara bakmaktan gözlerim yorulmuş olmalı."

Başını salladı. "Hayır, Hazel bu öyle bir şey değil." dediğinde yanımdaki deri koltuğa çöktü. Yüzümü dikkatle inceliyordu. Babamın bana böylesine dikkatle odaklanmasından rahatsız gözlerimi kaçırdım ve yüzümdeki gülümsemeyi daha inandırıcı tutmaya çalıştım. "Uzun zamandır böylesin, kızım." dedi. "Yüzün gülse de bakışlarındaki kederi görebiliyorum, derdin ne söyle bana." dediğinde başımı salladım. "Bir derdim yok." dedim iç çekerek. O kederli iç çekişimden anlam çıkaracağı bir sürü şey vardı ama babamla bu duygu yüklü konuşmayı uzatmamak için oturduğum yerden kalktım. "Yapmam gereken işler var."

Hızlı adımlarla odadan çıkarken arkamdan imalı bir şekilde, "Kaç bakalım." dediğini duydum.

Keşke kaçabilseydim, keşke...

Ertesi gün sabahtan akşama kadar Tuba başımın etini yedi. Bana sürekli olarak erken çıkmam ve hazırlanmam gerektiğini söylüyordu. Bay Ferroucci bile benim kadar hazırlanma zahmetine girmemiştir. Dün gece de yine aynı şekilde başımın etini yemiş ve doğru düzgün hiçbir elbisem olmadığı konusunda beni azarlamıştı. Ona göre hepsi üniversite yıllarından kaldığı için eskiydi. Oysa mezun olalı daha bir yılı bile geçmemişti.

Akşam beşe doğru Tuba, işim uzun sürerse diye, beni mekânı görmeye yollamadığı için ben onun ofisteki işlerini hallederken o da benim dışarıdaki görüşmelerimi yapmış; baştan aşağı ıslanmış, elinde kırmızı, siyah puantiyeli şemsiyesinin kırık teline söylenerek içeriye girdi. İstifimi bozmadan camdan dışarıya göz ucuyla baktığımda dışarıdaki fırtınayı gördüm. Felaket bir kar yağışı vardı. Ağaçlar sanki yerinden sökülecekmiş gibi rüzgârda sallanıyordu. Gördüğüm manzarayla kaşlarım çatıldı. Anlaşılan bu kış beklediğimizden daha sert geçecekti.

"Dışarısı felaket." dedi Tuba. Elindeki şemsiyeyi sularını akıta akıta peteğin önüne götürürken şemsiyeyi açarak peteğin önüne bıraktığında kendini ve soğuktan kızarmış parmaklarını peteğe yasladı. "İçim dondu, bana bir çay söylesene." dedi titreyerek, üzerindeki kabandan hâlâ eriyen kar taneleri damlıyordu ama üşüdüğü için kabanını çıkartmamıştı. Ofisin sabit telefonuna uzandım ve ikimize de çay söyledim.

"Ne yaptın, konuştun mu Ece Hanım'la?" diye sordum.

Ece ismini duyduğunda irkildi. "Şu kadının adını bir daha duymak istemiyorum mümkünse, beni bu soğukta ayağına kadar getirdi ve tam projeden bahsederken 'Pardon ama bunu yazın istemiştim. Kışın mutfağımda tadilat istemiyorum.' deyip kestirip attı." Ece Hanım gibi kelimeleri uzatarak ve elini kolunu sallayarak onun taklidini yapınca gülmemek için kendimi zor tuttum. "Beni konuşturmadı bile, uyuz şey. Boşu boşuna onca yolu gittim. Bir de ünlüler çok kazanıyor derler, bu ofis kadar bir mutfağı var. Neymiş vlog çekecekmiş de onun için mutfağının uyum içerisinde olması gerekiyormuş. Bak sana söylüyorum, bu kadın işsizlikten bunalıma girmiş, sataşacak yer arıyor." Tuba hiç nefes almadan sinirini boşaltırken araya girdim. "Haklısın ama biliyorsun ki onlar müşterimiz biraz daha anlayış göstermemiz gerekiyor." dediğimde kabanının düğmelerini sökercesine çekerek açtı. "Mimar Selim Bey miyim de herkese anlayış göstereceğim canım!" dedi. Daha fazla kendimi tutamayarak gülmeye başladığımda eliyle ıslak saçlarını tararken bana ters ters baktı.

İşten hazırlanmak için bir saat erken çıktığımızda arabaya binmeden önce çıkışta asılı duran afiş gözüme çarptı. *Mahzen*'de akşam saat ondan sonra başlayan yılbaşı eğlencesinin afişiydi. Maskesiz kimsenin alınamayacağı yazıyordu. Maskeli bir yılbaşı eğlencesi, "Aman ne dâhiyane!" diye mırıldandım kendimi tutamayarak, Tuba söylediğimi duymuş olacak ki "Reklam reklamdır." diye geveledi. Son zamanlarda konuşmalarına şahit olduğum kadarıyla *Mahzen*'de işler göründüğü gibi gitmiyordu. Tahmin ettiğim çatırtılar yaşanmaya başlamıştı. Titreyerek arabaya bindiğimizde Tuba, Faruk'a eve geçtiğimizin mesajını attı.

Eve geldiğimizde en azından giyeceklerim belliydi. Dün seçtiğimiz kolları transparan, siyah rugan elbisemi ve orta kalınlıkta mat siyah külotlu çorap giydim. Saçlarımı fönleyip sıkı bir at kuyruğu yaptım. Fazla sıkı yapmış olacağım ki şimdiden başım ağrımaya başlamıştı. Makyajımı elbiseme uygun tonlarda koyu yapmıştım ama rujumu şeftali rengi seçmiştim. Tuba odada sürekli bana yorumlarda bulunuyordu. Makyajım bittiğinde ilk söylediği şey "Gerçekten bu elbise ve makyaja o renk bir ruj mu? Sen kafayı yemişsin. Bordo veya mürdüm rengi rujunla değiştir hemen!" Bana göre o iki renk de fazla ağır kaçardı. Sonuçta bir gece kulübüne gitmiyordum. Bir fotoğraf galerisi açılışıydı. At kuyruğumu sallayacak şekilde başımı sağa sola salladım. "Acaba başka renk mi giysem, böyle çok abartılı hissediyorum kendimi." dedim. Makyaj taburesinden kalkıp üzerimdeki elbiseyi düzelterek aynadaki yansımama baktım. Güzel ve oldukça alımlı gözüküyordum.

"Abartılı mı? Saçmalama istersen gayet yaşına göre ve olması gerektiği gibi giyindin." Takı kutumu karıştırmayı kesip yatağın üzerinde duran telefonuna uzandı. "Ayrıca biraz daha oyalanırsan iş çıkışı trafiğine kalacaksın. O yüzden bir an önce karar versen iyi olur." dediğinde tekrardan aynanın karşısında kendimi süzdüm ve başımı salladım. Rujun rengini sevmiştim. Dediği gibi mürdüm veya bordo rengi sürersem bu sefer ipin ucunu kaçırmış gibi olacaktım ama bu renk üzerimdeki parçalarla bir denge sağlamıştı. Görüntümden emin olmak için aynanın karşısında kendi etrafımda dönerek kendime baktıktan sonra "Tamam, hazırım." dedim.

"Bunu takmaya ne dersin, daha önce taktığını hiç görmedim." diye sorduğunda elinde salladığı şeye baktım. Aslan'ın verdiği kolyeydi. Onu parmakları arasında görmekten rahatsız olmuştum. Kaşlarım çatıldı. "Sadece küpe takacağım." dedim ve bir şey demesine izin vermeden kolyenin onun parmakları arasında olmasından rahatsız elinden almak için uzandım. Ben hamle yapınca kolyeyi benden uzaklaştırdı ve dikkatle inceledi. "Ha..." dedi sanki neden takmak istemediğimi anlamış gibi. "Aslan." diye mırıldandı. Kolyeyi tekrar kutuya bırakacağı sırada elinden çekip aldım. Kolyenin ucunu sıkıca avucumda tuttum ve sakin gözükmeye çalışarak kutunun içinde küpe aramaya başladım.

Tuba'nın bakışları üzerimdeydi. "Yoksa bir anısı mı vardı?" diye sordu, davranışlarımdan bir anlam çıkarmaya çalışıyordu. İnkâr ettim. "Hayır, o da nereden çıktı?" Kutunun içinde bulduğum siyah zirkon taşlı, melek kanadı figürlü küpeleri diğer elime aldım ve onları takmak için aynanın karşısına geçtim. Kolyeyi hâlâ elimden bırakmamıştım.

"Bilmem." bir açıklama bulmaya çalışırken konuyu kendi kendine değiştirdi. "Heyecanlı mısın?" diye sordu. Konuyu değiştirmesi beni rahatlatmıştı. Küpeleri taktıktan sonra elimdeki kolyeyi hazırladığım küçük el çantamın içine attım. "Aman alt tarafı bir açılış, hem orası adamın hayranları doludur şimdi. Selam verip etrafta dolanıp durmak için mi heyecanlanacağım?" Parfümümden birkaç fıs bileklerime ve boynuma sıktım. At kuyruğumu son kez kontrol ettikten sonra hazırdım. Siyah, diz boyu, kaşmir kabanımı üzerime geçirdim ve şemsiyemi yanıma aldım.

Evden çıktığım anda uzun deri çizmelerimin açıkta bıraktığı kısımlar üşümeye başlamıştı. Keşke daha uzun bir kaban giyseydim diye düşünürken kendimi arabaya atmak için hızlı adımlarla yürüdüm. Kar yağışı sıklaşmıştı. *Böyle bir havada kim bir fotoğraf galerisi açılışına gider ki?* Adama üzülmeye başladım. Onca emek boşa gitmiş olacaktı, bir de kendi emeğim vardı. Arabayı çalıştırdığımda ilk olarak klimanın derecesini yükselttim ve üzerimdeki kabanı çıkartıp yanımdaki koltuğa bıraktım. Navigasyondan konumu açtım. Daha önce hep iş yerinden mekâna geçmiştim, ilk defa evden gidecektim ve en kısa yoldan gitmek istiyordum. Radyoyu da açtıktan sonra yola çıkmaya hazırdım.

Beyoğlu tarafına geçmem yaklaşık iki saat sürdü. Bu kadar uzun süreceğini tahmin etmiyordum. Kar yağışı trafiği çok kötü etkilemişti ve üstüne üstlük bir de kaza olduğu için yollar kilit hâle gelmişti. Vardığımda saatimi kontrol ettim, sekizi geçiyordu. Kabanımı üzerime geçirdim. Çantamı ve şemsiyemi elime aldıktan sonra arabadan indim. Yürümek zorunda kalsam da park sorunu yaşamamak için arabayı İstiklal Caddesi'nin girişindeki otoparka bırakmıştım. Saçımın bozulmaması için şemsiyemi açtım ve yürümeye başladım. Ara sokaktan çıkıp ışıl ışıl aydınlatmalarla aydınlanmış İstiklal Caddesi'ne girdim. Soğuğa ve kar yağışına rağmen her zamanki gibi kalabalıktı. İnsanlara çarpmamaya dikkat ederek etrafıma bakmadan hızlı adımlarla hedefime doğru ilerledim.

Ara sokaklardan birine girip galeri binasının önüne geldiğimde derin bir nefes aldım. Girişin önünde birkaç

kişi bekliyordu. Bay Ferroucci'nin bize yolladığı davetiyeye benzer bir afiş girişte duruyordu. Çantamdan davetiye zarfını çıkarttım ve kapının önündeki sıraya girdim. Girişte bekleyen takım elbiseli adam fazla bekletmeden davetiyelere bakıp isim kontrolü yapıyor ve insanları içeri alıyordu. Önümdeki ellili yaşlarda kır saçlı beyefendi içeri girdikten sonra sıra bana gelmişti. Elimdeki davetiyeyi gösterdim. "Hazel Diren." dedim.

Elindeki davetli listesine bakmadan, "Buyurun Hazel Hanım." dedi sanki benim gelmemi bekliyormuş gibi düşünmeden. "Teşekkürler." diye geveledim ve içeriye girdim. Dar, uzun ve loş holü geçtikten sonra içeriye girdiğimde etrafıma baktım. Burası nerdeyse dışarıyla aynı soğukluktaydı. Üzerimdeki kabanın önünü açtım. Tam istediği gibi taş duvarlar, koyu gri kubbe tavan, loş aydınlatmalar ve demir ikramlık masalar ortama otantik bir hava katmıştı. İşimden memnun etrafıma bakarken çevremde fotoğrafları hayranlıkla inceleyen insanları gördüm. Salonun içinde bir sürü siyah beyaz fotoğraf asılıydı. Onlar gibi fotoğrafları incelemek yerine kendi sanatımla ilgileniyor ve ortamın kusursuzluğuna bakıyordum. Etrafta üzerinde smokinle gezen ve şampanya dağıtan garsonlardan biri yanıma geldi ve elindeki tepsiyi bana doğru tuttu. İki tür seçeneğim vardı. Tepsinin üzerindeki uzun kadehlerden birini elime aldım ve açık pembe sıvının tadına bakmak için onu dudaklarıma götürdüm. Bu sırada ilgisiz gözükmemek için girişten itibaren yavaş yavaş gezerek etrafı dolaşmaya başladım.

Fotoğraflar hayattan birer parça gibiydi. Yaşlı bir adamın sokağın başında bastonuyla eğik duruşu, yardıma muhtaç çocukların gri gökyüzüne açtıkları minik elleri, iki virane ahşap ev arasında uçuşan martılar, dört duvar

arasında sıkışmış kalmış yardım dilenen çaresiz bir kadın gibi daha bir sürü hayatla iç içe fotoğraf vardı. Tek tek hepsini incelerken elimdeki içeceğimin bittiğini fark ettim. Onu bırakmak için etrafıma bakınırken bir garson yanıma geldi. Elindeki tepside tek bir kadeh kalmış ve onu bana ikram ediyordu. Ona minnetle baktıktan sonra kadehi boştaki elimle alırken elimdeki boş kadehi tepsiye bıraktım. Kadehi dudaklarıma götürdüm ve fotoğrafları incelemeyi sürdürdüğüm sırada çınlayan bir cam sesi duydum. Bu ani, tiz sesle irkildim ve sesin geldiği yöne doğru ilerledim. Bay Ferroucci konuşma yapmak için konuklarını etrafına topluyordu. Ona doğru ilerlerken karanlıkta kalmış iri bedenini gördüm. İnsanlar ile arasında bir mesafe vardı ve kürsünün olduğu taraf ışıksız bırakılmıştı. Kasıtlı olduğunu düşünüyordum. On, on beş kişilik kalabalığı yararak öne doğru ilerledim. Bay Ferroucci'nin neden bu kadar gizemli olduğunu anlayamıyordum. Fotoğraflarında toplumdan kopamayan ve toplumun acılarını gözler önüne sermek ister gibi bir hâli olduğunu düşünmüştüm ama şimdi gördüğüm kişi kendini toplumdan soyutlamaya çalışıyor gibiydi.

Ona doğru yaklaştım ama aramızdaki mesafeyi korudum. En öndeydim. "Değerli misafirlerim..." dedi aksanlı sesiyle. Sesindeki tını hoştu. İlk defa sesini duyuyordum. Gür ama aksanından dolayı sevimliydi. "*Benvenuto*!" yani İtalyanca *'Hoş geldiniz!'* dedikten sonra yanındaki adam Bay Ferroucci'nin dilimizi bilmediğini ve kendisine tercüme konusunda yardımcı olacağını söyleyerek kendini tanıttı.

Bay Ferroucci konuşmasına kulağa tıpkı bir melodi gibi gelen İtalyancayla devam ederken Buğrahan Bey onun sözlerini Türkçeye tercüme etti. Bizleri burada görmekten mutlu olduğunu dile getirdikten sonra konuşmasını sanatla ilgili değerlerden bahsederek sürdürdü. Elimdeki kadehi bitirirken sıkılmıyormuş gibi gözükmeye çalıştım.

Konuşması bittiğinde hep beraber alkışladık ve gezmeye kaldığımız yerden devam etmek için dağılacağımız sırada duyduğum sesle duraksadım. Buğrahan Bey'in sesiydi bu.

"Hazel Hanım." dedi. Adımı bilmesine şaşırarak, "Benim?" dedim sanki etrafımda benden başka Hazel olacak gibi tereddütle. Karanlık taraftan yanıma doğru geldi. "Bay Ferroucci sizinle görüşmek istiyor." dedi.

"Öyle mi?" dedim yüzüme yayılan tatlı bir gülümsemeyle.

"Tabii sizin için de uygunsa kendisi size yüz yüze teşekkür etmek istiyor." dediğinde Bay Ferroucci'nin bizi beklemeden odasına doğru ilerlediğini gördüm. "Memnuniyetle." dediğimde, "Önden buyurun." dedi Buğrahan Bey. Başımı salladım ve gösterdiği yoldan ilerledim. Bay Ferroucci bizden on beş adım ödeydi. O odaya girdikten sonra kapıyı tıklattım ve odaya girdim. Buğrahan Bey'in arkamdan girmesi için kapıyı aralık bıraktım.

"Bay Ferroucci." dedim neşeli tutmaya çalıştığım ses tonuyla. Bana arkası dönüktü ve bar tezgâhında kendine viski dolduruyordu.

Elindeki şişenin kapağını kapattıktan sonra bardağını eline alarak bana doğru döndü.

"Hazel." dedi elindeki kadehi bana doğru kaldırarak. Bakışlarımız buluştuğunda güçlükle yutkundum. O

deniz mavisi gözler, biçimli burun, dolgun dudaklar ve gür koyu kahve sakallar... Yüzünün her bir detayını incelerken kaşlarım çatıldı, dişlerimi sıktım, burun deliklerimi genişleten derin bir nefes aldım.

Beni yine oyuna getirmişti.

16. Bölüm

"Eskiye geri dönemeyiz, gemileri yaktık.
Yapılabilecek tek şey, sonuç ne olursa olsun
cesur olmaktır."
– Friedrich Nietzsche

Odadan çıkmak için arkamı döndüğümde kapı kapalıydı. Kapı koluna asıldım ama nafile, çoktan kilitlenmişti. Burada baş başa kalmıştık. Arkamı döndüm ve üzerine doğru yürümeye başladım. Ölmemişti. Kanlı canlı karşımdaydı ve aylardır beni kandırıyordu. Ben delirmeye başlamışken o delirişimi izlemek için aylarca orada durmuş ve beni izlemişti. Gözlerime dolan yaşların akmaması için gözlerimi kırpıştırdım. Elindeki bardağı öfkeyle elinden aldım ve bir kenara fırlattım. Taş duvarlara

çarpan kristal bardak büyük bir gürültüyle parçalandı. Karşımdaydı. Aylar sonra karşımdaydı ve ben ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Tek hissettiğim şey öfkeydi. Hâlimle eğlenir gibi bir hâli vardı. Elimdeki çantayı bir kenara bıraktım ve yüzüne okkalı bir tokat atmak için elimi kaldırdım.

Bileğimi tutup beni durdurdu. Yüzü ciddileşti. "Hazel, açıklamama izin ver." dedi. Açıklamama izin ver mi? Yalanlarımı söylemem için bana şans tanı, dese daha dürüst olmuş olurdu. Yüzüne tiksintiyle baktım. Bir şey söylemek için dudaklarımı araladım ama sesim çıkmıyordu. Karşımda olduğunu ve yaşadığını sürekli içimden tekrar edip duruyordum. Onu hiç sakallı ve üç numara tıraşlı saçla görmediğimden olduğundan farklı gözüküyordu ama karizmasından hiçbir şey kaybetmemişti. Kolumu parmakları arasından kurtarmak için çektiğimde beni kendine doğru çekti. Kokusunu soluduğumda başımı döndürdü. Görüntüsü dışında hiçbir şey değişmemiş gibiydi.

"Anlatmama izin ver." diye tekrar etti. İçeride onu sesinden tanımalıydım. Kendime kızdım ama öyle gerçekçi oynamıştı ki ona inanmamak mümkün değildi. Aksanı kusursuzdu, tam bir İtalyan gibi İtalyanca konuşmuştu. Konuşmak için sesimi bulmaya ihtiyacım vardı.

Güçlükle başımı sallayabildim. Gözlerimi kırpıştırarak ona bakmayı sürdürdüm. Aramızda az bir mesafe vardı ve yakından onu inceledim. Kalbim deli gibi atıyordu. Beni kollarının arasına aldı. Sarıldığında kollarımı kaldırmadım. Sanki uzun zamandır kavuşmayı beklediği birine sarılır gibi sarıldı bana, özlemle soludu kokumu. Bedenini bedenimden uzaklaştırdığında

bakışlarında gördüğüm şeyin ne olduğunu çözmeye çalıştım. Özlem, korku, endişe... Asıl ben ne hissediyordum? Dudaklarımı nemlendirerek araladım ve "Senden nefret ediyorum, Aslan!" diyebildim cılız bir sesle. Bu tepkim karşısında yalnızca güldü. Başını salladı. Sanki dudaklarımdan dökülen bu nefret söylemine inanmıyormuş gibi üzerine basa basa "Beni özledin." dedi.

Dişlerimi sıkıp başımı salladım. Derin bir soluk aldığımda "Seni geberteceğim!" diye tısladım. İşte gerçek Hazel ortaya çıkmaya başlıyordu. Bu Aslan ve Murat'ın arkasında bıraktığı enkazla yüzleşmiş Hazel'di.

"Ölmediğimi biliyordun. Sana söylemiştim ayrıca bir sürü de mesaj bıraktım. Şiir, kolye, çikolata hepsi birer mesajdı. Sen zeki bir kadınsın Hazel, bunları anladığına eminim." dedi sanki mesajını alamayacağımdan veya anlayamayacağımdan bir an olsun tereddüt etmemiş gibi. Kolumu kaldırdım ve omzuna sert bir yumruk attım. Bu yalnızca elimi acıtmama sebep olmuştu.

"Manyak oldum senin yüzünden, manyak! Sayende delirdiğimi düşünmeye başlamıştım." Konuşurken sert gövdesinden onu defalarca ittirdim. Sert bir kaya gibi duruşunu hiç bozmadı. "Bana kafayı yedirttin. Senden tiksiniyorum hatta... Hatta senden nefret ediyorum! Kalbimle oynamaya kalktığın yetmezmiş gibi bir de aklımla oynadın!"

Sözlerim bittiğinde arkamı dönüp çıkacaktım ki bileğimden tutup beni durdurdu. Onun gücü karşısında öylesine acizdim ki hareket edememiştim, yine de ona direndim. Hareket edebilme umuduyla ayaklarımı ileriye doğru oynattım. Hareket etmeye çalışmak boşa kürek çekmekten farksızdı. Beni kendine doğru çevirdi. "Sakin

ol." dedi sakin, nahif bir sesle. Acıyla güldüm. *Sakin olmuş*, gözlerim büyüdü.

O aylar sonra karşımdaydı ve benim bastırdığım tüm duygularım bir anda gün yüzüne çıkmıştı. Ona karşı nefretim, öfkem, kızgınlığım, kırgınlığım, yokluğundaki yalnızlığım... Hepsi bir anda âdeta bir volkanın püskürttüğü lavlar gibi dudaklarımdan dökülüyordu.

"Hazel, otur şöyle." diyerek arkasındaki üçlü deri koltuğu işaret etti. O konuşma konusunda ne kadar kararlıysa ben de gitmek konusunda o kadar kararlıydım. Derin bir nefes aldım. Kolumu parmakları arasından kurtarmak için çekiştirdim. Benden uzaklaştı. Bana dokunmadığını belli eder şekilde geri çekilip elini kaldırdı. "Dokunmuyorum, yalnızca otur sakinleş." dedi.

Değişen hiçbir şey yoktu. Aslan ve emirleri, dünya onun etrafında dönüyordu.

"Oturmuyorum." dedim kollarımı göğsümde birleştirip ayağımı sallarken "Ne saçmalayacaksan çabuk ol, bir an önce buradan çıkmak istiyorum." Kelimeler dudaklarım arasından kaba ve seri bir şekilde döküldü. Ona karşı tahammülümün kalmadığını bilmediydi. Bu tavrım karşısında dudaklarına çapkın bir gülüş yayıldı. Ona karşı tavrım, onu eğlendiriyordu. Daha fazla eğlence malzemesi olmayacaktım. "Hadi!" diye bağırdım sabırsızca.

Benim sergilediğim agresif tavır karşısında sakindi. O istemediği sürece buradan çıkamayacağımı biliyordu. Arkasını döndü. Kendine bir içki doldurdu. İçkisinden küçük bir yudum aldı. Tadını çıkarttı sonra da bana dönüp isteyip istemediğimi sorar gibi kadehi havaya kaldırdı. Dişlerimi sıkıp başımı salladım.

"Öfke sorununa acilen bir çözüm bulmalısın." dedi beni onaylamaz tavırla.

"Öyle mi, senin narsist kişiliğine bir çözüm bulman gerektiği gibi mi?"

Başını hafifçe eğip bana baktı. Gözleri kısıldı, beni bir saniyeden daha kısa bir sürede okuyup "Hale." dedi, sormuyordu, bu bilgiyi kimden aldığımı biliyordu. Belki de onun yanıma gelişini de Aslan tezgâhlamıştı. Onu hafife almamam gerekirdi.

Başımı salladım. "Hale." diye tekrar ettim.

"Onu sen yolladın değil mi yanıma? Bakalım polislere ne diyorum, başkalarına ne anlatıyorum diye?"

Sözlerim ona komik gelmiş olacak ki burnundan soluk bırakıp dişlerini göstererek gülümsedi. "Abartma istersen, benim bile yapabileceklerimin bir sınırı var. Ayrıca seni uyarmıştım. Sen beni o gece hiç mi dinlemedin kadın?" diye sordu sanki karşısında küçük bir çocuk varmış gibi azarlayarak. O geceden kastı *Hestia*'da vedalaştığımız geceydi. Kurduğu cümleleri kafamın içinde tekrar edince bunu anladım. "*Ben yokken yanına gelecekler, uzak dur onlardan.*" demişti. Bunu polisler için söylediğini düşünmüştüm ama yanılmışım, beni Hale konusunda uyarmış. O geceki sözlerinin hepsi birer mesajmış. Üzerinde durmadığım, saçma ve zırvalık olduğunu düşündüğüm sözlerle bunca zamanın yaşanılacakları anlatılmıştı. Her bir kelime, her bir yaşanan olay kafamın içinde yapbozun parçaları gibi birleşirken gözlerimi kıstım.

İçkisinden bir yudum daha aldı.

Bu aydınlanışım karşısında "*Buongiorno.*" dedi kinayeli bir sesle.

"Peki Bay Ferroucci saçmalığı, bu aksanın ve meşhur fotoğrafçı saçmalıkları... Kimin kimliğini çaldın?"

Sorum karşısında bir kez daha gülümsedi. Dudaklarıma vurmak istedim. İstediğini ona vermiştim. Ben de merak uyandırmasına müsaade etmiştim. Onu sorgulamamı istiyordu ve ben az önce eline müthiş bir koz vermiştim. İçimdeki merakı körükleyen duyguların hepsine lanet ettim.

"Belki dünyaca ünlü fotoğrafçı olmayabilirim ama Leonardo Ferroucci'yim Küçük Hanım, tek yalan söylediğim kısım o olabilir."

Sözleriyle afalladım, kafam karışmıştı. Bana doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak için onu inceledim. Bu konuda onun gibi profesyonel bir yalancıyı analiz edecek kadar tecrübeli değildim. "Atıyorsun değil mi? Beni kandırıyorsun." dedim inanmayan alay eder bir tavırla.

"Aşk olsun prenses, kalbimi kırıyorsun. Yeteneklerimi senden daha iyi kim bilebilir?"

Yüzümü buruşturdum. Yaptığı çirkin imayla aklıma evdeki fotoğraflar düşüverdi. Midem alt üst olmuştu. "Tamam, iğrençsin sus!" dedim.

İçkisini bitirdiğinde, oturmamı istediği koltuğa kendini bıraktı. "Beni yanlış anlıyorsun, demek istediğim bu işi profesyonel olarak yapıyorum ama dünyaca ünlü tanınırlığım yok. Ayrıca kimliğim konusunda yalan söylemedim, yarı İtalyanım. Vatandaşlık için başvurduğumda da bu ad soyadı aldım." Etrafı gösterdi. "Burası da sana daha önce yaptırtacağımı söylediğim yer. Bana bir iş sözün vardı." Yarım yamalak da olsa aramızda böyle bir konuşma geçtiğini hatırlıyordum. Bu söz onun gerçek yüzünü görmeden önce verilmişti.

Ellerini birbirine çarptı, çıkan sesle irkildim. "Bu kadar lak lak yeter asıl konumuza dönelim." Oturuşunu

düzeltti. Karşısında dikilmekten rahatsız, sağ bacağımdaki ağırlığı soluma verip duruşumu düzelttim. "Oturmamakta kararlı mısın?" diye sordu.

Kesin bir tavırla "Evet." dedim.

Kaşlarını kalırdı. "Uzun bir konuşma olacak ve az sonra anlatacaklarımı sindirmen için oturman gerekecek." dedi ısrarla, sözlerini umursamadım. Onun yalanlarından başka bir şey duymayacağıma emindim.

"Faruk benim yokluğumda *Hestia*'yı aldı öyle değil mi?"

Onaylar şekilde başımı salladım. "Ona *Mahzen* adını verdi ve benim yokluğumda benim işimin başına geçmeye kalktı." *Mahzen* kelimesini midesini bulandıran, ucuz bir kelime gibi söylemişti. Bu konuşmanın nereye varacağını anlamaya çalışıyordum. Faruk'un *Mahzen*'i batırışı üzerine bir nutuk geleceğini düşünüyordum ama yanıldım.

"Şu Anıl Pekin, ilginç bir şekilde kızları da takip ediyordu değil mi?"

Başımı salladım.

"Biz seninle tanışmadan önce Faruk ve Tuba tanışmıştı, yanlış hatırlamıyorsam." dediğinde birbirimize baktık. Bu konuşmanın varacağı yerden hoşlanmayacağımı bildiğim hâlde, "Evet." diye mırıldandım.

"Ne ilginçtir ki Hestia'nın açılış davetiyesini size veren Faruk'tu değil mi?"

Sürekli olarak soru sorup sözlerini yarıda kesmesine dayanamayarak "Eee evet!" dedim daha yüksek bir sesle. Kalbimin atışı hızlanmaya, avuç içlerim terlemeye başlamıştı.

"Babanın dosyasında seni gördüğümde yanımda kim vardı tahmin et, prenses?"

"Faruk, Faruk öyle değil mi?"

"Bir de babana yaptıracağım projeyi çalmak için babanın ve senin bilgisayarına sızan kim, tahmin et?" diye sordu. Aslan'ın mekânlarına yaptıracağı yeni konseptten bahsediyordu. Banyodan çıktıktan sonra çekilen fotoğrafım bilgisayar kamerasından çekilmişti, Aslan ile fotoğrafımız ise evimin önünden. Bir an olanları düşünüp zihnimden geçirirken şaşkınlıkla titreyen sesimle "Yani Faruk, Anıl Pekin öyle mi?" diye sordum koltuğun ucuna çökerken. Başımı ellerimin arasına aldım. Şaşkınlıkla başımı salladım. Bu nasıl olabilirdi? Bu adam bunca zaman gözümün önündeydi. Bir an bunu da Aslan'ın bir oyunu gibi düşünmek istesem de her şey ortadaydı, hem de apaçık ortaydı. Hem benimle hem de Aslan'la oynamıştı. "İnanamıyorum!" dedim. Elim ayağım titremeye başlamıştı. Ben o adamın gözünün içine bakmış, ona evimi açmıştım. En yakın arkadaşımı emanet etmiştim. Onunla aynı masaya oturmuş, vakit geçirmiştim. O gözümüzün içine baka baka yalan söylemiş, bize oynamıştı.

"Nasıl olur, nasıl?"

Nasıl bu kadar kör olabilmiştim?

"Asıl benim anlamam gerekirdi. Hale'nin parmağının olduğunu tahmin etmeliydim ama Faruk... Onun bu işin içinde olacağını düşünmemiştim. Faruk'un beni atlatabildiğine inanamıyorum. Aylardır gözümün önündeydi. Kendine Anıl Pekin adını almış, en iyi yaptığı işi yapıp sanalda bizi alt etmiş."

Eliyle alnını ovdu, bunu görememiş olması onun da canını sıkıyordu.

"Akıllarınca yaptıklarını benim üzerime yıkacaklardı. Senin fotoğraflarını çeken, seni taciz eden, sahte profil oluşturan, kızları taciz eden sapığın teki olacaktım. Ben kimsenin rızası olmadan o fotoğrafları çekmedim." Odasında gördüğüm fotoğraflardan bahsediyordu. Hayatına giren tüm kadınlar gibi Hale de onun bu sapkın zevkini biliyordu. Bana o fotoğraflardan daha da fazlasını yapmıştı. Belki beni çıplak çekmemişti ama her anımı karelemişti.

Yaşananları anlamakta güçlük çekiyordum.

"Ona ne yaptın da sana bunu yapıyor?" diye sordum.

"Faruk'a mı?" diye sordu. Şaşırmıştı, daha önce bunu düşünmemişti anlaşılan. "Ona hiçbir şey yapmadım. Hale intikamını almak için onu kullanırken o da benim yerime geçmek için elinden geleni yapmış."

"Onu öldüreceğim!" diye tısladım oturduğum yerden yaydan çıkmış ok gibi kalkarak. Beni aptal yerine koymuştu. Aslında haklıydı. Murat'ın, Aslan'ın şimdi de Faruk'un... Hayatıma giren tüm erkeklerin yaptığı buydu. Beni aptal yerine koymaktı, belki de ben aptaldım. Onların yaptıklarını göremeyecek kadar aptaldım. "Ne kadar aptalım!" Kafama vurdum. "Ne kadar aptalım, ne kadar aptalım!" diye tekrar ettim. Düşündükçe midem alt üst oluyordu. Kendime kızdım. Gerçekleri göremeyecek kadar aptal, aciz, saf küçük bir kız çocuğuydum. Herkese çabucak inanıyor, güveniyor asla da akıllanmıyordum.

Oturduğu yerden kalkıp kollarımı tutup kendime vurmama engel oldu. "Hazel, sen aptal değilsin!"

"Aptalım!" diye haykırdım. "Aptalım! Ne senin gerçek yüzünü görebildim ne de Faruk mudur, Anıl mıdır adı ne haltsa onun gerçek yüzünü! Murat'tan sonra kimseye inanmamam gerekirdi ama ben sana inanmayı seçtim sonra da Faruk'a!"

Kollarımı çekip kafama vuracaktım ki beni kendine çekti. Kolları arasına aldı. Sakinleşmem için başımı okşarken gözlerimden birkaç damla yaş aktı. Bir saat içinde kaldıramayacağım kadar çok gerçekle yüzleşmiştim. Kendime vuramadığımda öfkemi ondan çıkarttım. Ona vurdum, tekme attım. Beni bırakmadı hatta daha sıkı sarıldı. Bedenim titremeye başladı, kontrol edemediğim bir nöbet gibi titreme tüm bedenimi sardığında başımı okşadı. Gözyaşlarım yanaklarımdan ince ince dökülürken başımı sert gövdesine yasladım. *Şeytanın kollarında cehennem azabı yaşıyordum.*

Sakinleşene kadar başımı okşadı. Bana güzel sözler fısıldadı.

Yaşadıklarımın benim hatam olmadığı, kalbimin saflığından olduğu gibi saçmalıklardı. Birazını komik bulduğumu itiraf etmeliyim. Belki de deliriyordum veya delirmiştim. Daha önceleri de delirdiğimi düşündüğüm çok olmuştu ama hiçbirinde böyle bir kafa karışıklığı yaşamamıştım. Titremem kesildiğinde ve sakinleştiğimde "Bırak beni." diye fısıldadım.

Kollarını gevşettiğinde ondan uzaklaştım. Yanaklarımı sildim, üstümü başımı düzelttim. Yüzümü avuçları arasına aldı. Ona bakmam için başımı kaldırdı. Buğulu gözlerimi kırpıştırdım. Maviliklerine diktim gözlerimi, uzun uzun baktık birbirimize.

"Sana şu durumda iyi gelecek bir ilaç biliyorum." dedi, zihninden her ne geçiriyorsa hoşlanacağım bir şey olduğu kesindi. Ona soran gözlerle baktım.

"İntikam, sana yaşattıklarından alacağın intikam."

İntikam...

İstediğim kesinlikle bir intikamdı.

Hayatımı aptal bir taht oyununun içine sürükleyen, çıplak fotoğraflarımı çekip evimde bile güvende hissetmememe sebep olan o heriften kesinlikle intikam almak istiyordum. Burada arada kalmış olan bendim. Benim ne suçum vardı? Karşımda durmuş benden bir cevap bekleyen ve asla güvenmemem gereken adama baktım. Bunu Aslan'la yapmak istemesem de biliyordum ki Aslan'ın elinde Faruk'u bitirecek çok güçlü belgeler vardı. Benim, yıllarımı harcayarak bulabileceğim kanıtlara sahipti. Üzerinde çalışmamış olsa böyle bir anda, boşuna hortlamazdı.

Mantıklı düşünebilmek adına ondan birkaç adım uzaklaştım.

"Elimde güçlü deliller var. Hestia'yı uyuşturucu yuvasına çevirmiş. Bu şekilde gençleri oraya çekiyor. Ayrıca benden sonra kafasına göre iş yapmaya başlamış; Kime canı nasıl isterse öyle davranıyor, o insanları cezalandırma şekli öldürme veya işkence... Kontrolsüz gücünün keyfini kontrolsüz bir şekilde sürüyor."

Sözleri düşüncelerimi destekliyordu. Dersine çalışmış çalışkan bir öğrenci edasıyla bana çalışmalarını sundu. Başımı salladım, sorun bu değildi. "Sorun bulduklarında değil."

"Öyleyse neyi bekliyorsun, neden tereddüt ediyorsun?"

Hem kafama oturmayan bazı noktalar vardı hem de onunla bu işe girme konusunda asla emin değildim.

"Faruk neden bu zamana kadar çevrendeki diğer kadınlara bunu yapmadı, neden bana yaptı bunu? Pekâlâ benden daha çok ilgini çekebilecek birini bulabilirdi öyle değil mi? Saflığımdan faydalandı, tamam bunu anlıyorum.

Benim kadar aptalını belki zor bulurdu ama bulabilirdi değil mi? Sana ilgi besleyecek belki de senin kölen olmayı kabul edecek biri..."

"Kendin hakkında bu şekilde konuşma." diye uyardı.

"Her neyse, Hale onu senin için yolladıysa ben burada hâlâ piyon mu oluyorum?"

Kaşları çatıldı. Bir detayı atlayıp atlamadığını düşünüyordu. Sanırım tam da anlattığım gibi düşünürken ona olanları tekrardan sorgulaması için bir fırsat vermiştim. Hoşnutsuz, sakalını sıvazladı. Sakallarına bakarken bu görüntüsünün ona daha sert bir hava kattığını fark ettim. Sakalsız hâli işkolik, sakin ve daha uysal bir imaj verirken bu hâliyle daha hoyrat, karanlık ve gizemli duruyordu.

"Hazel, hayatıma plansız girmediğin kesin, tüm oklar Faruk'u işaret ediyor. Dış görünüşün, belki sonrasında sana olan ilgim... O an senin neler yaşayacağını veya bu durumun seni nasıl etkileyeceğini düşünmemiş olmalılar. Faruk seni seçti. Ulaşılması kolaydın, acın tazeydi, duygusal boşluktaydın, bana çok yakındın ama bir o kadar da uzak ve seni kullandılar. Eninde sonunda karşılaşacaktık ve sana yapılanları babana ya da bir başkasına anlatacaktın. Muhtemelen Tuba'nın ağzından senin ve benim hakkımda bilgi alması, olayları adım adım takip etmesi, yakınımda olması işlerini kolaylaştırdı. Polisler devreye girdiğinde sadece doğru anı beklemeleri kalmıştı. Ben gittiğimde ise her şey istedikleri gibi olmuştu. Meydan onlara kalmıştı. Faruk benim hayatta olduğumu bilirken çevremde bir hayaletti, nasıl oldu da benim öldüğümü duyduktan sonra parladı?"

Onu ve düşüncelerini mantıklı buluyordum ama yine de... Bu noktaya gelene kadar çok fazla şey yaşanmıştı.

"Hale yanına geldiğinde sana ne sordu? Benim yerimi değil mi?"

Kaşlarım çatıldı, onunla aramızda geçen konuşmayı düşündüm. Onu başımla onayladım. "Ölümüne inanmadığını, bunun senin bir oyunun olduğunu söyledi. Kendinden çok emindi." Onu bakışlarımla baştan aşağı süzdüm. Haksız sayılmadığı ortaydı.

Bir kez daha düşünceli bir şekilde sakalını sıvazladı, yeni edindiği bir alışkanlık olsa gerekti. Ona yaşından daha olgun bir hava katıyordu.

Dolgun dudakları aralanmıştı ki kapı tıklatıldı. Sözde bir an önce buradan kurtulacaktım. Duyduklarıma kendimi öylesine kaptırmıştım ki ne buradan çıkmam gerektiği ne de ondan uzaklaşmam gerektiği aklıma gelmişti. İri cüssesiyle yanımdan geçip kapıyı açmaya gitti. "Karnın aç mı?" diye sordu.

Öğle yemeğinde bir şeyler atıştırmıştım daha da yemek yemek aklıma gelmemişti. Aç olsam bile şu an düşüneceğim en son şey yemekti. Yemeğin gereksiz bir detay olduğunu düşünerek omuz silktim. Kapıyı araladığında dışarıda onu bekleyen her kimse onunla fısıldaştıktan sonra bana döndü.

"Boğaz havası almaya ne dersin?"

"Ne gerek var?" diye sordum. Burada konuşmamızı bitirebilirdik.

Yanıma gelip kolumdan tutacağı sırada ondan uzaklaşıp ona engel oldum.

"Tamam dokunmuyorum ama gel benimle." dedi.

"Seninle hiçbir yere gelmiyorum, konuşacaklarımıza burada devam edebiliriz, sonrasında yapılacak işlerim var."

Sözlerimi alaylı bir tavırla tekrar etti. "İşlerin var?" Bu saatte işlerimin olabileceğine inanmıyormuş gibiydi. Oysaki karşısında artık ödevlerini yetiştirmek uğraşan Hazel değil; bir çalışan, iş kadını Hazel vardı. "Yetiştirmem gereken başka projeler var. Tek derdim senin sahte, küçük sergin değil herhâlde." Altta kalmamak için onu küçümser bir tavırla konuştum.

"Öyle ya da böyle seni buradan çıkartacağım, o yüzden ben seni çıkartmadan sen kendi isteğinle bana eşlik etmiş ol, ha ne dersin?"

"Aslan." adı dudaklarım arasından dökülürken ağzımda soğuk bir tat bıraktı. "Ben öyle ya da böyle senden uzak duracağım. O yüzden ben seni ihbar etmeden sen kendi rızanla beni rahat bırak olur mu, ha ne dersin?" Hakkındaki suçlamalar düşmüş olsa da Eylül Komiser'in Aslan'ın yaşadığını öğrendiği anda suratının alacağı ifadeyi merak ediyordum. Emeklerinin ölmediğini görmek onu mutlu edecektir.

Aralık kapı bir kez daha tıklatıldı. Kapıdaki adam ona İtalyanca bir şey söylediğinde Aslan da ona karşılık verdi. Kendi aralarında ne konuştuklarını deli gibi merak ediyordum.

"Bir anlaşmaya ne dersin?" diye sordu.

Yanağımın içini çiğnerken ona ilgisiz bir tavırla karşılık verdim.

"Ne anlaşması?"

"Benimle gel, konuşmamız bittiği anda seni geri bırakacağım." dedi.

Ona sahte bir gülücük yolladım.

"Beni evde zorla tuttuğun zamanları unutacak değilim, ne konuşacaksak burada konuşacağız." dedim ona

ayak direterek, benim bu kesin tutumumdan rahatsız homurdandı.

"Ciddiyim Hazel, buradan çıkalım artık." dedi, buradan bir an önce çıkmak istiyordu ama neden? Neden bu kadar sabırsızdı ve kaçmak ister gibiydi?

Bakışlarım yüzünde ağır ağır gezindi. "Yine kimden kaçıyorsun?"

Tereddütsüz başını salladı, gergin mimiklerini saklama konusunda usta olduğunu düşünüyordu. Onu okuyamayacağımdan emindi. "Kaçmak mı, saçmalama istersen. Burada işimiz bitti, gidelim ve boğaz havası alalım." Beni ikna etmeye çalışırken çırpınışlarını izlemek bu gece moralimi yükselten tek şey olmuştu.

Ona doğru ağır ağır birkaç adım attım. Topuklarım zeminde tıkırdadı ve ses boş odanın taş duvarlarında yankılandı. "Yok, sen baya baya kaçıyorsun."

Bakışlarını benden kaçırmadı, sabrını korumakta güçlük çekiyordu.

"Kaçmak istesem burada olmam."

"Burada Aslan olarak yoksun zaten."

"Leonardo olarak da neden kaçayım? Unuttun mu ben dünyaca ünlü bir fotoğrafçıyım."

Sesimi alçak ve gizemli tutmaya çalıştım, "Belki de Leonardo'nun Aslan'dan daha karanlık bir geçmişi vardır." dedim ama onunla alay ettiğimi anlaması için sözlerim bitmeden gülmeye başladım.

"Ha ha ha..." uzandı ve parmaklarının ucuyla çenemi tuttu. "Ah prenses, büyüdün ve gözün mü açıldı? Benden önde olmak istiyorsan beni takip etmeyi bırakman gerekir, adımlarımı takip ederek ancak varacağım noktaya gelirsin. Baş başa olmayacağız merak etme."

Çenemi bırakıp arkasını döndüğünde ona çatık kaşlarla baktım. "Ne demek baş başa olmayacağız? Başka kim olacak?" cevaplamadığı sorularım havada kalırken ona içimden söylendim. Peşinden kapıya doğru yürüdüm. "Aslan!" diye seslendim. Beni duyduğu yoktu. Kapıdaki adamla İtalyanca konuşuyordu. Ona birkaç defa daha seslendim, bana dönüp bakmadı.

Odanın kapısından ona çarparak öfkeyle çıktım. Kolumdan tutup beni durdurdu. "Bırak." diye tısladım.

Tam arkamda duruyordu. Kulağıma doğru eğildi ve fısıldadı.

"Son oyun bizim intikamımız olacak sonra söz veriyorum, özgürsün."

Bu verdiği kaçıncı sözdü, bir yerden sonra saymayı bırakmıştım?

17. Bölüm

"Gitmeden önce düşün; çünkü döndüğünde bulduğunla, giderken bıraktığın asla aynı olmayacak."

– Louis Aragon

Tekneye binmeden önce kabanımın cebinden telefonumu çıkartıp Tuba'ya mesaj attım. Ona sabaha kadar eve dönmüş olmazsam polise haber vermesi gerektiğini çünkü Bay Ferroucci ile yemeğe çıkacağımı söyledim. O, bu mesajımı okurken muhtemelen alay ettiğimi düşünecektir ama birkaç gün geçip hâlâ eve gelmediğimi görünce olayın ciddiyetini anlayacaktır. İçimden bir ses buna gerek kalmadan eve dönmüş olacağımı söylüyordu, bu yüzden de buradaydım. Telefonu cebime atarken Aslan'ın elime baktığını gördüm. "Cidden o tarih öncesinden

kalma şeyi mi kullanıyorsun?" diye sordu. İş dışında özel hayatımda kamerasız tuşlu telefon kullanıyordum.

"Bu daha güvenli ayrıca işimi görüyor."

Sözlerimin üzerine bir tepki vermedi. Bir süre birbirimize baktıktan sonra tekneye binmem için bana eliyle önden buyurmamı işaret etti. Üşümeye başladığımdan basamakları hızlıca çıktım. Aralık ayında boğaz havası almak için kafadan birkaç tahtanızın eksik olması gerekirdi ve Aslan'da birkaç taneden daha fazla eksik olduğuna emindim. Kabanıma sarındım. Peşimden gelirken kamaraya girmem için kapıyı açan bir adamla göz göze geldim. Aşağıda onu görmemiştim bir anda karşımda belirince irkildim. İçerisi sıcaktı. Kamaranın etrafı camla kaplı olduğu için içerideki aydınlatma loştu, dışarıdan gelen ışıklar içeriyi aydınlatmaya yetiyordu. Kolumdaki çantamı çıkartıp açık kahve deri koltuğun ucuna bıraktım. Kabanımın önünü açtım.

"Bir şey içmek ister misin?" diye sordu.

"Hayır."

"Yemek?"

"Hayır, buraya konuşmaya geldik unuttun mu?"

Üzerimdeki kabanı çıkartıp koltuğun ucuna oturdum. Bir an önce konuşmak ve gitmek istiyordum. Tekne hareket edene kadar kendine içecek bir şeyler doldurup oyalandı. Ona bakmak yerine dışarıdaki manzarayı seyrettim. Ortaköy, deniz tarafından bakınca ışıklandırmalarla bir başka güzel duruyordu.

"Leonardo kimliğimi bilen başka biri yok." dedi *u* şeklindeki koltuğun ortasına oturarak, böylelikle kamaraya hâkim oluyordu. Bir ortamda nerede hâkim duracaksa oraya oturmayı tercih edeceğini bilecek kadar onu

tanıyordum, bu tercihiyle beni yanıltmamıştı. Kenarda köşede duramazdı. Varlığını gösterme ihtiyacı duyuyordu.

Başımı salladım. "Baş başa olmayacağımızı söyledin." dedim bacak bacak üstüne atarken.

"Baş başa değiliz, Barlas ve kaptan var."

Burun deliklerimi genişleten derin bir nefes aldım.

"Maria'ya ne oldu?" diye sordum. Onu yanından kolay kolay ayırmazdı.

"Görevini yaptı sonra da onu azat ettim."

Demek istediğini anlamayınca daha açık konuştu. "Her zaman hayalini kurduğu gibi bir düğünle evlendi. Hırvatistan'da yaşıyor. Konuşmak veya görüşmek istersen." dediğinde devam etmesine müsaade etmeden suratımı buruşturdum. "Onu yanından ayırmazdın, ona güvenirdin. O yüzden yanında olmayınca şaşırdım." dedim.

"Şimdi de sana güveniyorum." dedi ukala bir tavırla, ben Maria değildim.

O da söyleyince nihayet bu soruyu sordum. "Bana neden güveniyorsun?" Buraya gelene kadar yol boyunca bunu düşünmüştüm. Leonardo kimliğini benden başka kimsenin bilmediğini söylüyordu, bir anda hiçbir şey olmamış gibi karşıma çıkıyordu. *Neden bir tek benimle bunu paylaşıyordu? Üstelik bir zamanlar peşinde polis olan, polislerle iş birliği yapmayı kabul eden bana güveniyordu.*

"Neden beni hayatına alıyorsun, neden ölmediğini bir tek benim bilmemi istiyordun, neden ilk benim karşıma çıkıyorsun?" diye aklımdaki soruları peşi sıra sordum, bunlar ve bunlar gibi "Neden"le başlayan daha bir sürü cevabını merak ettiğim soru vardı kafamda. Ona karşı öfkem soğumamıştı ama şimdi birkaç saat öncesine göre daha sakindim.

"Çünkü..." duraksadı. Bakışları kısa bir süreliğine uzaklara daldı sonrasında hemen toplardı. "Çünkü... Sana güveniyorum." dedi, kabul etmesi zor gibi kelimeler dudaklarından ağır ağır döküldü. "Seni istediğimi daha önce de söylemiştim ve sana güveniyorum. Sana baktığımda..." bana doğru eğildi. Derin bakan maviliklerini sanki içimi görür gibi üzerime sabitledi. "Kalbini görebiliyorum, aklından geçenleri okuyabiliyorum. Seni tanıyorum ve bazen beni şaşırtsan da yapabileceklerini biliyorum."

Bakışlarından rahatsız olsam da ben de aynı onun gibi öne doğru eğilip ona meydan okur bir tavırla, "Belki de artık değişmişimdir, nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Tanıştığımızda kalbi kırık küçük bir kızdım."

"Hâlâ da öylesin, içinde bir yerlerde kalbi kırık küçük bir kız çocuğu var. Sen de onlar gibi olmak istiyorsun ama olamazsın."

Kaşlarım çatıldı, kimlerden bahsettiğini anlayamamıştım.

"Maskeler diyorum prenses, maskeler... Sen maskelerin ardına saklanamayacak kadar kendinsin."

Benimle bu kadar yakından konuşması beni huzursuz ediyordu. Oturduğum yerden hışımla kalktım. Nefes almaya ihtiyacım vardı. Kamaradan çıkar çıkmaz esen sert rüzgâr yüzüme tokat gibi çarptı. Teknenin başına doğru ilerledim. Rüzgâr çok sert esiyordu. Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve gözlerimi tam karşımda duran şehrin ışıklarına diktim. İstanbul'dan kaçmaya kalktığınız vakit, karşınızda yine İstanbul çıkardı. Bu şehirden kaçış yoktu. Tıpkı ondan da olmadığı gibi... İstanbul ışıklıydı, renkliydi, görkemliydi; güzelliğiyle, manzarasıyla gözünüzü boyardı. Dışarıdan baktığınızda sizi kendine

hayran bırakırdı. "İşte bu, bir insan daha ne ister ki?" derdiniz ama onu tanımadığınızdan habersiz bu iddialı cümleleri kurardınız. Tıpkı onun gibiydi bu şehir, ne kaçılırdı ne yaşanırdı.

Omzuma attığı ceketin ağırlığını hissettiğimde başımı ona çevirdim, o ise manzaraya bakıyordu. Dağılan topuzumdan çıkan saçlarım rüzgârda yüzüme çarparken düzeltebildiğim kadarını düzeltip kulağımın arkasında tutmaya çalıştım.

Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım.

Hayatım boyunca hiç yıldız kaymasına şahit olmamıştım. Çocukken gökyüzüne bakarken isterdim ki bir yıldız kaysın ve ben dilek dileyeyim. Oysaki bu bile bir dilekti. Tekrardan yıldız kaymasını görmeyi dileyerek bir süre daha gökyüzünü inceledim. Gökyüzünün karanlığı ve hava şartları buna pek müsaade etmiyordu. Bir dilek hakkım olsaydı. Daha güçlü olmayı dilerdim. Beklediğim gerçekleşmedi, başımı eğerken gür sesini duydum.

"Elimde olsa senin için atmosfere meteor yağmasını sağlardım." dedi, komik olmamasına rağmen gülümsedim. Bunu yapacak güçte olsa yapacağına emindim. "Onların birer yıldız olduğuna ve yıldızın ölmeden önce dilek dileyenin arzusunu yerine getireceğine inandığım zamanlarda kalmak isterdim." diye itiraf ettim.

"Buna gerek yok."

"Neden?"

"Çünkü dileğini gerçekleştirmek için buradayım, prenses."

Onunla bariz bir şekilde alay ettim.

"Yakın zamanda gidiyorsun yani?"

Sözlerimin üzerine bir şey söylemedi. Bu tavırlarımdan rahatsız olduğunu biliyordum ama rahatsız olması umurumda değildi.

İkimiz de konuşmadan manzaranın tadını çıkarttık. Dişlerim takırdayana kadar soğuğa direndim ama ellerim ve ayaklarım buz kesince daha fazla dayanamadım. Burnumun ucu buz gibi olmuştu. Arkamı döndüğümde bana baktı. Soğuk ona işlememiş gibi dimdik duruyordu ama kızaran burnundan üşüdüğü anlaşılıyordu. Derin bir nefes aldı. Ben geldiğim yoldan geri dönerken o biraz daha kaldı. Kamaraya girdiğimde ısındım. Az önce yediğim soğuk, beni kendime getirmişti. Kendimi daha iyi hissediyordum. Üzerimdeki ceketi kapının solunda kalan yemek masasının yanındaki sandalyelerden birinin üzerine attım. Koltuğa oturdum ve kabanımı üzerime örttüm. O geri dönene kadar oturduğum yerden manzaranın keyfini çıkarttım. Geri döndüğünde boğazın ortasında durmuştuk.

Asıl meselemize dönmek için boğazımı temizledim.

"Faruk." dedim. "Tuba'nın bir an önce onun gerçek yüzünü görmesi lazım." Arkadaşımın o herifin yanında olduğunu düşünmek midemi bulandırıyordu. Aslan bunu fark etmemiş olsaydı o herifle evlenecekti.

Başımda dikiliyordu, bir eli cebinde diğer elinde bardağı, "Arkadaşın onun gerçek yüzünü göremeyecek kadar ona âşık ayrıca ona hizmet ediyordu." dedi. Tuba böyle bir şey yapmazdı. Tuba'yı yanlış tanımıştı, "Hayır, Tuba öyle biri değil." dedim. Tamam, son zamanlarda aramız bozuk olabilirdi veya hareketlerinden rahatsız oluyor olabilirdim ama o yine de öyle biri değildi. Böyle manyak, sapık, ikiyüzlü bir adama âşık olup katlanacak biri değildi.

"Arkadaşın öyle biri olmayabilir ama öyle bir adama hizmet ediyor, onu senin yakınına soktu. Ona seninle ilgili şeyler anlattı. Yaptıklarının arkasında arkadaşın var. Arkadaşın sevgilisinin bir katil olmasına göz yumacak kadar ona âşık, belki de onun en çok bu yönüne vurulmuştur."

Kabanımı üzerimden atıp ona çıkıştım.

"Sen Tuba'yı tanımıyorsun."

"Sen de insanları tanımıyorsun, prenses. Herkesi kendin gibi sanıyorsun. Tuba onun ne iş yaptığının, peşinde olduğu adamlara ne cezalar kestiğinin farkında. Zaten sürekli beraberler, onun çevresinde Faruk kendini ne kadar süre saklayabilirdi ki?"

Ona inanmıyordum. Tuba böyle biri değildi. Faruk'un insanları öldürmesine veya uyuşturucu satmasına aşktan gözü kör olsa bile göz yummazdı.

"Sana inanmıyorum."

"Ben yanılmam." Faruk'un kişiliği hakkında yanılmıştı, bunu ne kadar da çabuk unutmuştu? Kamaranın diğer ucundaki dolaplara doğru yöneldi, oradan eline birkaç dosya alıp dolabı kapattı. Elindekileri, bana yaklaşırken yanıma fırlattı. Kalın dosyalar deriyle buluşurken pat diye ses çıkartarak yanıma düştü. "İşte bir senedir ne yaptıkları orada ve yılbaşı gecesi bomba patlayacak çünkü yılbaşı gecesi büyük vurgun peşindeler, ne kadar mal o kadar para o kadar insan... Kimse o kalabalıkta bunu fark etmeyecek maske de bahaneleri."

Dosyaya elim gitti. "Tuba?" diye sordum. Faruk'a veya çevresindekilere ne olacağımı umurumda bile değildi. Tek derdim arkadaşımdı. Onun aşk uğruna başının yanmasını istemiyordum. O, her ne yaşamış olursak olalım benim dostumdu.

"Arkadaşın sandığın gibi masumsa zaten çok rahat sıyrılır." dedi. Sesindeki tınıdan bunun olamayacağı çok açıktı. Onu uyarmam gerekiyordu. Tuba'nın başını yakamazdım, bunu yapamazdım. "Tuba olmaz." dedim başımı sallayarak, "Onu yakamayız hem o bana zarar vermedi ki. Sonuçta Faruk'un nasıl bir adam olduğunu, asıl amacının ne olduğunu bilmiyordu. Bilse eminim ki onunla yakınlaşmazdı. Hem Tuba en başından beri polise gitmemi söylüyordu, sence biliyor olsaydı böyle bir şeyi ister miydi?" Bunu kabul edemezdim.

"Faruk'a hakkında, hakkımızda bilgi taşıyan o Hazel, ister kabul et ister kabul etme. Arkadaşın, sen ona ne anlattıysan adım adım gitmiş bu adama anlatmış. Bu şekilde de o bizim önümüzde olmuş. Senin sırlarını paylaşan birini korumaya çalışıyorsun."

Sabrım kalmayınca sesimi yükselttim. "O benim dostum! Ayrıca bilerek yapmayacağına eminim."

"Dostun bir sapığı, katili, torbacıyı hayatına soktu. Hazel aç gözünü!" dedi, benimkiyle beraber onun da sesi yükselmişti.

"Bunu kabul etmiyorum, ya sadece Faruk ve çevresindekiler ya da hiç kimse!" dedim, oturduğum yerden kalkarken yanımdaki dosyayı iterek yere fırlattım. "Başka bir seçenek kabul etmiyorum." diye ekledim. Dişlerini gıcırdattı. "Sen de körsün, duygularının hükümranlığından kurtulduğunda bana hak vereceksin." dedi.

"Arkadaşın sandığın kadar masum değil, üzgünüm." Sesi hiç de söylediği gibi üzgün değildi aksine soğuk ve kendinden emindi. Bana sırtını dönüp masaya doğru ilerledi. Arkasından yerdeki dosyayı tekmeledim. O yokken yanımda Tuba vardı. Hatta yanımda kimse yokken Tuba

vardı, varlığıyla bana güç vermiş, beni teselli etmişti. Kimseye anlatamadığım sırlarımı ona anlatmış, onunla dertleşmiştim. En ihtiyaç duyduğum anda bana bir omuz olan insanın en ufak hatasında ayağını kaydıramazdım. Faruk'un başta yaptığı şeylerde yanında olmadığı barizdi. Onu sevdiği adamın sapık çıkmasından dolayı suçlamak haksızlık olurdu. Fikir birliğine varamayacağımız ortadaydı.

"Kararım kesin, geri dönelim daha fazla konuşacağımız bir şey kalmadı." dedim.

Masaya ellerini dayadı. Bana doğru döndü.

"Yılbaşı gecesine kadar geri falan dönmüyoruz." dedi gayet sakin bir sesle. O an bende kayış koptu. "Sen ne dediğinin farkında mısın?" hışımla yanına doğru yürürken kelimeler dudaklarımın arasından tükürür gibi çıktı. Yanına ulaştığımda elimi beyaz eskitme masanın üzerine vurdum. "Geri dönüyoruz, dönmek zorundasın!"

"Geri dönelim, sen arkadaşını korumaya kalk, arkadaşın da o herifi... Biz planımızı uygulamaya geçene kadar burada kalacağız. Yılbaşı gecesi iptal olamayacak, o herifin gerçek yüzünün herkesin içinde ortaya çıkmasını istiyorum."

Dudaklarımı nemlendirdim, kalbim hızla çarpmaya başladı. Sakin kalmam şu an mümkün değildi. Elimle saçlarımı düzelttim. Bu şekilde onunla mücadele edemeyeceğimi biliyordum. Derin bir nefes aldım. "Tamam dediğin gibi kalalım, kalalım ve Tuba yarın sabah eve gelmediğim için polise haber versin." dedim başımı sallayarak, "Çünkü olacak şey tam olarak bu, Bay Ferroucci ile olduğumdan haberi var. Sabah evde olmazsam polise haber vermesini söylemiştim."

Dudakları arasından tıslamaya benzer bir ses çıktı.

"Karşında o saf, kırılgan, her lafına inanan ve güvenen Hazel yok. Upss... Planlarını bozdum sanırım üzgünüm ama böyle olmayı bana sen öğrettin! Teşekkür ederim, sayende büyüdüm." Teknedeki bizi duyabilecek insanları umursamadan bağıra bağıra abartılı mimiklerimle konuşurken bana öfkeyle baktı. Onun nefretini veya öfkesini kazanıyor olmak umurumda değildi. Hatta bu tavrı bana haz verdi desem yalan olmaz. Kendimi güçlü hissettirmişti.

"Yanlış yapıyorsun, kendini düşünmen gerekirken arkadaşını korumaya çalışıyorsun. Tuba, senin seneler önce üniversitede tanıştığın Tuba olarak mı kaldı sanıyorsun? Sen değiştiğini iddia ederken insanların değişemeyeceğini mi düşünüyorsun?" eliyle başını işaret etti. "Biraz şurayı çalıştır. Tuba sana eskisi gibi mi davranıyor sorgula ondan sonra..."

Lafını devam ettirmesi için "Sonra?" dedim keyifle ve kendimden emin bir tavırla.

"Sonra döneceğiz."

Arkasını dönüp kendini kamaradan dışarı attığında beni tek başıma bıraktı. Ona güvenmiyordum ama sinsi bir yılan gibi aklıma girivermişti. Tuba'nın eskisi gibi olmadığının farkındaydım. O Faruk'la olduğundan beri eski Tuba değildi ama bu aşktandı. Faruk'a âşık olmuştu hepsi bu kadar, insanın âşıkken mantıklı düşünememesi de gayet normaldi. Yoksa benim arkadaşım böyle bir adamla beraber olacak biri değildir. O akıllıdır; insanlara kolay kolay güvenmez, sorgular, duygularından ziyade mantığıyla hareket eder. Aslan'ın tavırlarını bile

sorgulamıştı. O benden daha gözü açıktır, onu kimse kolay kolay kandıramaz. Başımı şiddetle salladım. Yok, o Aslan'ın söylediği gibi biri değildi.

Kamaranın içinde volta atarken birkaç anımızı hatırlayıp kafamı salladım. Eylül komiserin yanına giderken ki ısrarlı tavırlarını, Faruk'un Hestia'yı aldığını benden sakladığını hatta Faruk'la tanıştıkları ilk zamanları düşününce onun hakkında çok az şey bilmemize rağmen onu aramıza aldığını anımsadım. Tuba onu doğru düzgün tanımadan hayatımıza sokmuştu. Faruk'un sürekli sorgular tavırlarını düşündüm. İlk fırsatta Aslan'ın yerine geçmesi ve ondan daha iyi olduğunu iddia etmesi hepsi küçük küçük detaylardı. Tuba ve Yeşim bu sahte Aslan meselesini hatta Aslan ile aramızda geçenleri en başından beri biliyordu. Evime taşındığım gün verilen partide Faruk da vardı, Tuba onu evime sokmuştu. *Bilse niye soksun canım?* Kabanımın yanına koştum. Cebini kurcaladım. Telefonumu cebime attığıma emindim. İki cebine de baktıktan sonra düşürmüş olma ihtimalime karşılık koltukların üstünü kontrol ettim. Yoktu.

"Aslan."

Tabii ki ondaydı. Onu tek bıraktığım anda telefonumu almıştı. Elimdeki kabanı koltuğun üstüne fırlatıp kapıya doğru büyük ve hızlı adımlarla yürüdüm. "Seni manyak!" dudaklarımdan ardı ardına küfürler dökülürken ben kapıya ulaşmadan kapı açıldı.

Eli cebinde tam karşımda duruyordu.

"Telefonumu ver!" diye haykırdım. "Hemen telefonumu ver!"

"Arkadaşına haber vermene müsaade edemem."

"Arkadaşımın bir suçu yok."

"Bir suçu yoksa ceza da almaz." dedi. Bunu söylerken Tuba'nın bir suçu olduğundan oldukça emindi. "Masum birinin canı yansın istemem."

Ona suçlayıcı bir tavırla baktım. "Sana güvenmiyorum. Bunun senin oyunlarından biri olmadığı ne malum? Hem daha önceleri de birilerine iftira atmışsın, bu da onlardan biri olabilir."

Bu suçlamam karşısında şaşırmışa benziyordu. Gözleri büyüdü, başını salladı. "Öyle bir şey olmadı."

"Hale'nin babası? Hale boşuna mı senden intikam almak istiyor?"

"Hale'nin babası mı? Hale sana ne anlattı bilmiyorum ama hikâyeyi bi tarafından anlattığı çok açık, sana mağdur edebiyatı yaparken kendi şeytanlıklarından da bahsetti mi?"

Kafam karışmıştı. Cebinden bir şey çıkarttı ve masanın üzerine attı. "Telefonun burada duracak, beni dinledikten sonra istediğini yapabilirsin." dedi.

"Neyi dinleyeceğim yalanlarını mı, gerçekleri bana anlatacağın ne malum?"

Eliyle masanın yanındaki sandalyeleri işaret etti.

"Otur şöyle."

"Oturmayacağım."

Sabrının taşmakta olduğunu, alnında atan damardan anlayabiliyordum. Karşısında sabrını sınayan benim yerime başka biri olsaydı ne yapardı, tahmin etmesi güçtü.

"Bana karşı çıktığında güçlü olmuyorsun, daha çok küçük bir çocukla inatlaşıyor gibi hissediyorum."

Bu sözlerinde haklı olsa da dediğini yapmamaya kararlıydım. Masanın ona yakın tarafında köşede duran dizüstü bilgisayarına uzandı ve eline aldı. Ortamızda bir

yere koydu ve bilgisayarı açtı. Ekranına göz ucuyla baktım ama ekran ona doğru dönüktü, buradan ne yaptığını görebilmem mümkün değildi. Kalın, uzun parmakları klavye tuşlarını döverken birkaç dakika geçti. Her ne açtıysa ekranı yavaşça bana doğru çevirdi.

"Sana babama bir iftira atıldığını, sırf bu sebeple mekânları tek tek kapatıldığını söylemiştim. Eğer onları geri almasaydım şu an elimdekilerin hiçbiri olmazdı. Bu konuşmamızı hatırlıyor musun?" diye sordu buz gibi sesiyle. Bu konuşmanın üzerinden oldukça uzun zaman geçmişti ama dün gibi hatırlıyordum. O günlerde ne yaşadığımı ve neler konuştuğumuzu kolay kolay unutabileceğimi sanmıyordum.

"Hale'nin babası ve babam eskiden çok yakın iki arkadaştı, dostlardı. Ailecek görüşürdük, tabii onlar babama kazık atana kadar." dedi soğuk bir sesle, ikisinden biri yalan söylüyordu ve ben hangisine güvenebileceğimi asla bilemiyordum. Pinpon topu gibi bir o tarafa bir bu tarafa gidip geliyordum.

"Bu da belgeleri..." diyerek ekranı gösterdi. "Okuyabilirsin, bir sürü kanıtım var. Babam dürüst veya iyi bir adam değildi ama onların bize attıkları çamurların hiçbirini de yapmamıştı."

Gözüm ekrana kaydı. Aklımı karıştıran bir başka mesele daha vardı. Bu mesele kimin haklı kimin haksız olduğundan daha mühimdi. Ekrana doğru eğilirken ona bakmadan konuştum.

"Hale'yi sevdin mi?"

Bakışlarım ekranda gezinirken cevap vermesini bekledim. Soluklarını dinledim, hiçbir tepki vermedi. Burada yazana göre babasının fuhuş yaptığı ve mekânında

kaçak içki sattığı yazıyordu. Aslan'ın topladığı belgelere göreyse aldığı tüm içkilerin kayıtları vardı. Fuhuş için ise şahitleri ve o kızların para karşılığı yalan beyanda bulunduklarına dair açıklamaları, ses kayıtları bulunuyormuş. Eğer gördüklerim ve okuduklarım doğrusuysa asıl suçlu Hale'nin babasıydı. Aslan'ın babasına iftira atılmış, mekânları kapatılmış. Bu da Aslan'ın neden bu tip adamların cezasını kendinin kesmek istediğini açıklıyordu. Ona göz ucuyla baktım. Sorumun cevabını mı düşünüyordu yoksa bir cevabı yok muydu, emin değildim. Doğruldum.

Ona cevap verebileceği daha genel bir soru sordum.

"Daha önce hiç, birini sevdin mi?"

Bakışlarını kaçırırken dudaklarına çapkın bir gülüş yayıldı.

Soruma cevap vermesini beklerken ona karşı ilgisiz gözükmeye çalıştım. Sonuçta bana doğruyu söyleyip söylemediğinden asla emin olamayacaktım. O, kendinden başkasını sevemeyecek kadar taş kalpli, oyunbaz biriydi. Yalan söylemediğini iddia eder ama gerçekleri sizden gizlerdi. Hayat bir oyun perdesi, biz ise oyuncularık, yönetmen koltuğunda da kendisi vardı.

Sessizlik arttıkça ne yapmaya çalıştığını anladım. Sorguluyordu. Sorduğum her sorunun cevabında kafamı karıştırmayı seviyordu. Yine bir cevap verecek ve kafamı karıştıracaktı. Oysa ben cevabını bildiğim bir sorunun üzerinde neden bu kadar durduğuma anlam verememiştim, kabahat bendeydi.

Konuşacağı sırada onu durdurdum.

"Hiç boşuna nefesini tüketme, ben sorumun cevabını biliyorum." dedim bakışlarımı bilgisayar ekranından

çekip ona bakarken. "Öyle mi?" dedi bakışları muzipti, benden bir açıklama bekliyordu. "Söyle o zaman, daha önce hiç birini sevdim mi?"

Yapacağım konuşmanın uzun süreceğinden emindim. O kafa karıştırmayı severdi. Sonunda kafası karışan ben değil, o olmalıydı. Kafamda yapacağım konuşmayı hazırlarken ağır adımlarla koltuklara yöneldim. Onunla yapacağım konuşmada varacağım noktayı hesaplarken oturacağım yere gelmiştim. Bakışları dikkatli bir şekilde üzerimdeydi. Kalçamın altındaki derinin keyfini çıkartırken "Sen birini sevmedin çünkü sevmek ne, bilmiyorsun, sana sevmek nedir öğretilmemiş. Bu yüzden de bu hâldesin öyle değil mi? Çocukken oyun oynamamışsın hiç, oyuncağın bile olmamış olmalı. Büyüdüğünde de oyun oynamak için çevrendekileri oyuncağın yaptın."

Dişlerini sıkmıştı. Bakışları saçmaladığımı söylerken dudaklarındaki gerginlik tam aksi olduğunu söylüyordu. Bana kendini açmayacağını biliyordum ama Aslan'ı analiz etmek için oldukça uzun zamanım olmuştu. Onun hakkında üzerine kitap yazabilecek kadar çok tahminlerim vardı.

"Sevmek nedir, Hazel?" diye sordu. "Sen sevmek nedir biliyorsun, öyle değil mi? Neydi senin şu erkek arkadaşının ismi, seni yakın arkadaşım diye yutturduğu kızla aldatan?" hatırlamaya çalışırken parmaklarını sürterek düşünür gibi yaptığında aslında adını gayet iyi biliyordu, benimle alay ediyordu.

Beni sinirlendirmesine müsaade etmedim.

"İşte bilmediğin ne kadar da ortada, Murat beni sevmemiş olsa da ben onu sevmiştim. Tuba da Faruk'u seviyor, hatta ona âşık... İnsanlar sevdiği insanların hatalarını görme konusunda kör olabiliyor, bazen yüreğinde beslediği sevgi gözlerini kör edebiliyor. Bunu bilmediğin

için anlayamazsın. Belki bir zamanlar Hale'yi sevmek istedin. Bu yüzden de Hale'nin babanın arkasından çevirdiği dolapları göremedin. Onu sevdiğini zannettin, onun arkandan çevirdiği dolapları öğrenince de kendini hepten insanlara kapattın. Sen insanların seni sevmesini beklemedin, onların övgüsünü kazanmayı, sana hayran olmasını istedin. Sen sevgiyi hayranlık sanıyorsun değil mi? Sana hayran biri seni seviyor sanıyorsun. Sen..." birden aydınlandım. "Sen çocukluğunda Hale'ye hayrandın öyle değil mi veya Hale senin hangi eksik yanını kapatıyordu? Bu yüzden mi Hale ve benim gibi esmer kadınlar? Hayran olduğun bir figür mü...?" Birden duraksadım. Bakışları gerçeği saklayamayacak kadar öfkeliydi. Gerçekler canını sıkıyordu belki de onu korkutuyordu. Birinin onu tanıması onu korkutuyordu. Eksiklerini, kusurlarını, hatalarını görmemden rahatsızdı. Eskiden olduğum gibi onu mükemmel görmemi istiyordu. Karşıma çıktığında da bu dosyaları hazırlarken de bunu hayal etmişti. Birden bilgisayar ekranını sert bir şekilde indirdi.

"Kendinde söyledin. Sevgi insanı kör eder Hazel, sevgi denen şey bir hastalıktır. Taşıyana zarar verir. Sevmek nedir biliyorum ama bana zarar vermesine müsaade etmeyecek kadar ondan uzak duruyorum. Bunun ayarını yapamayan aciz insanlar, sevdiği insanları korurken kendi hayatlarına verdikleri zararı göremez hâle gelebiliyor, bu sözlerim aklında bulunsun." dediğinde alenen bana laf çarpıyordu.

"Tuba'ya söyleyeceğim, eminim ki sevdiği adamın gerçek yüzünü gördüğünde ne kadar üzülse de bizim yanımızda olacaktır. Onun o ikiyüzlü tavırlarını göremediği çok açık, ben arkadaşıma inanıyorum. Bunu da sana ispatlayacağım."

"Ya planımızı bozacak bir şey söylersen ona, bunu nasıl riske atarım?"

Başımı salladım. Son kozumu oynamak için ayağa kalktım. Ağır adımlarla yanına döndüm. Bakışları üzerimden ayrılmadı, ona doğru yaklaştım. İster dikkat dağıtmak deyin ister cazibe kullanmak, yaptığımda bildiğim tek bir şey vardı o da yanlış sularda yüzüyor olduğumdu. "Yaşadığını söylemeyeceğim, o dökülene kadar senin bana bu bilgileri verdiğini de söylemeyeceğim. Sanki kendim bulmuş gibi davranacağım, söz veriyorum. Planından bahsetmeyeceğim." Sözlerimi bitirirken geniş omuzlarındaki hayali tozları parmaklarımın ucuyla süpürdüm, parmak uçlarımı tüy gibi hafif dokunuşlarla sert göğsüne indirdim, dilimle dudağımı nemlendirdim. Eskiden olsa bu yakınlaşmamızla kalbim deli gibi çarpardı ama şu an hiçbir şey hissetmiyordum. Ne bir kalp çarpıntısı ne bir heyecan ne de bir korku... Kirpiklerini kırpışından, omuzlarının gerilmesine kadar ondaki bu değişimi en ince detayına kadar takip ederken bu anları keyifle izledim. Onun için bazı şeyler hiç değişmemişti.

Kısa bir soluk aldı. Dişlerinin arasından konuştu, "Dediğin gibi olsun."

Pes ettiğinde geri adım atacağım sırada bileğimden yakaladı, beni kendine sert bir şekilde çekti.

"Tuba'nın ikili oynadığını anladığım an gözünün yaşına bakmam, önce onu bitiririm. Arkadaşının sandığın kadar masum olmadığına adım kadar eminim ama yine de bunu kendi gözlerinle görmen için sana bir şans veriyorum. Bunu iyi değerlendir, Prenses..." sesi alçaldı. Konuşurken nefesi kulağımı tatlı tatlı okşuyordu. "Elinde tek atımlık kurşun var."

18. Bölüm

"Zaaflarınızı asla belli etmeyin. Buralar, insanların size sızacağı ve hükmedeceği yerler olacak.
Yapabiliyorsanız bu çatlakları sıvayın.
Yapamıyorsanız da gizleyin."
– Baltasar Gracian

Eve girdiğimde rahat bir soluk bıraktım. Kapının arkasına yığılmadan odaya güçlükle çıktım. Acaba bugün kaç duyguyu bir arada yaşamıştım? Şaşkınlık, korku, üzüntü, utanç, hayal kırıklığı, öfke... Ruhum bedenimden daha yorgun, daha yıpranmıştı. Kendimi yatağa bırakacağım sırada odamın kapısından içeri birinin

girdiği duydum. Başımı hızla çevirdiğimde, "Korkma benim." dedi Tuba. Onu görünce rahat bir soluk bıraktım. Elimde çantam, kabanımı çıkartmadan yanına gidip ona sarıldım. Sorun yoktu, Aslan'ın oyununa gelmemiştim. Evime dönmüştüm. Korkacağım bir şey yoktu. Tuba ile bu meseleyi en kısa zamanda konuşacaktım.

Tuba geri çekilirken "Ne oldu sana böyle, Bay Ferroucci sana bir şey mi yaptı yoksa?" diye endişeyle sorduğunda başımı salladım. Bakışları yüzümü taradı. "Emin misin? Yoksa sana sulandı veya hoşuna gitmeyecek bir harekette mi bulundu? Söyle hemen İtalyan falan dinlemem, uluslararası kriz çıkartırım." dediğinde gülümsedim. Haklıydım, Tuba öyle biri değildi. Tuba beni korurdu. Her ne kadar son zamanlarda çok sık beni kızdıracak hareketlerde bulunsa da o benim dostumdu, kız kardeşim gibiydi. Yıllardır birbirimizi tanıyorrduk. Gülümseyip başımı salladım. "Hayır, bir şey yapmadı." dediğimde rahat bir soluk bıraktı.

Kabanımı çıkartırken kendini yatağıma bıraktı. "O zaman anlat hemen, tüm detayları duymak istiyorum. Nereye gittiniz, ne yediniz, sergi nasıldı, kalabalık mıydı? Yakışıklı mıydı? *Michele Morrone*'ye on dersek, Bay Ferroucci'ye kaç verirdin? Hemen hemen, her şeyi bilmek istiyorum." dediğinde nefes almadan soru üstüne soru soruyordu. Üzerimi değiştirirken "Sakin ol, şampiyon. Biraz nefes al istersen." dedim.

"N'apayım, meraktan çatladım burada. Bir de polise haber ver falan diye mesaj atmışsın. Ne alaka anlayamadım, şaka yapıyorsun diye düşündüm ama şimdi öyle yazınca da içime bir kurt düştü, bu saate kadar seni bekledim." Bu konuşmayla bir kez daha Aslan'ın yanıldığından emindim. *Böyle bir insan bana nasıl zarar vermeye*

kalkardı ki? Tamam, Tuba belli ki Faruk'un son zamanda bazı yaptıklarına göz yummuştu ama öncesinde kesinlikle bunu yapacak biri değildi.

Mavi üzerinde kırmızı noktalar olan pamuklu pijamalarımı giydikten sonra Tuba'nın yanına yatağa döndüm. Bakışlarımı tavana diktim. "Artık sorularıma cevap verecek misin?" diye sordu sabırsız bir sesle.

Derin bir nefes aldım. Bay Ferroucci 'den bahsederken Aslan'dan başka bir şey düşünmeye çalıştım. Aslan'a güvenmesem de sözümü tutacaktım. Onu tarif etmek yerine Yakışıklı İtalyan model *Giulio Berruti*'yi gözümde canlandırdım. Aslan ona biraz benziyordu. İkisinin de gözleri maviydi, dudakları dolgundu, kemikli yüzleri, biçimli burunlarıyla kafamda ikisinin benzerliğini oturtmuştum. "Yani yakışıklıydı. Uzun yüzünün yarısını kaplayan kirli sakalları dışında öyleydi. İri sayılırdı. Sesi güzeldi, dinlerken kendimi fazla kaptırdım sanırım, umarım beni yanlış anlamamıştır. Yalnız biraz kabaydı. O adamdan bir şey olacağını sanmıyorum, belli ki beni eğlenmeye çağırdı." diyerek kestirip attım bir anda konuşmayı.

"Bu kadar mı?"

"Bu kadar Tuba, benim İtalyancam mı var da adamla saatlerce sohbet edeyim. Çat pat İngilizcemle konuştuk işte oradan buradan."

"Yemeği nerede yediniz?"

Ona doğruyu söylemekle söylememek arasında kaldım.

"Tekne kiralamış, boğazda yedik." dediğimde uzandığı yerden başını kaldırıp bana bakışlarını dikti. "Vay vay vay... Böyle romantik düşünen bir adamdan bir şey çıkmayacağını düşünüyorsun öyle mi?" dediğinde gözlerimi abartılı bir şekilde devirdim. Başımın altındaki yastığı düzelttim. "Tuba, adamla Arap turistlerin senede en az

bir defa muhakkak yaptığı şeyi yapıp teknede boğaz turu yapıp yemek yedim. Abartılacak bir şey olmadığını sana söylemiştim."

Beklediğini alamayınca homurdanıp ayaklandı. "Aman neyse senin de ağzından cımbızla laf alıyoruz, ben yatıyorum. İyi geceler."

"İyi geceler." diye mırıldandım.

Odadan çıkarken başımı çevirip arkasından baktım. Kapıyı araladığında "Tuba." dedim birden. Sabaha kadar bunu içimde nasıl tutacaktım? Beynimin içindeki Aslan'la nasıl mücadele edecektim? "Tuba..." dedim bir kez daha, daha yüksek bir sesle odadan çıkmadan önce kapı eşiğinden dönüp bana baktı.

"Efendim kuzum." dedi tüm sıcaklığıyla.

Kafamın içindeki sesleri susturmaya çalışırken kuşku bir kurt gibi içime düşmüştü, kurt beynimi ve kalbimi kemirmeye başlamıştı.

Dudaklarımı araladığımda koridorda bir ses yankılandı. Onun sesi... *Faruk'un sesi yoksa ona Anıl mı demeliyim?* Duyduğum sesle irkildim. Bacaklarımı karnıma çekip elimin altındaki yorganı sıktım. O buradaydı. Evimizdeydi, belki de kaç gece haberim olmadan ben o adamla aynı çatı altında uyumuştum. "Hazel, iyi misin?" diye sordu Tuba konuşmadığımı fark edince, yutkundum ve sakin olmaya çalışarak başımı hızla salladım. "Tabii tabii iyiyim..." Bir bahane bulmaya çalıştım. "Koridorun ışığını açık bırakır mısın, diyecektim. Geçen gece az kalsın merdivenden yuvarlanıyordum. Korkmaya başladım." dediğimde gülümsedi.

"Tamam bebeğim, sen yine de dikkat et." dedikten sonra, en yakın arkadaşımın manyak sevgilisinin

kollarına aheste aheste gidişini izledim. Tuba bunca yıl aşktan köşe bucak kaçarken bu adama nasıl gönlünü kaptırmıştı, dönüp dönüp bunu sorguluyordum. Acaba Faruk ona şantaj mı yapıyordu? Böyle bir şey yapıyor olsaydı Tuba'nın onun yanında bu kadar istekli durabileceğini sanmıyordum. Ondan bahsederken bile gözlerinin içi gülüyordu.

Abarttığımı düşünmeye başlamıştım. Aslan'ın kendi arkadaşımdan şüphelenmeme sebep olacak kadar kafamın içine girmesine müsaade ettiğim için kendime kızdım. Kendi arkadaşımı sorguluyordum. Sorgularken de olur olmadık detaylarda boğuluyordum. Bir ufak detay da Tuba'nın, Faruk'un olduğu gecelerde yanıma gelmemesiydi. Çoğu gece kendimi sırf bu sebepten yalnız hissettiğim olurdu. Onların keyfini bölmemek için kendi evimde odamdan çıkmak istemezdim. Tuba'nın peş peşe sorduğu sorular, verdiğim cevaplar... *'Hayır, kafamın içindeki Aslan kapa çeneni!'* Arkadaşım beni merak ettiği için buradaydı. Benim için endişelendiğini söylemişti. Tuba'nın hareketlerini ve konuşmalarımızı sorgulamam gece boyu sürdü. Uyku gözüme girmiyor hatta yanından bile geçmiyordu. Yatağın içinde bir sağa bir sola dönerken ofladım. Nasıl bir saçmalığın içine düşmüştüm? Pislik dolu bir bataklıktan kurtulmak için çırpınıyordum ama çırpınırken kendimi daha da bataklığa sokuyordum. Tuba en başından beri benim arkadaşımdı, benim dostumdu. Beni herkesten çok düşünürdü. Murat beni aldattığından beri yanımdaydı, en büyük destekçimdi.

Sabahın erken saatlerinde güçlükle uyuyabilmiştim. Alarmım çaldığında ise yalnızca bir saat uyumuş olmalıydım.

Alarmı kapatıp yatağın içinde döndüm. Camdan dışarıya baktım. Kar ufak ufak atıştırıyordu. Uykusuz, darmadağınık, ölüden farksız bir hâldeydim. Boğazım tahriş olmuş gibi acıyordu, güçlükle yutkunurken suratımı buruşturdum. Bir de hasta olmak istemiyordum. Yatağın içinden sürünerek çıkararak hazırlanmaya koyuldum. İnce, siyah, file desenli külotlu çorabımın üzerine mini boy, bej, ekose eteğimi giydim. Üzerime de boğazlı beyaz kazağımı geçirdiğimde makyaj yapmak için hiç h âlim kalmamıştı. Sanki bir saatlik uykumda dayak yemiş gibiydim. Bir ruj ve bir rimel işimi görürdü, daha fazlasına gücüm kalmamıştı. Ağır adımlarla odadan çıkıp mutfağa kahvaltıya inerken konuşmalarını duydum. Faruk kahvaltısını bitirmiş sevgilisinden öpücük alıyordu. Ona ne kadar sevdiğini zırvalayan bir söz daha ettikten sonra mutfaktan çıkarken Faruk'la karşılaştık. Beni gördüğünde sanki hâlimle ilgilenir gibi "Hazel, iyi misin?" diye sordu. Suratına bakmak midemi bulandırıyordu. Elimle karnımı tutup güçlükle konuştum. "İyiyim." diye geveledim ağzımın içinde.

"Hiç iyi gibi durmuyorsun, hastaneye gitmek ister misin?"

Bana doğru bir adım atacakken onu elimle durdurdum. Bana biraz daha yaklaşırsa boş midemde ne var ne yok önüne çıkartacaktım. Acaba bana bakarken ne görüyordu veya hakkımda ne düşünüyordu? Kendimi bunu düşünmekten alıkoyamadım. Bana doğru tekrar bir adım attığında, "İyiyim Faruk." diye tersledim onu. Benden bu tepkiyi beklemediği çok açıktı. Bana tuhaf

gözlerle baktıktan sonra hareketimin üzerinde fazla durmayarak "Görüşmek üzere." dedi ve yanımdan ayrıldı. Yanımdan geçip giderken ona tiksinerek baktım. Bakışlarımı görmemişti, kapının sesini duyana kadar olduğum yerden ayrılmadım. O, evden çıktığında da rahat bir soluk bıraktım.

Mutfaktan içeriye girdiğimde burnuma çay ve omlet kokusu geldi. Anlaşılan iki sevgili güzel bir kahvaltı yapmıştı. Masaya oturmadan önce kahve makinesine yöneldim.

"Günaydın." diye şakıdı Tuba. "İyi misin?" diye sordu. Anlaşılan Faruk ile konuşmalarımızı duymuştu. Kahve makinesini çalıştırdıktan sonra ona doğru döndüm. "İyiyim." dedim ama gözümü açamıyordum ve konuşurken boğazıma iğneler batıyordu.

"Hasta mı oldun?" diye sordu endişeli sesiyle, başımı sağa sola salladığımda bana inanmadı. "Bırak kahveyi de şurada bitki çayları olacaktı. Ihlamur, kuşburnu , zencefil limonlu, nane limon gibi bir şey yapalım." diyerek oturduğu yerden kalktı. İşaret ettiği çekmeceyi açtı ve içinden karışık bitki çaylarının olduğu kutuyu önüme çıkarttı. Elimin altındaki seçenekleri inceledikten sonra kuşburnu içmekte karar kıldım. Tuba kahve makinesini kapatıp su ısıtıcısını eline aldı. Bir kupa çıkartıp elindeki sıcak suyu kupaya döktü. Ona elimdeki paketi uzattım.

"Bugün görüşmen yoksa gelme, evden çalışırsın." dedi bardağımı masaya götürürken. Onu izlerken kendime kızdım, tüm gece hakkında düşündüklerim için kendimi suçladım. Boğazımı temizlemek için öksürdüğümde ciğerimden kuru öksürük yükseldi. "Hazel, sen

hastasın. Bugün işe gelmeyi aklından bile geçirme. Babanın da bu şekilde işe gelmeni doğru bulmayacağından eminim." dediğinde yanındaki sandalyeyi çektim. Bir kez daha boğazımı temizledikten sonra "Ben iyiyim, hem bitki çayımı da içiyorum. Sorun yok." Onu ikna etmek için çayımdan bir yudum aldım. Bana bakışlarından onu ikna edemeyeceğim çok açıktı. Kendimi hem fiziksel hem de zihinsel olarak yorgun hissettiğimden üstelemedim. Babamın bir şey demeyeceğini biliyordum. Bu hasta hâlimle işte olmamı kimse istemezdi. Uzun zamandır izin de kullanmıyordum.

"Acaba nerede üşüttün, doktora mı gitsen?"

Dün gece teknede dışarı çıktığım zaman üşütmüş olmalıydım. Başımı sağa sola salladım. Bitki çayımı içer, çekmecedeki soğuk algınlığı için olan ilaçları alır yatardım. Yarına geçerdi zaten, abartılacak bir şey yoktu. "Abartılacak şey yok. İlaç alırım geçer." dediğimde yüzündeki ifadeden endişesinin sürdüğünü anlıyordum. Kolundaki gümüş kol saatine baktı. İşe yetişmesi için beş dakika sonra evden çıkması gerekiyordu. Bitki çayımdan bir yudum daha aldım. "Meraklanma, git sen." dedim.

Omzumu tuttu. "Emin misin, istersen kalabilirim." dediğinde gitmesi gerektiğini biliyordum. İkimizin de yapacak bir dolu işi vardı. O giderse benim işlerimi de kolaylardı. Burnum kaşındı ve kolumla ağzımı kapatıp hapşırdım. Akan burnumu hafif çektim. "Git sen, hem ikimiz de gitmezsek projelere kim bakacak?"

Sözlerim ona da mantıklı gelmişti ama yine de inat ediyordu. "Faruk kalsaydı bari başında." dediğinde gözlerim büyüdü. O adamla kalma fikri bile tüylerimi diken diken etmişti. Birden irkilerek Tuba'dan uzaklaştığımda bana gözlerini kısıp tuhaf bir şekilde baktı.

"Biliyorum Faruk'u sevmiyorsun ama o senin düşmanın değil."

Sanki Faruk dediğinde verdiğim tepkiden rahatsız olmuştu. Derin bir iç geçirdim. Kuruyan dudaklarımı dilimle nemlendirdiğimde Tuba ile yapacağımız konuşmada daha sağlıklı olmayı isterdim fakat şimdi konuşmazsam bir şeyler için geç olacağından endişe ediyordum.

"Tuba üzgünüm ama sen sevdiğin adamı tanıdığına emin misin?"

Kaşları çatıldı.

"O da ne demek?"

Bitki çayımdan büyük bir yudum aldım. Sıcak çay yutkunurken boğazımı yakınca suratımı buruşturdum. Boğazımı temizleyerek onunla biraz daha açık konuştum. "Yani, Faruk'u gerçekten tanıdığına emin misin? Nedense Faruk'ta..." yorgun zihnimde cümleleri toparlamak güçtü. "O bir anda hayatına girdi ve bir anda ona âşık oldun. Onu bir anda hayatımıza aldın."

Suratı gerildi, "Benimle açık konuş Hazel, anlıyorum Murat ve Aslan sende bir güven problemi oluşturdu. Bunu atlatamamış olmanı da anlıyorum ama Faruk öyle biri değil. Onlar gibi değil. Ben sevdiğim adamın nasıl bir insan olduğunu biliyorum. Başından sonuna ondan bir gram şüphem yok ve ne yaparsa yapsın arkasındayım çünkü benimle her şeyini paylaşıyor! O, benden bir şey gizlemez. Şu an neyi ima ettiğini anlayamadım, benimle daha açık konuş ya da ikimizin de canını sıkmadan bu konuyu kapat."

Derin bir iç çektim. Gözlerim sulanmıştı, birkaç defa üst üste kırpıştırdım. Aslan beni öyle bir ikilemin içine sokmuştu ki ne desem havada kalıyordu.

Emin olmak için, "Yani sen Faruk'un nasıl bir insan olduğunu biliyorsun öyle mi?" diye sordum.

"Tabii ki Hazel."

Bunu tüm içtenliğiyle söylemesi beni biraz ürkütmüştü. Ya arkadaşım çok güzel bir şekilde kandırılıp manipüle ediliyordu ya da söylediği gibi her şeyi biliyor ve onunla olmaya devam ediyordu.

Konuşmadan önce öksürdüm.

"Yani onun..."

Sözlerim bitmeden kapı çaldı. Her kimse içimden sağlam bir küfür ettim, zamanlamasıyla konuşmamızın içine etmeyi başarmıştı. Israrla çalan zil sesi ikimizin de dikkatini dağıttı. Bu saatte kim gelmişti ki? Ayaklanacağım sırada Tuba beni durdurdu. "Ben bakarım."

O mutfaktan çıkarken ben de kupamı alıp peşinden kapıya bakmaya gittim. Gelen Faruk'tu. Onu gördüğümde dişlerimi sıktım. Bu adam fazla mı şanslıydı yoksa bunu da mı planlamıştı? Yüzüne bakarken yorgun kaslarım gerildi.

"Cüzdanımı unutmuşum." dedi merdivenden yukarı çıkmadan önce. *Keşke kendini de kapının öbür ucunda unutsaydı.* Yukarıdan sevgilisine seslendi. "Siz çıkmamışsınız hâlâ, bir sorun mu var?" Tuba bana baktı, bakışları sertti. Sevgilisi hakkında yanlış düşüncelere sahip olduğum için bana öfkeliydi. Bir erkek için bana bu kadar sinirleneceğini düşünmemiştim. Eskiden birbirimize bu yüzden kızmazdık.

"Hazel bugün işe gelmeyecek hasta, ben birazdan

çıkacağım." diye merdivenden yukarı seslendi. Faruk çıktığı hızda merdivenden inerken ceketinin iç cebine cüzdanını yerleştirdi. "Hazırsan ben seni bırakırım." dedi sevgilisini baştan aşağı süzerken. Tuba üzerine v yaka, tozpembe kaşmir kazak; altına siyah, önünde ve cep kısmında büyük, gri düğmeler olan kaşmir etek giymişti. Her zamanki gibi üzerindeki kombine uygun tonlarda makyajını yapmıştı. Hazır gözüküyordu. Onun Faruk'a ne cevap vereceğine baktım. Önce bana sonra da sevgilisine baktı. Sanki benimle konuşmasına devam etmekle etmemek arasında kalmıştı. O konuşmamızdan önce seni yalnız bırakmam diyen arkadaşım gitmiş, yerine bana öfkeyle bakan bir çift bal gözlü, hiç tanıyamadığım bir Tuba gelmişti.

"Kabanımı alayım da çıkalım." dedi birden, "Hazel bir şeyi olursa bana haber verecek."

Faruk ceketinin kollarını çekiştirerek düzeltti. "Hasta olduğunu ilk gördüğüm anda fark etmiştim, dinlenmek iyi gelecektir. İstersen doktor çağıralım veya istediğin bir şeyler varsa aldırtabilirim." dedi, ilgisi midemi bulandırıyordu. Onlara kayıtsız ve ilgisiz gözlerle baktım. İkisi de şu an gözüme aynı gözüküyordu. İkisinin de birbirinden farkı yok gibiydi. O tanıdığım, savunduğum, arkasında durduğum arkadaşımın bana bir anda düşman kesilmesine bozulmuştum. Bir de Faruk bana her şeyini anlatır dememiş miydi, ona nasıl da güveniyordu? Gerçekleri duyduğunda canı kim bilir nasıl yanacaktı?

Burnumu çektim, "Teşekkürler gidin siz, biraz dinlensem geçer."

Onlar evden çıkarken ben de salona geçtim. Sulanan gözlerimi elimin tersiyle sildim. Boşu boşuna hazırlanmıştım. Elimdeki fincanı sehpanın üzerine koydum. Bedenimi üçlü koltuğa bıraktığımda başım çatlayacakmış gibi şiddetle ağrımaya başladı. Elimle başımı ovuşturdum. Başıma nasıl bir bela açmıştım, kendi başıma açtığım bela yetmezmiş gibi bir de arkadaşımın başını belaya sokmuştum. Hepsi o aptal Murat'ın yüzündendi. Beni aldatmasaydı bunların hiçbiri başımıza gelmeyecekti. Murat'tan sonra yaptığım aptallıklar silsilesini düşünürsek bu olanlarda biraz benim de payım vardı. Murat hayatımda olsaydı bunlar olur muydu yoksa olmaz mıydı? Düşünürken suçu, ilk akıllı telefonu icat eden IBM'den ilk arkadaşlık sitesini kuran kişiye kadar herkese attım. Hep o filmler yüzündendi, iyi bir haltmış gibi gözümüze soktuklarından o siteye üye olmuştum. O siteye üye olmasam da bilgisayarımın kamerasına sızılırmış, bu durumda da bilgisayarlara kamera koyan kişi suçlu oluyordu. Hastalıktan dolayı düşünürken saçmalamaya başlamıştım. Başımı yastığa koydum. Biraz kestirsem iyi olacaktı.

Kapı ısrarla çalınıyordu, gözlerimi araladım. Yaklaşık beş dakikadır kapı durmadan ısrarla çalıyordu. Her kimse sağlam bir küfrü hak ediyordu. Başımı yastıktan güçlükle kaldırdım. Bedenim öylesine hâlsiz ve kırılgandı ki ayağa kalkacak gücü bir türlü kendimde bulamadım. Söylenerek uzandığım yerden doğruldum. Duvardaki saate baktım. Öğlen on iki olmuştu. Uyumanın iyi

geleceğini düşünmüştüm ama yanılmıştım, vücudum daha da hâlsizleşmişti. Güçlükle ayaklarımı yere attım. Kapıya ağır adımlarla ulaştığımda kapı inatla çalınmaya devam ediyordu. Oflaya puflaya kapı kolunu tuttum. Delikten baktığımda kapıda bekleyen bir kurye olduğunu gördüğüm. Elinde beyaz bir poşet taşıyordu.

"Kim o?" diye sordum çatallı sesimle. Uyurken dağılmış saçımı başımı, üstümü düzelttim.

"Hazel Hanım, siparişiniz." dedi kapının arkasındaki genç adam.

"Benim siparişim yok." diye tersledim. Bir de Hazel Hanım diyordu. Kapıda ismimi görmüş olmalıydı.

"Ama adres burayı gösteriyor, elimdekileri size vermem istendi." dediğinde kapının zincirini takıp hafifçe kapıyı araladım. Elindeki poşete sonra da karşımdaki genç adama baktım. Yirmilerinin başında, soğuktan burnu kızarmış, yorgunluktan göz altları morarmış bir delikanlıydı. Üzerinde çalıştığı firmanın renginde bir tulum vardı. Üzerindeki montunda da çalıştığı firmanın armasını taşıyordu. Ben ona bakarken poşeti almam için elini kaldırdı. Burnumu çektim ve huysuz bir şekilde, kaşlarım çatık "Ben bir şey sipariş vermedim." dedim bir kez daha.

"Siz sipariş vermemiş olabilirsiniz ama elimdekileri size teslim etmem gerektiği söylendi. Ödemesi yapılmış ve verilen adres de burayı gösteriyor." dediğinde söylenerek kapıyı kapattım. Zinciri çıkartıp kapıyı elindeki poşeti alabilecek kadar tekrardan araladım. Elindeki poşeti aldım, ağır bir şeydi. "Teşekkür ederim, kolay gelsin." Bir şey demesini beklemeden kapıyı kapattım.

Poşeti kapının önüne koydum. İçindekilere göz ucuyla baktım. Bir cam kavanozun içinde sıcak çorba,

portakal suyu, portakal, greyfurt, mandalina, bir kutu soğuk algınlığı toz çözeltisi, bir paket yaprak ıhlamur ve bir de not vardı. Umarım tahmin ettiğim kişiden değildir yoksa öfkeden kafayı yerdim. Notu açtım, üstünde *Rimettiti al più presto* yazıyordu., bu tahmin ettiğim kişiden bile kötüydü. Öksürürken elimin tersiyle ağzımı kapattım. Bir şeyi bilmese, öğrenmese şaşardım. Poşeti mutfağa bıraktıktan sonra içindekilerden hiçbirine dokunmadan odama çıktım. Üzerimi değiştirmeye bile mecalim yoktu. Kendimi yatağa attığımda çantamın içindeki telefonum titredi. Ardı ardına titreyen telefona bakmadan gözlerimi yumdum. Onun mesaj yazdığını biliyordum. Yine bir sürü emir kipi içeren talimatlar sıralamış olmalıydı. Telefonum titrerken başımı öbür tarafa çevirdim. Duymamaya çalıştım. Yatağın içine girdim ve yorganı başımın üstüne kadar çektim.

Tuba'yla konuşmam lazımdı. Zil sesi... Tuba beni dinle. Zil sesi... Hayır, arkadaşım öyle biriyle beraber olmaz. Zil sesi... Leonardo Aslan, yani Aslan Leonardo ama bunu söylemeyeceğim. Tuba'ya Bay Ferroucci ile konuşmamdan bahsetmeyeceğim, sadece Faruk'un gerçek yüzünü görmeli, arkadaşım öyle biri değil. Arkadaşım bir sapıkla beraber olmaz, olamaz. Düşüncelerimi iki de bir bölen bir zil sesi vardı. Duymazdan gelsem de kafamın içinde yankılanıp duruyordu.

Soğuk bir el alnıma dokunduğunda irkildim. Sızlanarak elin sahibinden kurtulmaya çalıştım, eli buz gibiydi. Üşüyordum. Üstümdeki yorganı kaldırdığında titremeye başladım. "Üşüyorum!" dedim ağzımın içinden, başım

zonkluyordu. Biri beni yataktan kaldırdığında kolları arasında çırpındım. "Üşüyorum!" diye bağırmak istiyordum ama sesim sandığımdan cılız çıkmıştı. "Üşüyorum."

"Biliyorum ama ateşini düşürmemiz lazım."

Kulağımın hemen yanında konuşan tanıdık sesi duyduğumda bir kez daha irkildim. Gözlerimi güçlükle aralayıp ona baktım. Sert gövdesinin üzerindeki yumuşak siyah kazağına bir yastık gibi başımı yasladım. Kokusu da oldukça tanıdıktı. "Nasıl girdin buraya?" diye sordum.

Sorumu cevapsız bırakırken küvetin içine beni bırakacağı sırada yakasından tutup ona engel oldum. Soğuktu ve beni buraya bırakırsa üşürdüm, zaten çok üşüyordum. "Beni bırakma, üşüyorum."

Bedenim soğuk mermerle buluştuğunda kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bacaklarımı göğsüme çektim. Musluğu açtığını duydum, soğuk su bir anda yüzüme çarptığında gözlerim açıldı. Ona ağzıma geleni sayıp bela okurken bedenim zangır zangır, deli gibi titriyordu. Bana bir saat gibi gelen beş dakikalık soğuk su işkencesini sonlandırdığında beni tekrar kucağına almak için kollarını küvetin içine uzattı. Kolumu güçlükle kaldırıp omzuna vurdum.

"Donuyorum!"

Elini alnıma koydu. Ateşime baktıktan sonra beni kucağına aldı. Isınmak için göğsüne sığındım. Denize düşen yılana sarılırmış, benimki de öyle bir mecburiyetti. Beni yatağa oturttuğunda huysuz bir şekilde yorgana ulaşmaya çalıştım. Bana engel oldu. "Üstünü değiştirmen lazım."

Mızmızlandım. "Çık o zaman!"

Küçük bir çocuğu azarlar gibi parmağını sallayarak "Çıkacağım ama bir şartla, hemen üstünü değiştireceksin."

dedi. Burnumu çekerek omuz silktim. Çıkarsa değiştirecektim. Yanımdan uzaklaşırken odadan çıkacağını düşündüm ama onun yerine dolabımın yanına gitti. Dolabımı açtığında "Dolabımı karıştırma!" diye bağırdım.

Sözlerimi umursadığı yoktu. Dolabımda aradığını bulamayınca çekmecelerimi karıştırdı. İçinden yeşil, polar pijama takımımı çıkarttı. Onu yatağın üzerine bırakmasını izledim. Başımı güçlükle dik tutuyordum. Odadan çıkmadan önce "Giyindiğinde bana haber ver." dedi.

O odadan çıktığı anda başım yastığıma düştü. Üzerimdeki kıyafetlerim ıslaklığı beni rahatsız etmese üzerimi değiştirmezdim. Yattığım yerden güçlükle önce kazağımı sonra da eteğimi çıkarttım. Çoraplarımı çıkarttığımda yatağın ucunda duran pijamalarımı, yatağın üzerinde emekleyerek aldım. Yorganı üzerime çektim. Kalın giyinmeme ve yorganın altında olmama rağmen üşüyordum. Bu ev neden bu kadar soğuktu? Tekrar uyumak için gözlerimi kapattığımda boğazımdaki gıcık yüzünden öksürdüm. Ciğerlerimden sanki günde beş paket sigara içiyormuşum gibi kuru öksürük koptu. Bu adam beni iyileştireyim derken daha çok hasta edecekti. Hatta beni öldürmeye çalışıyorsa kesinlikle doğru yoldaydı. Gözlerimi kapattığımda kapı tıklatıldı.

Cevap vermedim. Kapı bir kez daha tıklatıldı ve ben cevap verene kadar bunu sürdürdü. Sanki kapı beynimin içinde çalıyordu. "Ne!" dedim sonunda pes edip, sesim korkunç çıkmıştı.

Kapıyı usulca araladı. Bakışları beni bulduğunda yüzünde gördüğünden hoşnut olmayan bir ifade vardı. "Üstünü örtme, üzerindeki yeterince kalın." elinde tepsiyle bana doğru geldi. Bu bir rüya mıydı yoksa kâbus muydu çözmeye çalışıyordum. Ne olursa olsun bir an

önce uyanmaya ihtiyacım vardı. Elindeki tepsiyi çalışma masamın üzerine bıraktıktan sonra yanıma geldi. Yorganı üstümden çektiğinde vermemek için inat ederek ben de yorganı sıkı sıkı tuttum. Bu adam neden sadece bana işkence ediyordu. "Üşüyorum bıraksana!" diye söylendim.

"Seni iyileştirmeye çalışıyorum, keşke sen de bana biraz yardımcı olsan."

Yorganı son kez çektiğinde benden daha güçlü olduğundan olsa gerek neredeyse beni de yataktan kaldırıyordu. Pes edip ayağımla yorganı ittirdim. Kolumu ona doğru uzattım. "Cimcikle beni, bir an önce bu kâbustan uyanmak istiyorum. Uyandığımda ölü olduğun zamana geri dönmeye ihtiyacım var."

Bana küçük bir çocukmuşum gibi başını sallayarak baktı. Gidip çalışma masamdaki tepsiyi alıp yanıma geldi. Tavuk suyu kokusu midemi bulandırmıştı. Başımı çevirdim. "Ben tavuk suyu çorbası içmem." dedim. Nasıl olsa hâlâ rüyadaydım, bana onu içiremezdi. Yatağın kenarına oturdu. Tepsiyi bacaklarıma koymasın diye bacaklarımı karnıma çektim, kollarımı üzerinde kavuşturdum. Omuzlarımı indirip kaldırırken "İçmem." dedim.

Bıkkın bir sesle, "Hazel iyileşmek istiyorsan içeceksin."

İyileşmek istediğimi söyleyen kimdi?

Tepsiyi kucağına koydu. Hareketlerini baygın gözlerle takip ettim. Çorba kâsesinin yanındaki kaşığı elini aldı. Kaşığı çorbanın içine daldırdı, çıkarttı. Dolu kaşığı bana doğru uzattığında başımı çevirdim.

"Hazel!" dedi gür bir sesle, bana tahammülü kalmamış gibi davranıyordu. Karşımda küçük bir çocuğu azarlar gibi konuşuyordu. Bakışlarımı camdan dışarıya çevirdim. "Senden iyilik falan istemiyorum. İyileşmek de istemiyorum."

Kaşığı kâsenin içine bıraktığını duydum.

"Ama ben iyileşmeni istiyorum. Senin için bugün ne kadar endişelendiğimden haberin var mı?" Sesi gerçekten de kulağa endişeli geliyordu. Buraya gelmesinden endişelendiğini anlayabiliyordum ama içeri nasıl girmişti?

"İçeri nasıl girdin?"

"Kapıyı defalarca çaldım, sen açmayınca da kendi yöntemlerimi kullanmak zorunda kaldım."

"Yani kapımızı bu kadar kolay açtın veya açtırdın öyle mi?"

"İyi ki de girdim, o koruduğun arkadaşının seni bu hâlde bıraktığına inanamıyorum!"

"Konuyu değiştirme, ayrıca ben gayet iyi..." cümlem bitmeden hapşırdım. Burnumu çektim ve cümlemi tamamladım. "İyiyim." boğazımı temizlemek için öksürdüm.

"Belli bayağı sağlıklısın, hadi iç şunu güzelim."

İnat etmiştim bir kere, başımı tekrardan salladım. "Ben hayatımda hiç tavuk suyu çorbası içmedim ki. Ayrıca iğrenç kokuyor." Son söylediğim sırf bahane olsun diye söylediğim bir şeydi, burnum koku almıyordu.

"Buraya gelmen hiç mantıklı değil, Tuba birkaç saate gelecektir." dedim saatin kaç olduğunu bilmeden. Ne kadar süre uyumuştum bilmiyordum ama hava daha kararmamıştı. "Sen mesajlarıma veya aramalarıma cevap verseydin buraya gelmem gerekmeyecekti."

Ona cevap vermeden önce öksürdüm. "Sen hasta olduğumu nereden öğrendin?"

"Bay Ferroucci'nin Hazel Hanım'a işi düştü." dedi pişkin pişkin. Anlaşıldı, Tuba söylemişti ona. Başımı

güçlükle kaldırdım. "Bu çorbayı ya kendin içersin ya da ben sana içiririm." dediğinde bacaklarımı uzattım. Tepsiyi önüme koydu. Çorba kâsesinin yanında ıhlamur ve sıcak suyla soğuk algınlığı için toz çözelti vardı. "İyileşmezsen akşam doktor çağıracağım." dedi.

"Basit bir soğuk algınlığı abartılacak bir durum yok."

Kâsenin içindeki kaşığı elime aldım. Bir süre çorbayı karıştırdıktan sonra tiksinerek bir kaşık alıp ağzıma götürdüm. Boğazım yandı, çok sıcaktı. Ayrıca sevmemekte haklıymışım, tadını aldığımda kusar gibi oldum. Tepsinin üzerindeki peçeteyi ağzıma dayadı. "O çorba bitecek."

"Sen de şimdi gideceksin."

"Çorbanı bitirene kadar gitmeme gerek yok." kolundaki *Guess* marka siyah, çelik kol saatine baktı. "Saat daha üç."

"Ya erken gelirlerse ve seni görürlerse..." bir kaşık daha çorbadan aldım, bu sefer dudaklarıma götürmeden önce üfledim. "Hortlak görmüş olurlar."

Az kalsın ağzımdaki çorbayı yüzüne püskürtecektim. Püskürtmemek için ağzımı peçeteyle kapattım. Birkaç kaşık daha aldıktan sonra başımı kaldırıp ona baktım. Dikkatli bir şekilde çorba içişimi izliyordu. Aklından her ne geçiyorsa yüzünde endişeli bir ifade vardı. Kaşığı bir kez daha dudaklarıma götürmeden önce "Gidebilirsin, bak içiyorum." dedim. Çorbayı yuttuktan sonra "Ayrıca bir daha evime habersiz girersen polisi ararım, bunu gerçekten yaparım. Bu ilk ve son uyarım."

Gözlerini kırpıştırdı. Uzamış sakallarını sıvazladıktan sonra "Haklısın ama senin için cidden endişelendim. Benim yüzümden hasta olduğunu düşündüm, üzgünüm bir daha olmayacak." Yüzü düştü, söylediklerinde samimi duruyordu ama yine de ona güvenmiyordum. Aklına

eseni yapmayacağını bana asla garanti edemezdi. Oturduğu yerden huzursuzca kalktı. Kapıya doğru birkaç adım attıktan sonra bana döndü. Ona ne olduğunu soran gözlerle baktım.

"Seni özlemişim." diye itirafta bulundu.

Dudak büktüm. *Özlediği gerçekten ben miydim?*

Bir şey söylemem gerekiyorsa bile içimden söylemek gelmiyordu. Onun yerinde başka biri olsaydı sırf kibarlıktan bile "Ben de özlemişim." derdim ama ona diyemiyordum. Onda yanlış olan o kadar çok şey vardı ki ona bir daha ne gönlümü ne de aklımı kaptırırdım. Bu hareketleri bana zarar veriyordu. O; dünya üzerinde tanıdığım en yakışıklı, en karizmatik, en karşı konulamaz, en zeki adamdı ama yanlıştı. Kocaman bir yanlıştan ibaretti. Hareketleriyle, tavırlarıyla yanlıştı. Ona istediği cevabı vermek yerine bakışlarımla hazırladıklarını işaret ederek "Teşekkür ederim." dedim. Bu bile ona fazlaydı ama yine de yaptıkları için teşekkür etmiştim.

O gün onu yılbaşı gecesine kadar son görüşüm oldu. Bana son bakışını aklımdan silemiyordum.

19. Bölüm

"İnanıp inanmamanız gerçeği değiştirmez."
– Al Kersha

29 Aralık sabahı yaptığım görüşme tüm planlarımı alt üst etmişti. Belirsizlik ve olacakları düşünmek günlerdir hem beynimi hem de kalbimi kemiriyordu. Kararlarım mantığım ve kalbim arasındaki ince çizgide âdeta dans ediyordu. Birini seçecektim, birini seçmek zorundaydım. Bu zamana kadar kalbimi seçmiştim, hep de yanılmıştım. Duygularımın kararlarımdaki etkileri büyüktü, hiçbir zaman duygularımı bir kenara bırakarak mantığımla karar vermemiştim. Bugün ise bir şeyler değişecekti, üstelik sadece benim için değildi. Benim ve çevremdeki herkes için bugün bir şeyler değişecekti.

Üç gündür kafamın içinde dönüp duran gerçekler beni huzursuz ediyordu. İçim kıpır kıpırdı. Derin bir nefes aldım. Boğaz ağrım ve ara ara tutan öksürükler dışında tamamen iyileşmiş sayılırdım. Durduğum yerden, yatağımın ucundan, yatağın üzerindeki maskeme baktım. Maskemi elime aldım. Ağırdı, barok stili ile kâğıt hamurundan yapılmış otantik, kedi maskesiydi. Beyaz maskesinin göz ve yanak çevresinde altın rengi işlemeli notalar vardı. Kedi kulakları ve burun çizgileri da altın rengiydi. Venedik'te şehrin ünlü sanatçıları tarafından karnaval geleneğine göre el işçiliği ile üretilen bir parça olduğunu duyunca şaşırmıştım. Gerçi işin içinde Aslan olunca, şaşırtmaması anormal olurdu. Elbisemi ve maskemi onun seçmesine izin vermiştim. Onunla inatlaşmamıştım. Bana yaptığı son jesti bu olsun. Elbise *Aidan Mattox* marka siyah, altın işlemeli, çift askılı ve midi boydu. Gece için hiçbir masraftan kaçınmadığı açıktı, belli ki beklentisi de yüksekti. Altına *Casadei* ince bantlı, siyah rugan, yüksek topuklularımı giydim. Maskeden gözükecek şekilde koyu göz makyajı yapmıştım. Kendimi hazır hissedene kadar odamın içinde volta attım. Fönlediğim saçlarımı omzumun üzerinden geriye attım. Gergin bekleyiş beni günlerdir uyutmuyordu ve uykusuzluk beni aptallaştırıyordu. Düşüncelerim öylesine bulanıktı ki bir yanlış yapmaktan korkuyordum. Gecenin sonunda herkesin hak ettiğini yaşaması için mücadele edecek gücü bir an önce kendimde bulmalıydım. Kendimi ve zihnimi oyalamak için takı kutuma yöneldim. Orada gözüme çarpan ilk şey Aslan'ın hediyesi olan aslan başlı kolyeydi. Onu elime alıp çalışma masamın sandalyesini çektim. Masanın başına oturduğumda kolyeyi inceliyordum. En

başından beri bana ölmediğinin işaretlerini vermişti. O gece söyledikleri, kolyeye bakmam için gönderdiği şiir, kolye, çikolatalar hepsi birer mesajdı. Yalnız anlayamadığım tek bir şey vardı. Geçen annemin evine gönderilen boş, beyaz kâğıt... Onu ne için göndermişti? Kolyeyi elime aldım. Parmaklarımın ucunda havaya kaldırdım. Aslan başının kendi etrafında tam tur dönmesine izin verdim. Ne tuhaf diye düşündüm. Bunca zaman gözümün önünde olanları görememek, gerçekten sevgiden mi kör olmuştum yoksa gerçekler görünmemek üzere iyi mi saklanmıştı? Kolyeyi boynuma taktım. Önümde duran zarfı elime aldım. Bu 29 Aralık sabahı kapıma bırakılmıştı. Zarfı açtığımda içindekileri masanın üzerine döktüm. Küçük bir cihaz, iki fotoğraf vardı. Fotoğrafları elime aldım. Bir tanesi Aslan'ın kapımın önündeki fotoğrafıydı. Başındaki şapka ile yüzünü örtmeye çalışsa da yandan o olduğu çok açıktı. Bir diğeri de evimden çıkarken ki görüntüsüydü. Çıkarken arkasından kapıyı örttüğü bir fotoğraftı. Elimdeki fotoğraflara bakarken iç geçirdim.

"Hata yaptın!" dedim.

Benim yüzümden bir hata yaptın, hem de büyük bir hata. Hatta buna aptallık demek daha doğru olur. Bunu düşünemeyecek kadar nasıl aptal olabildin? İşte bu soruma cevap veremiyordum. Düşünüyordum düşünüyordum bir cevap bulamıyordum. Bilerek yapmadığına emindim belki de emin olmamam gerekiyordu ama bunu neden yaptığını çözemiyordum. Elimdeki fotoğrafları incelemeyi bitirdiğimde masanın ucunda duran çalar saatimi kontrol ettim. Saat neredeyse sekize geliyordu. Çıkmam gerekiyordu. Elimdeki fotoğrafları zarfın içine koydum ve onları yatağımın altındaki kutumun

içine koydum. Saçlarımı düzelttim, maskemi ve el çantamı elime aldım.

Kendimi bu gece yaşanacak büyük bombaya hazır hissetmesem de derin bir nefes alıp odadan çıktım. Portmantodaki kabanımı üzerime geçirirken ellerim titriyordu. Kapıdan çıkmadan önce salona göz attım.

Kapıyı arkamdan kapattığımda ağır adımlarla arabama yürüdüm. Başımı kaldırıp karşımdaki eve baktım. En başından beri yaşananlar, zihnimde sürekli dönüp duruyordu. Bu gece bu işkenceye bir son verecektim. Arabama yerleştiğimde zihnim dolu olduğundan duymayacağım hâlde radyoyu açtım. Arabayı çalıştırdığımda hedef konumum *Mahzen*'di. Aslan ile de orada buluşacaktık. Tuba ve Faruk sabah erken saatte evden çıkmış, gün içinde geri dönmemişlerdi. Onları da orada görecektim. Dudaklarımı kemirirken rujumu yediğimi fark ettiğimde çantama ruj attığım için şükrettim. Sabahtan beri mideme giren ilk şey rujum olmuştu. Titreyen parmaklarımı direksiyona vurarak kendimce bir ritim tuttum. Kulaklarımdaki uğultuyu bastırmak için müziğin sesini açtım. Öğleden beri yağan sağanak yağmur trafiği kilitlemişti. Yolda beklerken saçlarımla oynadım. Korna sesleri, radyoda çalan şarkı ve parmaklarımla tuttuğum ritmin sesi birbirine karışıyordu. Sabırsızca yolun açılmasını beklerken dudağımı kemirdim. Dün Aslan'la yaptığım konuşmayı içimden tekrar ettim. Bir sorun olmayacağından emindi. Planın onun istediği gibi gitmesi için yanından ayrılmamam gerekiyormuş, orada duracak ve bir süs köpeği gibi yanında boy gösterecektim. Üstelik kimse onun Aslan olduğunu bilmeyecekti. Bay Ferroucci benim bu geceki kavalyem olacaktı.

Yol açıldığında gaza bastım. Beş dakikalık bir yolum kalmıştı. Onu da atlattım ve arabayı park etmek için yer aramaya başladım. Polis baskını olacağından anahtarı valeye bırakmak istemedim. Sağımı solumu kontrol ederken yan koltuğa attığım telefonum titremeye başladı. Çantaya göz ucuyla baktım. *Acaba arayan hangisiydi?* Bulduğum ilk boşluğa arabayı soktuğumda arama sonlandı. Arabayı park ettiğimde çantamı ve maskemi yanıma aldım. Maskemi yüzüme taktığımda el çantamdaki aynadan yüzüme baktım. Maske yüzüme tam oturmuştu, çantamdan çıkarttığım narçiçeğine yakın, hafif bir kırmızı tonu olan cherry lush rujumu sürdüm. Arabadan indiğimde karşıdan karşıya geçerken fazla ıslanmamak için hızlı hareket ettim. Arayan bekleyemeyecek kadar sabırsız olacak ki bir kez daha aradı. *Mahzen*'in önüne geldiğimde telefonumu elime aldım. Arayan Tuba'ydı.

"Alo?"

"Alo, neredesin kızım? Saat kaç oldu, on ikide mi geleceksiniz?" diye sordu Tuba sabırsız bir sesle.

"Yağmur yüzünden çok trafik vardı anca gelebildim, şimdi *Mahzen*'in önündeyim. Bay Ferroucci'yi alıp geleceğim." dediğimde "Hadi hadi bekliyoruz. Hiçbir yere sapmadan doğruca bizim locaya gelin."

Onu geçiştirmek için "Tamam tamam, önce şu adamı bulayım." dedikten sonra cevap vermesini beklemeden telefonu suratına kapattım. Onunla konuşmak beni ayrıca geriyordu. O sabahki konuşmamızdan sonra akşam eve döndüğünde benimle sadece hastalığım hakkında konuştu. Konuşması soğuk ve mesafeliydi. Faruk'u yine eve getirmişti. Sonraki gün gene Faruk evimizdeydi. Tuba'yla beni yalnız bırakmamaya ant içmiş gibi sürekli

yanımızdaydı, sürekli peşimizdeydi ama bir şey oldu. İki gün önce akşam yemekten sonra televizyon izlemek için televizyon karşısına geçmiştik ve Tuba ailesiyle telefon görüşmesi yapmak için yanımızdan ayrılıp mutfağa gitmişti. Faruk'la baş başa kaldığım için aşırı gerilmiştim. Ne zaman baş başa kalsak bana saçma imalarda bulunuyordu ama ben bunun için gerilmemiştim.

"Hazel bugün nasılsın?" diye sahte bir ilgiyle bana halimi hatırımı sordu.

Ona kayıtsız bir sesle "Daha iyiyim." dedim, odadan çıkmak için oturduğum yerden ayaklanmıştım. Bakışları önce mutfağa döndü sonra da bana, muhtemelen Tuba'nın gelip gelmediğini kontrol ediyordu. "Benden pek hoşlanmadığının farkındayım. Bunu seninle daha önce de konuşmuştuk ama ben Aslan değilim." dedi. Tuba ona konuşmamızdan bahsetmişti. Bu düşünceyle gerildim.

"Bu da nereden çıktı?" diye sordum.

"Arkadaşını korumaya çalışmanı anlıyorum ama biz Tuba ile birbirimizden bir şey saklamayız. O yüzden lütfen onun aklını yalan yanlış düşüncelerinle karıştırma. Eğer istersen bu güvensizliğini yenmen için sana psikolojik destek sağlayacak..." sözlerini hiddetle yarıda kestim.

"Ne saçmalıyorsun sen? Sana mı düştü benim alacağım psikolojik destek? Sakın bir daha benimle ilgili bir şeye burnunu sokmaya kalkma!"

Sinir bozucu bir sesle oturduğu yerden bana güldü.

"O zaman karşılıklı, birbirimizin işlerine burnumuzu sokmayalım."

Ellerimi sıkıp yumruk yaptım. Biraz daha sinirimi bozmaya kalkarsa ağzıma ne geliyorsa söyleyecektim ama kendimi tuttum. Daha fazla beni deşmemesi için sustum. Hızlı adımlarla

odama çıkarken kendimi güçlükle sakinleştiriyordum. Arkamdan pişkin pişkin "İyi geceler!" diye seslendiğinde "Geber!" diye tısladım.

Bu son konuşmamızı hatırlayınca dişlerimi gıcırdattım. Gerçekten de aralarında çok güçlü bir bağ vardı ve birbirlerine hemen her şeyi anlatıyorlardı. Bu korkunç bir şeydi. Arkadaşım, kime ne anlattığından habersiz benim hakkımda bilgiler veriyordu. Bizim mahrem konuşmalarımızdan bile haberdar olabilirdi bu herif.

Mahzen'in önünde omzuma dokunan parmaklarla düşüncelerimden sıyrılıp irkildim. Arkamı döndüğümde *Batman* maskesinin altındaki yüzü tanımakta zorluk çektim. Görebildiğim tek yer koyu kahve bir çift göz ve etrafı sakalla çevreli dolgun dudaklardı. Koyu kahve mi, lens mi takmıştı? Bu bakışlar bana bir yerden tanıdık geliyordu, onu süzerken kaşlarım çatıldı. Üzerinde pahalı, şık bir siyah takım vardı. Maskesi gibi kapkaranlıktı. Adı dudaklarımdan dökülmeden önce dudaklarımı birbirine bastırarak kendimi susturdum. Bu şapşallığıma gülümseyerek karşılık verdi. Seçtiği maske oldukça sıradandı ama bir *Batman* hayranı olarak maskesini tarz bulmuştum. El yapımı olmalıydı tıpkı bana aldığı maske gibi. Kolunu bana doğru uzattığında koluna girdim. İçeriye girmeden önce güvenliğe adımı verdim. Sıra beklemeden beni ve yanımdaki beyefendiyi içeriye buyur ettiler. İçerisi, kabanlarımızı verip ilk giriş yaptığımız andan itibaren kalabalıktı. Ağır, çirkin bir koku vardı. Bu kokuya alkol ve sigara kokusu karışmıştı. İçeriye girdiğim anda çevremizde en az beş *Batman* maskeli kişi daha saydım. Hatta daha da fazlaydı. Hepsi birbirine benzeyen oldukça ucuz maskelerdi. Etrafımı izlerken koluyla omzumu

sardı. Kulağıma eğildi. "Sakın fazla uzaklaşma!" diye uyardı. Bu kabalıkta onu kaybedersem bir daha bulmam zaman alırdı bu da uğraşmak isteyeceğim en son şeydi. Ah, buraya kızlarla geldiğim ilk günü düşündüm. O manzarayla bu görüntü asla kıyas edilemezdi. Elimi burnumun önünde sallayarak havadaki ağır kokuyu dağıtmaya çalıştım. Dans pistinde çılgınlar gibi eğlenen insanlara baktım. Burada biz hariç herkes fazla eğleniyordu. Etrafıma her baktığımda çok farklı detaylar fark ettim. *Arınma Gecesi* filminden bir kesit izliyormuş hissi veriyordu, tüylerim ürperdi. Karanlık, duvara asılı neon ışıklı aydınlatmalar ve maskeli bir sürü insan... Birçok suça ortak olmak için şahane bir mekân düzeniydi.

Kalabalığın içine karışmadan önce Aslan da benim gibi etrafı süzdü.

Öfkeyle "Rezalet!" dediğini duydum. Kulağıma yakın konuşmasına rağmen onu güçlükle duyuyordum ve uzun zamandır ilk defa ona katılıyordum. Burası rezaletti. Dışarıda içeriye girmek için bekleyen neredeyse içerideki kalabalık kadar insan vardı. Burası böyleyse *Mahzen*'in diğer iki şubesini düşünemiyordum. Acaba mekânını bu hâlde gördüğü için şu an içi kan ağlıyor muydu? Bu gece daha bir hırsla Faruk'tan intikam alacağına emindim. Onu kalabalığın içine sokacakken bana engel oldu. Bu şekilde asla eğlenemeyeceğini biliyordum. İnsanlara nasıl baktığını görmüştüm. Gözlerinde öfke, küçümseme hatta onları bu zevklerinden dolayı aşağılama vardı. Onlara 'burada ne işiniz var, gerçekten bundan zevk mi alıyorsunuz, burada eğlenebiliyor musunuz' diye sorar gibi bakıyordu. Onların içine asla girmeyecekti. Çıkmak için arkasını döndüğünde beni de

peşinden sürükledi. Bu gece için hesaba katmadığı şey Faruk'un ucuz eğlenceleriydi.

"Birçoğunun kafası daha şimdiden gitmiş bile!" dedi öfkeyle, "Öyle bir yere seni sokamam!" Sanki ondan bunu ben rica etmişim gibi davranıyordu. Bu tuhaf davranışına anlam veremezken cebinden telefonunu çıkarttı. Ne yaptığına bakmak için göz ucuyla ekrana baktığımda telefonu yüzüne yaklaştırarak bana engel oldu. Bakışlarımı başka yöne çevirdim. İçeri giren insanlar, yollarını kestiğimizden bizden müsaade istediğinde Aslan kolumdan tutup beni yanına çekti. Hareketleri sert, sabırsız ve öfkeliydi. Planları yolunda gitmiyordu ve öyle zamanlarda nasıl olduğunu biliyordum. Şekeri elinden alınmış çocuk gibi agresif ve huysuzdu. Üstelik şu an etrafında bağıracağı, sinirini çıkartabileceği bir Maria veya başka biri de yoktu. Telefonunda her ne yaptıysa bizi girişte bekletti. Locaya çıkabilirdim ama bunun için de o insan kalabalığının içine girmem gerekiyordu. Dudak büküp iç geçirdim.

Telefonunu cebine attıktan sonra bana döndü. Beni baştan aşağı süzdü. Bakışlarına kayıtsız gözlerle baktım. Elimin tersiyle saçlarımı geriye doğru attım. Bir şey söylemek için dudaklarını araladıktan sonra hoşnutsuz bir şekilde söylendi. "Bu ne berbat bir müzik seçimi..." arkada daha önce hiç duymadığım Türkçe pop şarkı çalıyordu. Ona katıldığımı belli eder şekilde başımı salladım. Ne kadar süre daha burada duracaktık acaba? Tuba bizi bekliyordu. Çantamdan telefonumu çıkarttım. Bir cevapsız arama bir de mesaj vardı. Bildirimleri silip saate baktıktan sonra telefonu tekrardan çantama attım. Saat dokuza geliyordu. Beklerken yanımızdan beş iri yarı

adam hızlı adımlarla gelip geçti. Yüzlerinde Robin maskesi vardı. İçerideki kalabalıktan birkaç kişiyi kolundan tutup sürükleyerek dışarı atmaya başladıklarında onları kimin gönderdiğini anladım. Bir anda kendini kapı dışarı bulan tipler bağırıp çağırmaya başladı. Faruk'un, Tuba ile eğlencesini bölerek buraya gelmesi gerekecekti. Yaklaşık yirmi otuz genç dışarı atılana kadar bu gidip gelmeler sürdü. Sonrasında Aslan duruşunu düzeltip omuzunu silkerek bana tekrardan kolunu uzattı. Koluna girdim. İçeriye girmeden bir yol gibi yarılmış kalabalığa baktım. Böyle ne kadar dikkat çektiğinin farkında mıydı, acaba bilerek mi bunu yapıyordu? Üzerimizde toplanan bakışları umursamamaya çalışsam da rahatsız olmuştum. Neyse ki yüzümüzde maskeler vardı ve içerisi fark edilemeyeceğimiz kadar karanlıktı.

Loca barın arkasında kalan, kenarda köşede bir yerdi. Kendimi ulaşılamaz bir şatoya kapatılmış gibi hissettim.

"Tuba bizi bekliyordu." dedim oturduğum yerden ona doğru eğilip. "Beklesin." dedi. Sıkıntıyla nefesimi verdim. Aslan'ın çağırdığı iri yarı adamlardan biri elinde tepsiyle locaya yaklaştı. Tepside içecekler ve çerez vardı. Adam hiç zorlanmadan kalabalığı yara yara geçerek yanımıza geldi. Elindekileri önümüzdeki masaya yerleştirdikten sonra yanımızdan uzaklaştı. Aslan bir kez daha telefonunu eline aldı. Benim göremeyeceğim kadar uzakta birine mesaj yazdı. Bana telefonunu göstermiyordu. Doğru zamanı kolluyor olmalıydı. Faruk'u suçüstünde yakalatmak için veya onun etkisiz hâle gelecek kadar içkiden ve uyuşturucu maddeden beyinin uyuşmasını bekliyordu. Aslan'ın bunu bekleyecek sabrı vardı ama benim o kadar sabrımın olduğunu hiç

sanmıyordum. Dudaklarımı kemirirken bacak bacak üstüne attığım bacağımı sallamaya başladım. Etrafımızdaki insan kalabalığı beni bunaltıyordu. Uzun zamandır böyle kabalık bir yere gelmediğimden olsa gerekti. Sıkılmaya başlamıştım. Geçen sene de böyle olmuştu. Tuba ve Faruk'un yanında saksı gibi oturup zamanın geçmesini beklemiştim. Aslan önüme bir bardak bıraktı. Meyve kokteylini hiç zorlanmadan tanıdım. Bu o gece başından aşağı döktüğüm kokteyliydi. Yarım ağız bir gülüşle bardağa uzandım.

Kokteylimden bir yudum aldım. Hafif mayhoş bir tadı vardı ama sevmiştim. O da kendi bardağını eline aldı, bir yudum aldıktan sonra geriye yaslandı.

"İyileştiğini görmek güzel." dedi.

Burnumun kenarlarındaki tahrişi ve kızarıklığı fondötenle kapamıştım ama maske yüzümü zaten örtüyordu, buna gerek yoktu. Kendimi, beni hasta yatağımda gördüğü hâline göre sağlıklı hissediyordum yine de tamamen iyileşmiş sayılmazdım. Gülümsedim, " Son görüşmemize göre daha iyiyim ama tam iyileşmiş sayılmam." dedim. Tırnağımla başparmağımın derisini soyarken etrafımı izledim.

"Gerginsin." dedi beni sorgular gibi bir havayla, "Gergin olmam gayet normal değil mi? Yanımda herkes tarafından ölü bilinen bir adamla oturuyorum ve en yakın arkadaşımın sevgilisini tutuklatmak için bu ölü adamın planına uyuyorum."

Sözlerim komik olmadığı hâlde kahkaha attı. Elindeki bardağı uzanıp masaya bıraktı, elini bana uzattı. Dudaklarına alaycı bir gülümseme yayıldı, "Bir ölüyle dans etmek ister misin?"

"Şimdi mi?"

"Ya ne zaman?" dediğinde sorduğum sorunun saçmalığını fark ettim. Elimdeki bardağı masaya koydum. Çalan şarkının değiştiğini fark etmemiştim bile, dikkat kesildiğimde bunun *Adele*'in *Million years ago* şarkısı olduğunu duydum. Uzattığı elini tuttum ve oturduğumuz yerden aynı anda kalktık. Ayağa kalktığımızda dans etmek için yeterli alanımız yoktu buna rağmen elimi omzuna koydum, o da diğer elini belime yasladı. Beni kendine çekti. Şarkının sözleri zihnimden akıp giderken başımı omzuna yasladım. Nefretimi, öfkemi, kinimi bir köşeye bıraktım. Bunu düşünmedim bile, aklımdan tek geçen şey her şeyin farklı olabileceği bir başka evren, paralel evren, Aslan'ın gerçek kişiliğinin tanıdığım gibi olmadığı bir yer... Olduğumuz yerde sallanırken derin bir soluk aldım. Onu tanıdığımdan beri değişmeyen güzel kokusunu içime çektim. Şarkı bitene kadar zihnimi gerçeklerden uzaklaştırdım. Nasıl olsa bu gece onu son görüşümdü. Bir veda için bunu hak ediyordu. Adele'in güzel sesinin ardından yine o korkunç Türkçe pop şarkı çaldığında birbirimizden uzaklaştık. Elini bırakmadan önce başımı kaldırıp gözlerine baktım.

"Neden boş beyaz kâğıt yolladın?"

"Geldiğimde beyaz bir sayfayla başlayabiliriz diye düşündüm veya her şey bittiğinde."

Tepki vermeden önce duraksadım. Beni çok iyi okuduğundan verdiğim tepkiden kendimi ele verebilirdim. Sonra başımı salladım ve ona her zamanki Hazel gibi soğuk gözlerle bakarak ondan uzaklaştım. "Böyle bir şeyin olamayacağını biliyor olmalısın."

Yerime oturduğumda "Tereddüt ettin." dedi. "Tepki vermeden önce düşündün."

Saçımı düzelttim, "Tüm gece bu şekilde beni mi takip edeceksin?"

"Neden olmasın?"

"Doğru ya neden olmasın, yapmadığın şey değil sonuçta!"

O yanıma oturunca oturduğum yerden kalktım. Çantamı yanıma alarak locadan çıkacağım sırada arkamdan "Nereye?" diye sordu.

"Lavaboya, oraya da gel! Hayatımın bir o bölümünü görmemişsindir diye düşünüyorum." dediğimde acı bir gerçeği dile getirmiştim. Bu tepkime bozuldu.

"Fazla gecikme, Faruk'a bakacağım!" dedi homurdanarak.

Barın etrafından dolaşarak kalabalığı yara yara lavaboya gittiğimde önünde altı kişilik sıra olduğunu gördüm. Sıranın sonuna girdim. Çantamdan telefonumu çıkarttım. Beş cevapsız arama ve üç mesaj vardı. Hepsi Tuba'dandı. Hemen onu geri aradım. Bir kulağıma telefonu yaslarken diğer kulağımı telefonu duyabilmek için kapadım. "Hazel, neredesin sen!" diye söylenerek açtı telefonu Tuba. "Niye gelmiyorsunuz yanımıza? Seni arıyorum kaç saattir!"

Çünkü yanımda Aslan var.

"Lavabonun önündeyim sıra var."

"Senin İtalyan nerede?"

Cehennemin dibinde.

"Locasında." dedim.

"Niye yanımıza gelmediniz ki?"

Güzel soru... Çünkü sen benim İtalyan'ın Aslan olduğunu görme diye.

İçimden verdiğim cevaplar söylediklerimle çelişirken sonunda ısrarına dayanamayarak onu yanıma çağırdım. "Tuba, seninle konuşmam lazım ve lütfen ama lütfen bunu Faruk'a söyleme. Biliyorum her şeyi birbirinizle paylaşıyorsunuz ama benim seninle konuşmam lazım."

Birden konuşması değişti. "Aaa tamam canım, benim yanımda var getiriyorum." dediğinde şükrettim. Onu bu kadar çabuk ikna edebileceğimi düşünmemiştim. Faruk'a söylememek için güzel bir bahane uydurmuştu. "Geliyorum bekle beni, hangi taraftasın?" diye sordu.

Etrafıma baktım. "Barın hemen çaprazındayım."

Telefonu kapattığımda durduğum yerde sabırsızca sallanmaya başladım. Bakışlarım sürekli olarak etrafımdaydı. Tuba'nın uzaktan kalabalığı yara yara geldiğini görünce elimi kaldırdım. Yüzündeki siyah, dantel maskesinden tanımıştım onu, bana daha önce bu modeli göstermişti. Beni görünce adımlarını hızlandırdı. Yaklaşırken elinde parlayan tek taşı gördüm. Eyvah! Bana parmağındaki yüzüğü göstererek geliyordu. Faruk ona evlenme teklifi etmişti, ben bunu nasıl unuturdum? Böyle mutlu olduğu bir gecede bunu nasıl yapardım? Felaket çanları kafamın içinde çalmaya başladı. Elimle başımı tutup sakin olmaya çalıştım.

"Faruk evlenme teklifi etti!" dediğinde ağzı kulaklarındaydı. Elini yüzüne yakın tutuyordu. Derin bir nefes aldım, kendini gecenin kraliçesi görüyor olmalıydı, haksız da sayılmazdı. Şahane gözüküyorlardı. Üzerinde mini, bakır volanlı, vintage elbise vardı. Hevesini kursağında bırakmak istemezdim ama bunu şimdi yapmazsam daha da geç olacaktı ve burası karıştığında onun için geri dönüş olmayacaktı. Etrafıma baktım. Peşimizde

olduğunu biliyordum. Takibine devam ediyor, tepkilerimi ölçüyordu.

Kolundan tutup onu tuvalet sırasından ayırıp tenha bir yere çektim. "Tuba, çık buradan, bir an önce çık git!" dedim. Bu tepkim karşısında afallamıştı. Gözleri kısıldı, "Ne demek istiyorsun?"

"Birazdan burası karışacak ve senin sevgilini..." parmağındaki yüzüğü işaret ettim. "Hatta müstakbel nişanlını mı kocanı mı her neyse onu tutuklayacaklar ve senin o karışıklıkta burada olmamanı istiyorum."

"Ha...Hazel sen ne dediğinin farkında mısın?" Dili tutulmuştu şaşkınlıktan, "Ne tutuklaması, ne karışıklığı, neden bahsediyorsun? Yoksa sen mi söyledin Faruk'u polislere?"

Demek hatalarını biliyorlardı. *Bu da bir şeydir.*

"Hayır, ben söylemedim ama senin en yakın arkadaşım olarak suçsuz olduğunu düşündüğümden buradan çıkmanı istiyorum."

Bana inanmıyordu veya söylediklerimi inkâr etmek kolayına geliyordu. "Sen bunu nereden biliyorsun ki?" diye sordu.

"Biliyorum çünkü..."

"Hazel! Sen söyledin di'mi onu polislere, Aslan'a yapmadığını gittin Faruk'a yaptın? Yanımızda muhbirlik yaptın öyle mi, ne oldu o minnoş vicdanın rahatladı mı şimdi? Başın göğe erdi mi? Faruk son iki işin kötü gittiğini, adamların polis baskını yediğini, tutuksuz yargılanarak serbest kaldıklarını söylediğinde bu işin içinde senin parmağının olmadığını düşünmüştüm. Hatta onu ikna etmeye çalışmıştım ama yanılmışım. Bir sapığın serbest kalmasına müsaade ettin, tebrik ederim!" dediğinde

gözü dönmüştü. Onu sarsmak ve kendine getirmek istiyordum. Asıl sapıklar gözümüzün önündeydi. Faruk, kolluk kuvvetlerinin ve yargı organının yapması gerekeni, üzerine vazife olmadan yapmaya çalışmış ve üstelik bir de katil olmuştu. "Saçmalıyorsun!" dedim.

"Faruk'un gerçek yüzünü göremiyorsun." Onu kollarından tutup sarstım. "Bir katille berabersin! Uyuşturucu satıcısı olan bir katil! Etrafına bak kaç genç şu an ayık, şu insanlara bir bak!"

Gözlerini devirdi, "Faruk uyuşturucu satmıyor!" dedi.

"Öyle mi?" dedim pes eder bir hâlde.

"Öyle, Hazel."

"Sevgiline önce bunu sonra, sonra da... Neden benim çıplak fotoğraflarımı çektiğini sor tamam mı?"

"Ne! Ne diyorsun sen?"

Benden hızlıca birkaç adım uzaklaştı. Sanki deliymişim gibi bakıyordu bana.

"Sen ne saçmalıyorsun?"

"Faruk... *Hestia*'ya gelmemiz için sana davetiye veren o, aylardır aradığımız sapık o, bizi bu oyunun içine çeken o, görmüyor musun?" diye sorduğumda bana bakışları değişmedi. Hâlâ delirdiğimi düşünüyor olmalıydı. Onu ikna edemeyeceğimi o an anladım. Ne dersem diyeyim, onun gözünde ihanete uğradığı için insanlara güveni kalmadığından kafasından türlü hikâyeler uyduran bir deliydim. "Tek istediğim buradan çıkman." dediğimde iç geçirdi. Sakinleşmeye çalışmak için başını salladı. "Hazel, kuzum sana bunları kim anlattı bilmiyorum ama biri yine seninle oynuyor." dedi.

Başımı salladım ama çok geçti. Tuba'yı ikna etme konusunda geç kalmıştım. Arkadaşının psikolojik sorunlarını ve daha önceki başarısızlıklarını bahane ederek ona inanmamayı seçmek onun hatasıydı. Bir el Tuba'yla beni ayırdığında görevimi yerine getirmiştim, artık Tuba için çok geçti. Beni barın arkasına sürükleyen ele karşı direnmedim. Son kez Tuba'nın hayret ve öfke dolu gözlerine baktım. Ben onun için mücadelemi vermiştim.

Final

Arka kapıdan çıktığımızda bizi hazır bekleyen aracın koltuğa oturunca çantamın içindeki cihazı yere attım ve onu topuğumun ucuyla koltuğun altına ittim. Elim ayağım titriyordu. Tuba'yı o hâlde bıraktığım için kendime kızdım ama onu uyarmıştım öyle değil mi? Ona olacakları söylemiştim ama bana inanmamayı seçmişti. Aslan şoför koltuğuna geçtiğinde arabayı çalıştırdı. Titreyen parmaklarımı saklamak için çantamın altına ellerimi soktum. Aslan burnundan soluyordu. "Seni arıyordum. Neredeydin?" diye sordu hiddetle.

ORHAN KEMAL
İL HALK KÜTÜPHANESİ

"Tuba ile konuşmam gerekiyordu." dedim yüzümdeki maskeyi çıkartmadan önce, maske burnumu kapattığından nefes almama engel oluyordu. Maskeyi çıkarttığımda elimle saçlarımı düzelttim.

"Demek arkadaşını uyardın, işe yaradı mı bari? Onu ikna edebildin mi?" Sessinde alaycı bir tını vardı.

Umutsuz bir şekilde başımı salladım.

"Birbirlerinden bir şey saklamadıkları ve birbirlerine hayatlarında olan biten her şeyi anlattıkları konusunda oldukça kararlı, onu ikna edemedim. Faruk gerçekten onu sevmiş olmalı ki onu çok güzel kendine inandırmış, kendine âşık etmiş."

Yan aynaya baktığımda sokağın başından Hestia'ya doğru hareket hâlinde olan polis araçlarını gördüm. Göz ucuyla ona baktım. Polis araçlarını görünce keyfi yerine gelmişti. Dudaklarında tatminkâr bir gülüş vardı.

Bakışlarını bana çevirdi, "Burada işimiz bitti, prenses." dedi ve arabayı hareket ettirdi.

"Arkadaşının bu kararına üzülmüşe benzemiyorsun."

Beni sorguladığına inanamıyordum. Bu akşam fazla güvensizdi özellikle de bana karşı, sanki bir şeyler biliyordu.

"Ne yapabilirim söyler misin? Kendimi buraya gelirken en kötüsüne hazırlamıştım zaten, buraya da bunun için gelmedik mi? Yine de sen haklıydın, Tuba sevgilisine inanmayı seçti." diye pes ettim.

Maskesini çıkartmadan arabayı kullanmaya devam etti. "O şeyin içinde rahat nefes alabiliyor musun?" diye sordum. Hep Batman'in o maskenin içinde nasıl rahat ederdim. Bunu onun yerine Aslan'a sorma fırsatı bulmuştum. Maskesini çıkartmak için eli çenesine gitti. Tek

seferde aşağıdan yukarıya çekti ve arka koltuğa attı. Sakalları birbirine girmişti. Bu görüntüsü ilk tanıdığım Aslan'dan çok ama çok farklıydı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum ona doğru dönerek, arabayı Bebek tarafına sürüyordu.

"Faruk'un mekânında en az elli kafası kıyak eğlenen gençle birlikte odasında bir torba dolusu sahte kimlik, dinleme cihazı, kameralar, bilgisayarlar, üç dört kayıt dışı silah, bir dolu sahte evrak ve kredi kartları, en az yüz kiloya yakın uyuşturucu madde bulunacak, olacağı bu." dedi kayıtsız bir sesle.

Bakışlarımı yüzünden ellerine indirdim. "Peki, bunlar onu tutuklamaya yeter mi?"

Güldü, bakışlarını bana çevirip *'Benimle alay mı ediyorsun?'* der gibi baktı. Bakışlarında büyük bir kibir vardı. Sorduğum soruya pişman olmuştum. Haklıydı.

Başka konuşacak bir şey kalmayınca "Nereye gidiyoruz, işimiz bitmedi mi?" diye sordum. İşimiz bittiğine göre beni yol kenarında, müsait bir yerde bırakabilirdi.

"Yılbaşını kutlamaya, asıl eğlenceye..." dediğinde neden bombayı on ikide patlatmadığını anladım. "Peki, ben seninle gelmek istiyor muyum? Onu sormayacak mısın?" diye sorduğumda güldü. Gelmek veya gelmemek benim tercihime sunulmamıştı.

"Acaba ben seninle yeni yılımı geçirmek istiyor muyum? Bana bunu sormayacak mısın?" diye sorduğumda sesimi olabildiğince hiddetli tutmaya çalıştım. Kolundan tuttuğumdan direksiyonu kırıp sağa saptı. Bir an olduğum yerden savrulacak olsam da kolunu daha sıkı tuttuğum için korktuğum gerçekleşmeden diğer elim kalbimde rahat bir nefes aldım. "Delisin sen!" diye bağırdım, korkutmuştu beni. Arabayı sahil kenarında cep gibi bir araya soktu.

Birden bana doğru döndü. "Benden ne saklıyorsun Hazel?" diye sordu. Sesindeki tını soğuktu. Hatta bana karşı ilk defa bu kadar sert ve soğuk konuşuyordu.

"Anlamadım, ne saklayacakmışım?"

İri cüssesini tamamen bana çevirmişti, bana hiç olmadığı kadar soğuk bakıyordu. Gözümü korkutmasına izin vermeyerek üste çıkmaya çalıştım. "Ne saklayacağım? Sen iyice paranoyak olmuşsun. Madem bana güvenmiyordun, bana planını anlatmasaydın veya beni buraya getirmeseydin." Arabadan inmek için kapının kolunu tuttuğumda diğer kolumu tuttu. "Nereye?" diye bağırdı.

"Cehennemin dibine, sakın peşimden gelme!" dedikten sonra kolumu ondan kurtarıp arabadan hızlıca indim. Telefonumu elime aldım. O peşimden gelmeden gelen mesajlardan birine cevap yazdım ve yolladım. Kolumdan tutup beni kendine çekene kadar telefonu çantama tıkıştıracaktım ki telefonumu elimden almaya çalıştı. Ona mâni oldum. "Bırak, yeterince özelimi işgal etmedin mi!" diye bağırdım. Onu ittirirken telefonumu kurtarmaya çalıştım. "Fazla paranoya yapıyorsun, ayrıca benden daha ne istiyorsun?" diye tısladım. Bedenim titriyordu. Kabanımı *Mahzen*'de unutmuştum, üşüyordum. Daha tam iyileşmemişken iyice hasta olacaktım. Titrediğimi görünce durdu. Telefonumu elinden alıp yere attım. Topuğumla paramparça edene kadar ezdim onu.

Parçaladığım telefonu gösterdim.

"Rahat ettin mi? Artık kimseye de ulaşamam!"

Üzerindeki ceketi çıkartıp omuzlarıma bırakacağı sırada ona engel oldum. Kolunu ittirdim, deli gibi titresem de ona muhtaç değildim. Daha şimdiden dişlerim takırdamaya başlamıştı. Tekrardan bana doğru bir hamle yaptığında pes ettim.

"Gidelim mi?" diye sordu, sesi şimdi daha sakindi.

Başımı sağa sola salladım. Burada biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Manzaraya bakarken omuzlarımın üzerindeki cekete daha sıkı sarındım. Burnumu çektim, gözlerim sulanmıştı. Soğuktan kendimi kasmıştım.

Parmağımın ucuyla makyajımı bozmadan gözümün kenarını sildim. Öfkeli soluklarını sakinleştirmeye çalıştığını duyuyordum. Arafta kalmıştı. Bana hâlâ güvenmiyordu ama bu şekilde de davranmaya devam etmeyecekti. Tereddütlüydü. Birkaç dakika konuşmadı. Nihayet her ne karara vardıysa "Hazel." dedi.

"Üzgünüm, kendimi kaybettim."

Kaşlarım kalktı, bu kadar çabuk uysallaşmasına şaşırmıştım.

"Üzgün olmalısın!" dedim.

"Öyleyim, artık arabaya bin. Üşütecek, tekrar hasta olacaksın."

Başımı salladım, hasta olmaktan korksam da temiz hava iyi gelmişti. Bakışlarımı manzaradan çekmeden öylece durdum. Aslan beni oradan çıkartırken ki Tuba'nın yüzü aklıma düştü. Nasıl da korkmuştu, oysa beş dakika öncesine kadar nasıl da mutluydu. Derin bir iç geçirdim. Aslan'ın insanların mutluluğunu katlettiğinden haberi yoktu.

"Faruk, Tuba'ya evlenme teklifi etmişti." dedim.

"Arkadaşının başı fazla yanmamış oldu, ne güzel." dedi havadan daha soğuk ve kayıtsız bir sesle, onların aşkı umurunda bile değildi. Hatta diğer insanların bile ne hissettiğini, ne yaşadığını umursamıyordu.

"Ne kadar duygusuzsun!"

"Buna duygusuzluk denmez, buna olaya gerçekçi bakmak denir. O adam senin hayatını mahvetti ve şu an hak ettiğini buluyor."

Bu gece hayatımı mahveden bir başka adam daha hak ettiğini bulacaktı, acaba buna da aynı gözle bakabilecek misin Aslan Bey?

Başımı çevirip ona baktım.

Aklımdaki soruyu doğruca ona yönelttim.

"Şimdi hayatım düzelmiş mi olacak, yani artık beyaz bir sayfa mı açacağım?" diye sordum. İçimden kendi kendime alay etsem de sesim gayet sakin çıkmıştı. Yanıma yaklaştı, aramızdaki birkaç adımı da kapattı. Gözleri, renginden mi bilinmez bana çok yabancıydı. "Prenses, biliyorum yaşadıkların kolay değildi. Yaşadıkların, yaşattıklarım... Ama bunların hepsi geride kaldı."

"Bundan sonra ne olacak?"

"Kendimize yeni bir başlangıç yazacağız."

"Veya son..." dedim.

Son dememden hoşlanmamıştı. İstediği bu değildi. Daha önce de istediği gibi bu gece oynadığı oyunda yanında olmuştum. Tam da istediği gibi ona eşlik etmiştim. Daha fazlasını bekliyordu, onunla bu oyunu sürdürmemi istiyordu. Belki de bu gece oradan daha mutlu, daha istekli ayrılacağımı düşünmüştü. Faruk hak ettiği cezayı almıştı ama bunu hak eden biri daha vardı.

Yaklaşan ayak seslerine kulak kesildim. Bakışlarını benden çekip arkamıza baktı. Gözleri büyüdü. Dişlerini gıcırdattığında tüm sinirleri gerilmişti. "Bu arada gerçekten beni okuma konusunda çok başarılısın, senden bir şey saklıyordum. Sadece anlamadığım şey, sana sürekli hata yaptıran neydi?"

Gazabından korktuğum için birkaç adım geriledim. Elinin altında kalırsam biraz sonra kendimi boğazın serin sularında bulabilirdim.

"Tebrik ederim ama ben seni korumadan ne kadar süre şu hayatta kalacaksın onu merak ediyorum." dedi. Bu bir tehdit değildi, o hâlâ onsuz bir hiç olduğumu düşünüyordu. Kendi ego tatminiydi.

"Üzgünüm Aslan, Leonardo... Sen hangisini tercih edersen..."

29 Aralık sabahı Eylül Komiser beni aradı. Aslan'ın benimle irtibata geçmesini uzun zamandır beklediklerini söyledi. Onlara göre bunu bir gün kesinlikle yapacaktı. Aslan'ın benim için geleceğinden emindiler ama ben hiçbir zaman onlar kadar emin olamamıştım. Ona tek bir soru sordum ve bir de istekte bulundum. Eğer sorumun cevabı farklı olsaydı Aslan'ı onlardan kaçırırdım. Bunu yapardım. Onu koruyabilirdim çünkü biliyordum ki içimden bir parça hâlâ ona inanmayı seçiyordu.

"Faruk'un Anıl Pekin ile bağlantısı ne, benim için bunu öğrenir misiniz? Ha, bir de Aslan'ın eski sevgilisi Hale ile ne gibi bir bağlantısı var?" Eylül Komiser bu sorumun cevabını bana bu sabah verdi. Bana Anıl Pekin'in, Faruk'un sanal kimliklerinden biri olduğunu söyledi. Faruk, kendini Aslan için çalışıyor olarak göstermiş ve sonra da Aslan ortadan kaybolduğunda emeklerinin karşılığı olarak kendini ondan daha üstün biri gibi göstermeye çalışmış. Bunu yaparken de Aslan'ın bahsettiği tüm suçları işlemişti. Hale ile Faruk son birkaç yıldır çok sık görüşüyorlarmış.

Eylül Komiser'le yaptığımız konuşmanın sonundaki sözleri beynimde yankılandı.

"Bize yardımcı olmanı istiyorum. Ona karşı ne hissettiğini veya aranızda ne olduğunu bilmiyorum ama bilmeni isterim ki o değişmeyecek, Hazel. Onu sevginle değiştireceğini düşünebilirsin, onun iyileşeceğini, onun seni çok sevdiğini düşünebilirsin ama o değişmeyecek. Fırsatını bulduğu ilk anda eski hayatına geri dönecek ve seni de peşinden sürükleyecek. Ona yardım etmeyi seçersen seni anlarım ama elimden senin için bir şey gelmez. Onun şimdi yakalanması, ileride bir gün eski yaptıklarını tekrar yaparken yakalanmasından daha iyi, emin ol."

Polisler onu götürürken bana omzunun arkasından baktı. Gözlerinde hayal kırıklığı vardı, kendince bana yaptığı onca şeyden sonra bunu yapacağımı beklemiyordu. "Sensin." dedi dudaklarını oynatarak. Ne demek istediğini anlamamıştım. *Sensin dediği yani benim.* İçimden tekrar ettim. Sorumun cevabı olduğunu anladım. Ona sürekli hata yaptıran bendim. Benden önce hayatı tıkırında gidiyordu. Burada olmadığı bir buçuk sene boyunca da ölüydü. Ama hayatına ben girince onun için işler değişmişti.

Benim.

Onun için aramızdaki şey burada bitmemiş olsa bile benim için o bitmişti. Hayatımın tam olarak bu noktada farklı yere savrulacağını düşündüm. Ne ona bağırdım, çağırdım ne de nefretle baktım. Sulanan gözlerimi kırpıştırdım ve sakin gözükmeye çalıştım, arkasından el sallayarak gülümsedim. Hayatımda tanıdığım en yakışıklı, en karizmatik; dışı ışık saçan, içi karanlık adamı işte böyle kaybettim.

SON

Hayatla ilgili öğrendiğim şeyleri iki kelimeyle özetleyebilirim:
Devam ediyor.

– *Robert Frost*

PLAYLIST
albüm

Walls Could Talk
Halsey

Sleeping Lotus
Joep Beving

You've Got a Friend
Carole King

A Thousand Years
Christina Perri

Why Do You Love Me
Charlotte Lawrence

Love Is A Losing Game
Amy Winehouse

Lovely
Billie Eilish, Khalid

If I Ain't Got You
Alicia Keys

Miss You Love
Silverchair

Ben de Delirdim
Pinhani

Don't Call Me Up
Mabel

Keşfedilmemiş Günahlar
TNK, Pamela

Fade Into You
Mazzy Star

Moral of the Story
Ashe

Saturn
Sleeping At Last

Joke's On You
Charlotte Lawrence

I'm Gonna Do My Thing
Royal Deluxe

Million Years Ago
Adele

